

လောကနိယာမတရားအရ ဒုစရိုက်မကောင်းပျူရခြင်းကို ရှက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်းတရားနှစ်ပါးသည် လောကလူ့အဖွဲ့အစည်း တိုးတက်တည်တံ့ရေးအတွက် ထိန်းမတ်ပေးသော တရားများဖြစ်ကြသည်။ မကောင်းမှုဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်မှုသည် သီလစောင့်ထိန်းခြင်း မည်ပါ၏။

ပဟာသဒ္ဓမ္မဇာတိကဓဇ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မစရိယ-ဘိဒေ)
စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဤကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ်ဇာတ်ဝတ္ထုများစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံဟူသော မိမိ၏အလုပ်သုံးပါးကိုဆင်ခြင်ကာ ရှောင်သင့်သည်ကို ရှောင်၊ ဆောင်သင့်သည်ကို ဆောင်လျက် လက်တွေ့ပြုကျင့်လိုက်နာခြင်းဖြင့် ကံကောင်းသူများ ဖြစ်ကြပါစေ။

မောင်မောင်အေး (MMA) စာတည်းမှူးချုပ် (ငြိမ်း) နည်းလိုက်အောင်မြန်မာသတင်းစာ
ငရဲကို ကျစေနိုင်သည့် ဒုစရိုက်တရားကို ရှောင်ရှားရန် အသိပေးသော်ငြားလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ တရားများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ပုထုဇဉ်အဖို့ အမှားမရှိဟု မဆိုနိုင်။ မှားနိုင်ပေသည်။
မှားပင်မှားသော်လည်း ငရဲမကြီးစေချင်။ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ်

စေတဝတ္ထုမြတ်
မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ၊ အလုပ်သုံးပါး။ အလုပ်ကောင်းမှ ကံကောင်းမည်...

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ်

စေတဝတ္ထုမြတ်
မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)
ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် စေတဝတ္ထုမြတ်

**ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ်
ဇာတိဝတ္ထုများ
မောင်ဆွေ(လယ်ဝေး)**

မြတ်ပန်းရုံစာအုပ်တိုက်
အမှတ်၁၉၄၊ ၂၉လမ်း၊
ပန်းဘဲတန်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့
ဖုန်း-၀၉-၅၁၃၉၄၅၁

ပုံနှိပ်မှုတိတမ်း

စာမူခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၅၇၁၁၀၀၈

မျက်နှာဖုံးခွင့်ပြုချက်အမှတ် - ၃၂၀၅၁၉၁၁၀၈

ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၀၈ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလ

ထုတ်ဝေသူ - သင်းသင်းမွန် (သင်းစာပေ)
အမှတ် (၁၀)၊ ရတနာမြိုင်လမ်း၊
(၁)ရပ်ကွက်၊ လှည်းတန်း၊
ကမာရွတ်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်
(၀၄၂၃၂)

အတွင်းဖလင် - အောင်သိန်းစိုး

ကွန်ပျူတာစာစီ - စံတော်ချိန်

စာပြင် - သိန်းအေး(ဇေတဝန်)

စာအုပ်ချုပ် - ကိုတင်အေး(လှိုင်)

မျက်နှာဖုံးနှင့်အတွင်းပုံနှိပ် - ဦးအောင်သန်းစိုး၊ လှိုင်ရောင်စုံပုံနှိပ်တိုက်၊
၁၉၃၊ လမ်း ၄၀၊ ကျောက်တံတား
(၀၇၉၂၆)

အုပ်ရေ - ၅၀၀၀

တန်ဖိုး - ၃၀၀ ကျပ်

မာတိကာ

စဉ်	အကြောင်းအရာ	စာမျက်နှာ
-	တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ၏ အမှာစာ	
-	ဦးမောင်မောင်အေး၏အမှာစာ	
-	စကားဦး	
၁။	တောင်မြင်းမိုရ် ဖြိုသည့်ကံ	၅
၂။	မသေမိက ပုပ်နေသူ	၁၉
၃။	ပုညကုသလ	၂၉
၄။	လောဘဒဏ်	၄၃
၅။	နတ်ချစ်ဆေး	၅၃
၆။	ဖောက်ပြန်ယွင်းမှား ငရဲလား	၆၅
၇။	ရုန်းထွက်နိုင်သူ	၇၅
၈။	မုသားဆိုက ငရဲကျ	၈၅
၉။	ဝစီသစ္စာ	၉၃
၁၀။	ကုန်းချောသူ	၁၀၃
၁၁။	အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း	၁၁၃
၁၂။	ဝစီကြမ်းတမ်း နှုတ်သရမ်းလေသူ	၁၂၁
၁၃။	ပိယဝါစာ	၁၃၁
၁၄။	အကျိုးမဲ့စကား	၁၃၉
၁၅။	ရွှေသဝဏ်လွှာ	၁၄၅
၁၆။	တစ်သက် နှစ်ဘဝ	၁၅၃
၁၇။	အမျှကုသိုလ်	၁၆၁
၁၈။	ကုဋေလေးဆယ်တန် ဖွဲ့တစ်ဆုပ်	၁၆၉
၁၉။	ဧကသာဋက	၁၇၉
၂၀။	ခွေးကျင့်ခွေးကြံ	၁၈၉
၂၁။	အမှန်လမ်း	၁၉၅

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဇေ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ-ဘိဇ္ဇာ)၏

အမှာစာ

ကမ္ဘာလောကကြီးတစ်ခုလုံး၏ သာယာတိုးတက်ပြန့်ပြောမှု၊
ငြိမ်းချမ်းသာယာမှုတို့ကို ဖန်တီးကြသူများမှာ လူသားများပင် ဖြစ်
ပါသည်။ ထိုလူသားများ အကျင့်သီလ လုံခြုံစွာ စောင့်ထိန်းကြလျှင်
ကမ္ဘာလောကကြီးသည် ကပ်သုံးပါးကင်းဝေးပြီး ဘေးအန္တရာယ်
ကင်းကာ စားဝတ်နေရေး ပေါကြွယ်ဝပြီး သာယာမည်၊ ငြိမ်းချမ်းပါ
မည်။ လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရား များပြီး အကုသိုလ်ဒုစရိုက်တရား
များကို ပြုလုပ်သူ များပြားလာ၍ သီလတရားကို မစောင့်ထိန်း
နိုင်ကြလျှင် ဤကမ္ဘာလောကဝယ် ငတ်မွတ်ဘေး၊ ရောဂါဘေး၊
လက်နက်ဘေး ဟူသော ကပ်ကြီးသုံးပါး ဆိုက်ရောက်ပြီး လူသား
အားလုံး ဆင်းရဲရောက်ပြီး ပျက်စီးဆုံးရှုံးကြရပါမည်။

ဤသီလတရားဟူသည် ကမ္ဘာဦးအစ ပေါ်ခဲ့သော တရား
ဖြစ်ပါသည်။ ထိုသီလတရားပျက်ကြ၍ လူ့သက်တမ်းများ ဆုတ်ယုတ်
သလို အစာအာဟာရများလည်း ဆုတ်ယုတ်လာကြသည်။ ထိုသီလ
တရားများ ပျက်ပြားမှုကြောင့် လူ့သက်တမ်းအဆင့်ဆင့်တွင် ဒုစရိုက်
ဆယ်ပါးတရားများ အဆင့်ဆင့် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရပါသည်။

မြတ်ပန်းရင်စာပေ

(၁)

သီလတရားသည် လူသားတို့၏ ကိုယ်ချင်းစာတရား (ဝါ)
မေတ္တာ၊ ကရုဏာ၊ မုဒိတာ၊ ဥပေက္ခာ ဟူသော ဗြဟ္မစိုရ်တရား
ပေါ်တွင် အခြေခံထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။ မိမိအပေါ် ကာယကံ
ဖြစ်စေ၊ ဝစီကံဖြစ်စေ၊ မနောကံဖြစ်စေ မကောင်းမှုဒုစရိုက်
ပြုလာလျှင် မည်သူမျှ လိုလားကြမည်မဟုတ်ပါ။ ထို့အတူ မိမိက
သူတစ်ပါးအား ပြုမူလျှင်လည်း ကြိုက်လိမ့်မည်မဟုတ် ဟူသော
အသိတရားကို သတိထားဆင်ခြင်လိုက်လျှင် သီလစောင့်ထိန်းပြီး
ဖြစ်ပါသည်။

ဤ “ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ” စာအုပ်တွင်
စာရေးသူ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)က ဤသဘောကို မီးမောင်းထိုးပြ
ထားပါသည်။

ထိုသတိထား ဆင်ခြင်မှု စိတ်အမူအကျင့်ကို အသိနှင့်ယှဉ်၍
လေ့ကျင့်ပျိုးထောင်ယူကြရသည်။ သတ္တဝါတို့၏ စိတ်သဘောသည်
မကောင်းမှု၌သာ မွေ့လျော်တတ်သော သဘောရှိသည်။ ထိုသို့
သဘောရှိသော စိတ်ကို ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်လာအောင်
ကောင်းမှု လုပ်လျှင် မည်သို့သော ကောင်းကျိုးရရှိခံစားရသည်၊
မကောင်းမှု လုပ်လျှင် မည်သို့သော မကောင်းကျိုး ခံစားရသည်ကို
အသိ၊ သတိ နှင့် ဗဟုသုတရှိရန် လိုအပ်ပါသည်။ ထိုသို့ သိရှိလာမှ
ကောင်းမှု၌ မွေ့လျော်လာအောင် ပျိုးထောင်ယူရပါသည်။

လောကလူသား၏ အသိုင်းအဝိုင်းတွင် ဆင်းရဲသည်ဖြစ်စေ၊
ချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ နိမ့်သည်ဖြစ်စေ၊ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးရှိသည်ဖြစ်စေ၊
မရှိသည်ဖြစ်စေ၊ ကိုယ်ကျင့်တရားကောင်းသူ၊ သီလရှိသူကိုသာ

(၈)

လူတို့ ချစ်ခင်ကြသည်။ ကြည်ညိုလေးစားကြပါသည်။ ကိုယ်ကျင့်
တရား မကောင်းသူကို ရှုတ်ချသည်။ ရွံ့မုန်းပါသည်။

“အသက်ရှည်လိုက်တာ သီလကောင်းတာကိုး” ဟု ပြောကြ
သည်။ အလားတူ ဘုန်းတန်ခိုးကြီးခြင်း၊ ဘေးရန်ကင်းခြင်း၊ လိုအင်
ဆန္ဒ ပြည့်ဝခြင်းတို့သည် သီလရှိသူများ၊ သီလဖြည့်ကျင့်ခဲ့သူများ
ရရှိသော ဆုလာဘ်ဖြစ်သည်။

လောကနိယာမတရားအရ ဒုစရိုက်မကောင်းမှု ပြုရခြင်းကို
ရှက်ခြင်းနှင့် ကြောက်ခြင်း တရားနှစ်ပါးသည် လောက လူ့အဖွဲ့
အစည်း တိုးတက်တည်တံ့ရေးအတွက် ထိန်းမတ်ပေးသော တရား
များ ဖြစ်ကြသည်။ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှ ရှောင်ကြဉ်မှုသည်ပင်
သီလစောင့်ထိန်းခြင်း မည်ပါသည်။

ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တစ်ယောက်အဖို့ အမြင့်ဆုံးရည်မှန်းချက်သည်
မဂ်ဖိုနီဗ္ဗာန်ရရှိရေးပင်ဖြစ်သည်။ ရည်မှန်းချက် ရောက်အောင်
ကိုယ်ကျင့်တရား(သီလ)ပိုင်းနှင့် အလုပ်တရား(ပညာ)ပိုင်းတို့ကို
ဖြည့်ကျင့်ရသည်။ ဝိပဿနာတရား အားထုတ်ကြရာတွင် အကျင့်
သီလ ပြည့်စုံမှသာ ရနိုင်ပါသည်။

ဤ “ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ” စာအုပ်တွင်
စာရေးသူက မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တရားများကို ရှောင်နိုင်ပြီး
ကောင်းမှု သုစရိုက်တရားများကို ပြုနိုင်ကြရန် (ဝါ) သီလကို
လုံခြုံစွာ ထိန်းနိုင်ကြရန် အကောင်းနှင့်အဆိုး၊ ဒုစရိုက်ဇာတ်လမ်း၊
သုစရိုက်ဇာတ်လမ်းများကို ယှဉ်ထိုးပြသွားသည်မှာ လူငယ်၊ လူလတ်၊

(ဃ)

လူကြီးတို့အတွက် အတုယူစရာ၊ သင်ခန်းစာယူစရာ၊ မှတ်သားစရာ ကောင်းသော အသိပညာပေး စာအုပ်ကောင်း ဖြစ်ပါသည်။

မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)၏ စာပေရေးသားမှု၊ တင်ပြမှုများနှင့် ပတ်သက်၍ စာရေးသူက အထူးအားရ ချီးမွမ်းမိသည်မှာ ဗုဒ္ဓတရားများကို ခေတ်စနစ်နှင့်အညီ လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးသားပြနိုင်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤနိုင်ငံသို့ ဗုဒ္ဓစာပေအဆုံးအမတို့သည် ပါဠိဘာသာနှင့် ရောက်လာ၍ ပညာရှိဆရာတော်တို့က မြန်မာလူသားတို့ သိရှိခံစား နိုင်အောင် ပါဠိအနက်ပေး(နိဿယ) ခေါ် မြန်မာပြန်ပြသည်။ စာသင်သား ရဟန်းသာမဏေတို့အဆင့်သာ သိနိုင်ကြသည်။

အင်းဝခေတ်တွင် ရှင်မဟာသီလဝံသ၊ ရှင်မဟာရဋ္ဌသာရ။ ရှင်ခေမာ၊ ရှင်အုန်းညိုတို့က ထိုခေတ် ခေတ်စားသော ပျို့၊ ကဗျာ လင်္ကာ ဖြင့်လည်းကောင်း၊ ပါရာယနဝတ္ထု ဟူသော မြေစမ်းခရမ်းပျိုး မြန်မာ ပါဠိရော စကားပြေဖြင့်လည်းကောင်း ရေးသားပြခဲ့ ကြသည်။

ပင်းယ၊ ကုန်းဘောင်ခေတ်တွင်မူ မင်းဘူးဆရာတော် ဦးဩ ဘာသက ဇာတ်ကြီး(၁၀)ဘွဲ့ စသော မြန်မာစကားပြေ၊ တောင်ဖိ လာဆရာတော်က ပဿဝဇနဝတ္ထုဟူသော မြန်မာစကားပြေ များဖြင့် ရေးသားပြလာပါသည်။

သို့သော် ဗုဒ္ဓ၏ တရားအဆုံးအမဟူသော သုတ္တန်၊ အဘိဓမ္မာ တရားတို့သည်ပါဠိဘာသာ မတတ်ကြသော် လူသားအများ လောက ထဲသို့ ကျယ်ပြန့်စွာ ထိုးဖောက် မဝင်ရောက်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

(၄)

စာတတ် ပေတတ် ဆရာတော် သံဃာတော်များ ဟောကြားသမျှသာ တတ်သိ နားလည်ခဲ့ကြရသည်။

ထိုမှနောက် ဗုဒ္ဓ၏တရားအဆုံးအမများကို လယ်တီဆရာ တော်ဘုရားက ဒီပနီဟူသောအမည်ဖြင့် ရေးသားတင်ပြခဲ့ရာ ဗုဒ္ဓ ဘာသာဝင်တို့အကြားတွင် ဗုဒ္ဓ၏အဆုံးအမတရားများ ကျယ်ပြန့်စွာ လေ့လာသိရှိခွင့် ရခဲ့ပါသည်။

ဤစာရေးသူပင် လယ်တီဆရာတော်ဘုရားကြီး၏ ဒီပနီ များကို ငယ်စဉ်က အဖိုးဖတ်သည်များကို ယူဖတ်မိခဲ့ပြီး လယ်တီ ဆရာတော်ကို အားကျမိခဲ့သည်။ ငါသာ ဗုဒ္ဓစာပေတွေကို လေ့လာ သင်ယူပြီးလျှင် လူသားအားလုံးနားလည်အောင် ထိုတရားများကို လယ်တီဆရာတော်လို မြန်မာဘာသာဖြင့်ရေးသား၍ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် အများ သိရှိနားလည် ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်အောင်လုပ်မည်ဟု စိတ်ဆုံးဖြတ်ခဲ့ပြီး ယခုစာရေးသူ တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ (ဓမ္မာစရိယ-ဘီအေ) ကလောင်အမည်ဖြင့် စာရေးနေခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤမှာဘက်ခေတ်တွင် ဆဋ္ဌသင်္ဂါယနာတင်ပြီးနောက် ပိဋကတ် မြန်မာပြန်များပေါ်လာခဲ့၍ ပါဠိစာပေမတတ်ကြသော ဗုဒ္ဓဘာသာဝင် တို့အတွက် အတော်ပင်အကျိုးများခဲ့ပါသည်။ သို့သော် ပါဠိကို တိုက်ရိုက်ဘာသာပြန်ထားသဖြင့် ဖတ်ရသည်မှာ မသွက်လက်၍ လူငယ်လူရွယ်တို့က များစွာ စိတ်ဝင်စားမှုမရှိပါ။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆရာဦးကြီးမောင်(ဌေးဥဒေါင်း)က ဗုဒ္ဓစာပေ များထဲမှ မှတ်သားဖွယ်၊ အတုယူဖွယ်ကောင်းသော ဗုဒ္ဓခေတ်က ဇာတ်လမ်းများကို ဗုဒ္ဓစာပန်းချီဟူ၍ အမည်သုံးပြီး ရေးသားပြခဲ့ရာ

(၈)

လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးတို့ အလွန်စိတ်ဝင်စားပြီး လေ့လာဖတ်ရှုကြသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ စာရေးသူကလည်း ဆရာကြီး ငွေဥဒေါင်းကို အားကျပြီး ဓမ္မရသဝတ္ထုအဖြစ် စမ်းသပ်ရေးကြည့်ပါသည်။ ထင်သလောက်မလွယ်ပါ။

ယနေ့ခေတ် လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီးများ ဗုဒ္ဓစာပေနှင့် တွေ့ထိနိုင်အောင် ဆရာဦးကြီးမောင်(ငွေဥဒေါင်း)ကဲ့သို့ ဗုဒ္ဓစာပန်းချီဝတ္ထုများကို ဓမ္မရသမြောက်ရေးဖွဲ့နိုင်သူ တစ်ဦးဦး ပေါ်လာလျှင် ကောင်းမည်ဟု စိတ်ထဲတွင် ဆန္ဒတဖွားဖွား ဖြစ်ပေါ်မိပြီး ကိုယ်တိုင်လည်း ကြိုးစားကြည့်မိပါသည်။

ထိုကာလအတွင်းမှာပင် နိုင်ငံဂုဏ်ရည်မဂ္ဂဇင်း၌ မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)၏ ဓမ္မရသဝတ္ထုကလေးများကို တော်တော်များများ ရှာဖွေဖတ်မိသောအခါ ဒုတိယစာပန်းချီရှင်တစ်ဦးပေါ်ပေါ်ဟု စာရေးသူမှတ်တင်ခဲ့ပါသည်။ စာရေးသူ အယ်ဒီတာချုပ်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသော ဓမ္မဝီရဂျာနယ်တွင် မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး) ပို့သမျှ ဓမ္မရသဝတ္ထုများကို မပြတ်ထည့်ပေးခဲ့ပါသည်။

ဤအမှာစာရေးနေသည့်အချိန်အထိ လူချင်းကား မတွေ့ဖူးသေးပါ။ ပိဋကတ်စာပေတတ်ဘုန်းကြီးလူထွက်လား၊ ဗုဒ္ဓစာပေကို စိတ်ဝင်စားပြီး အပတ်တကုတ် ကြိုးစားလေ့လာပြီး ရေးနေသူလား စာရေးသူ မသိပါ။

မည်သို့ဆိုစေ ယနေ့ သူ၏ဗုဒ္ဓစာပေပါ အကြောင်းအရာများကို စာပန်းချီဆန်ဆန် (စာရေးသူအဆို ဓမ္မရသဝတ္ထု) ဖွဲ့နွဲ့ရေးသားပြီး လူငယ်၊ လူလတ်၊ လူကြီး ဖတ်ချင်စဖွယ်ဖြစ်အောင် ထိုသို့ဖတ်

(ဆ)

သဖြင့် အသိတရားရအောင် လုပ်ပေးနိုင်သော ဉာဏ်စွမ်းရည်ကို စာရေးသူက အထူးချီးကျူး လေးစားမြတ်နိုးခဲ့ရပြီး တစ်ဖက် တစ်လမ်းက သာသနာပြုလုပ်ငန်းကို ဆောင်ရွက်နေသူ ဟု မှတ်တမ်းပြုထားမိပါသည်။

အသင် စာရှုသူ၊ ယခု ဤ “ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ် ဝတ္ထုများ” ဟူသော ဓမ္မရသစာစုကို ခံစားကြည့်ပါ။ သင့်၌ မည်မျှ အသိဉာဏ်တိုးပြီး ဒုစရိုက်၊ သုစရိုက်ကို ခွဲခြားသိကာ သိလတရား၌ အသိဉာဏ်တိုးပြီး ထိန်းသိမ်းနိုင်မည်ကို သိလာပါမည်။

ဤဓမ္မရသစာစုကို ဖတ်ရှုရသောအားဖြင့် ရခဲလှသောလူ့ဘဝ ၌ သင်ရလာသော လူ့ဘဝ၏ တန်ဖိုးကို သဘောပေါက် နားလည် သွားလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်မိပါသည်။

ငရဲ ဟူသော ဆင်းရဲနှင့်ကင်းပြီး နတ်ရွာသုဂတိချမ်းသာ နိဗ္ဗာန်ကို ရရှိခံစားနိုင်ပါစေ ....။

မဟာသဒ္ဓမ္မဇောတိကဝေ

တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိ(ဓမ္မာစရိယ - ဘီအေ)

မိတ်ဆက်

သက်ပြည့်အငြိမ်းစားယူပြီးနောက် ကိုယ်ပိုင်အချိန်ရလာသည့် အခါ မိမိဝါသနာပါရာ စာအုပ်ပြုစုသည့် အလုပ်ကို စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ခွင့်ရရုံသာမက စာပေမျိုးစုံကိုပါ ဖတ်ခွင့်ရခဲ့ပါသည်။

စာအုပ်စာပေကို ဖတ်ရှုလေ့လာရင်း ဗုဒ္ဓ၏ လက်ဝဲရံ အရှင် မဟာမောဂ္ဂလန်၏ ရဟန္တာမထေရ်ကြီးဖြစ်ပါလျက် အတိတ်ဘဝက မိဘနှစ်ပါးအား နှိပ်စက်ခဲ့သည့်အပြစ်ကြောင့် ခိုးသားငါးရာ၏ နှိပ်စက်မှုကို မရှုမလှခံရပုံ၊ အတိတ်ဘဝက ရဟန္တာထေရ်ရီအား ဝစီကံဖြင့် ပြစ်မှားမိခဲ့၍ မျက်မှောက်ဘဝတွင် အချောအလှပဂေး ဖြစ်ပါလျက် ပြည့်တန်ဆာဖြစ်ရသည့် အမွှပါလီ၏ဖြစ်စဉ်တို့ကို ဆင်ခြင်မိရာမှ ဘဝတစ်လျှောက် ကံသုံးပါးနှင့်ပတ်သက်၍ ဆင်ခြင်ဖွယ်၊ ရှောင်ကြဉ်ဖွယ်၊ လိုက်နာဖွယ်တို့ကို သင်ခန်းစာ ပေးနိုင်မည့် နိပါတ်တော်လာ ဝတ္ထုများကို စုစည်းထုတ်ဝေချင်သည့် ဆန္ဒဖြစ်ပေါ်လာပါသည်။ ကျွန်တော်၏ဆန္ဒကို မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး) နှင့် တိုင်ပင်အကူအညီတောင်းရာ ၎င်းကလည်း လိုလိုချင်ချင် ပြုစုပေးပါသည်။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

(ဇ)

ပြုစုပြီးစာမူ ကောင်းသည်ထက်ကောင်းစေရန်အလို့ငှာ ဆရာ
တက္ကသိုလ်သျှင်သီရိအား ဖတ်ရှုတည်းဖြတ်ပေးပါရန် မေတ္တာ
ရပ်ခံရာ ဆရာကလည်း စိတ်အားထက်သန်စွာ ဖတ်ရှုပေးပြီး
အမှာစာပါ ရေးပေးပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို စီစဉ်ထုတ်ဝေရာတွင်လည်း ဈေးနှုန်းသက်သက်
သာသာနှင့် ဖတ်ရှုသူအရေအတွက်များများသို့ ဗုဒ္ဓစာပေများ ပျံ့နှံ့
ရောက်ရှိစေလိုသောဆန္ဒကိုမူ မြတ်ပန်းရင် စာအုပ်တိုက်က ဖြည့်
ဆည်းပေးပါသည်။

စာဖတ်သူများအနေဖြင့် ဤ ‘ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်
ဝတ္ထုများ’ စာအုပ်ကို ဖတ်ရှုပြီး ကာယကံ၊ ဝစီကံ၊ မနောကံ မိမိ၏
အလုပ်သုံးပါးကို ဆင်ခြင်ကာ ရှောင်သင့်သည်ကိုရှောင်၊ ဆောင်သင့်
သည်ကိုဆောင်လျက် လက်တွေ့ပြုကျင့်လိုက်နာခြင်းဖြင့် ကံကောင်း
သူများ ဖြစ်ကြပါစေ ဟု ဆန္ဒပြုအပ်ပါသည်။

မောင်မောင်အေး (MMA)

စာတည်းမှူးချုပ်(ငြိမ်း)

The New Light of Myanmar

ရက်စွဲ။ ၂၀၀၈ ခုနှစ် ၊ ဇူလိုင်လ ၁၀ ရက်။

မြတ်ပန်းရင်စာပေ

ကောင်းဦး

ရဟန်းတို့ ၊ တရားငါးမျိုးနှင့်ပြည့်စုံသူသည် ဆောင်ယူ၍
ချထားအပ်သကဲ့ ငရဲ၌ ဖြစ်ရ၏။ အဘယ်တရား ငါးမျိုးတို့
နည်းဟူမူ ... အသက်ကိုသတ်လေ့ရှိ၏။ မပေးသည်ကို
ယူလေ့ရှိ၏။ ကာမဂုဏ်တို့၌ မှားယွင်းစွာ ကျင့်လေ့ရှိ၏။
မဟုတ်မမှန်စကားဆိုလေ့ရှိ၏။ ယစ်မူး မေ့လျော့ခြင်း၏
အကြောင်းဖြစ်သော သေရည် သေရက်ကို သောက်စားလေ့
ရှိ၏။ ထိုတရားငါးပါးနှင့် ပြည့်စုံသူသည် ငရဲထိန်းတို့က
ဆောင်ယူ၍ ချထားအပ်သကဲ့သို့ ငရဲ၌ ဖြစ်၏။

မြတ်ဘုရားသည် အပါယ်ဘုံ၌ ကုစေနိုင်သည့် ဒုစရိုက်အမှု
အဖြစ်ကို အင်္ဂုတ္တိုရ်ပါဠိ အဓမ္မစရိယသုတ်တွင် ဤသို့ ပြက်ပြက်
ထင်ထင် ဟောမိန့်ခဲ့၏။

ဒုစရိုက်တရားအားဖြင့်(၁၀)ပါးရှိသည်။ သူ့အသက်
သတ်ခြင်း၊ သူ့ဥစ္စာခိုးခြင်း၊ သူ့အိမ်ရာမှောက်မှားခြင်းဟူသည်မှာ
ကာယဒုစရိုက် (၃)ပါး ဖြစ်သည်။ မုသားပြောဆိုခြင်း၊ ကုန်းချော

မြတ်ပန်းရတနာပေ

(ဥ)

စကား ပြောဆိုခြင်း၊ ကြမ်းတမ်းရိုင်းပျသည့် စကားပြောဆိုခြင်း၊ အကျိုးမရှိသော စကားပြောဆိုခြင်းတို့သည် ဝစီဒုစရိုက်(၄)ပါး ဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါးပစ္စည်း ရရန်ကြံခြင်း၊ သူတစ်ပါး ပျက်စီးရန် ကြံခြင်း၊ မှားယွင်းသောအယူကို လက်ခံခြင်းသည် မနောဒုစရိုက် (၃)ပါး ဖြစ်သည်။

ဤသို့သော ဒုစရိုက်တရားတို့ကို ကျူးလွန်လျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ကျူးလွန်စေရန် တိုက်တွန်းလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ ကျူးလွန်သည်ကို ချီးမွမ်းပြောဆိုလျှင်သော် လည်းကောင်း၊ အတူတူ တွဲဖက်ပါဝင်လျှင်သော်လည်းကောင်း ပစ္စုပ္ပန်ဘဝတွင် ဆင်းရဲသကဲ့သို့ နောင်ဘဝတွင်လည်း ငရဲသို့ ကျပေသည်။

ငရဲဘုံကား ရှစ်ထပ်ရှိသည်။ သိဉ္စိုင်း၊ ကာလသုတ်၊ သဃံသ၊ ရောရူဝ၊ မဟာရောရူဝ၊ တာပန၊ မဟာတာပန၊ အဝီစိတို့ ဖြစ်သည်။ အနိမ့်ဆုံး ငရဲဖြစ်သည့် သိဉ္စိုင်းငရဲသည်ပင် လူတို့ သက်တမ်းအားဖြင့် အနိမ့်ဆုံး အနှစ်ကိုးသန်း အရေအတွက် ရှိသည်။ အဝီစိငရဲ သက်တမ်းသည် အန္တရကပ် တစ်ကပ်မျှ ရှည်ကြာသည်။ ငရဲကျပြီဆိုလျှင် လွတ်လမ်း မမြင်ပေ။

ငရဲဟူသည် ချမ်းသာခြင်းကင်းသော ဘုံဘဝဖြစ်သည်။ ငရဲထိန်းနှင့် ငရဲခွေးတို့၏ နှိပ်စက်မှု အမြဲခံရသည်။ ငရဲမီး ဟပ်မှုကို အမြဲခံစားရသည်။ ဤသို့ ပြင်းထန်သောဝေဒနာ ခံစားရ သော်လည်း အသက်မသေနိုင်။ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော

(၄)

အကုသိုလ်ကံ မကုန်သေးသမျှ အသက်ရှင်လျက် ဆက်တည်
နေသည်။ ဆင်းရဲကြောင်းဖြစ်သော အကုသိုလ်ကံကုန်မှသာ
ငရဲသားဘဝမှ သေဆုံး၍ အခြားဘဝသို့ ပြောင်းရသည်။

ဒုစရိုက်၏ ဆန့်ကျင်ဘက်မှာ သုစရိုက်ဖြစ်သည်။
ကောင်းမှု ကုသိုလ်တရား ဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဘာသာဝင်တို့သည်
ကံ၊ကံ၏ အကျိုးကို ယုံကြည်၏။ မကောင်းမှုပြုလျှင် မကောင်း
ကံ ခံရသည်။ ကောင်းကျိုး ပြုလျှင် ကောင်းကျိုးချမ်းသာရသည်။
သို့ဖြစ်၍ “မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်၊ ဖြူအောင်
စိတ်ကိုထား” ဟူ၍ ရှင်တော်ဘုရား ဟောကြားခဲ့သည်။
ဘုရားရှင်သည် လေးဆယ့်ငါးဝါပတ်လုံး နေ့မအား ညမနား
ဟောကြားခဲ့သော ဓမ္မက္ခန္ဓာပေါင်း ရှစ်သောင်းလေးထောင်၏
အနှစ်ချုပ်မှာ ဤတရားသာလျှင် ဖြစ်သည်။

မကောင်းမှုကို အဘယ့်ကြောင့် ရှောင်ရမည်နည်း ...။
အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲကို မတွေ့ကြုံစေလို၍ မြစ်တားခြင်း
ဖြစ်သည်။ ကျူးလွန်သော အပြစ်အလျောက် ငရဲ၌ကျခံရရာ
သံသရာမှ လွတ်မြောက်ဖို့ မလွယ်တော့ပေ။ မြတ်ဘုရား၏
လက်ဝဲတော်ရံ အဂ္ဂသာဝက၊ တန်ခိုးဧတဒဂ်ရသော အရှင်မဟာ
မောဂ္ဂလန်လောင်းသည် တစ်ခုသောဘဝတွင် မိဘနှစ်ပါးကို
ရိုက်ပုတ်ညှင်းဆဲဖူးသည်။ ယင်းအပြစ်ကြောင့် အဝီစိကျသည်။ ထိုမှ
လွတ်မြောက်သော်လည်း ဘဝများစွာ ဝဋ်ခံရသည်။ နောက်ဆုံး
အန္တိမဘဝ၊ နိဗ္ဗာန်မကူးမီ၌ပင် ထိုဝဋ်ကြွေး ပေးဆပ်ရသည်။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

(၄)

ခိုးသားဓားပြတို့၏ ဝိုင်းဝန်းရိုက်နှက်မှုကြောင့် အရိုးအသား မွကြေသည်အထိ ခံရသည်။ ထို့အတူ အရှင်ဒေဝဒတ်သည် ဘုရားရှင်ကို သွေးစိမ်းတည်အောင်ပြုခြင်း၊ သံဃာကို ဂိုဏ်း ကွဲအောင်ပြုခြင်းတို့ကြောင့် လောဟဂုမ္ဘီငရဲတွင် အနှစ် ခြောက်သောင်း ကျခံနေရသည်။

ထိုသို့ ဆင်းရဲဒုက္ခမကျစေရန်ရည်ရွယ်လျက် သုတ္တန်၊ ဇာကက၊ နိပါတ်တော်လာ ထေရုပ္ပတ်များကို ထုတ်နုတ် တင်ပြ အပ်ပါသည်။

ဒုစရိုက်တရား(၁၀)ပါးကို သာဓကထုတ် ဇာတ်ရုပ် တစ်ခု ညွှန်ပြထားပါသည်။ ဤအမှုပြုလျှင် ဤသို့ခံကြရမည်၊ ရှောင်ကြဉ် ပါလေ ... ဟု သတိပေးအပ်ပါသည်။

သုစရိုက်တရား (၁၀)ပါးကိုလည်း တစ်ခုချင်း ခွဲခြမ်း တင်ပြထားပါသည်။ ဤအမှုပြုလျှင် ဤသို့ကောင်းကျိုးသုခ ခံစားရမည်၊ အားထုတ်ကြပါလေ ... ဟု တိုက်တွန်းအပ်ပါသည်။

မြတ်ဘုရားဟောကြားခဲ့သည့် ဇာတ်သာဓကများမှာ များပြားလှသည်။ စံပြုစရာ သာဓကများ အမြောက်အမြား ရှိပေ သည်။ သို့သော် သင့်ဦးရာရာ ထုတ်ပြခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

ဤသာဓကတစ်ခုကို ဖတ်ရ၍ သတိတရားရပြီး မကောင်းမှု ဒုစရိုက်အမှုကို ရှောင်ရှားနိုင်ပြီဆိုလျှင် ငရဲလမ်းပိတ်ပြီဟု ဆိုနိုင် ပေသည်။

(၃)

ငရဲကို ကျစေနိုင်သည့် ဒုစရိုက်တရားကို ရှောင်ရှားရန် သတိပေးသော်ငြားလည်း လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟတရားများ ဖုံးလွှမ်းနေသော ပုထုဇဉ်အဖို့ အမှားမရှိဟု မဆိုနိုင်။ မှားနိုင် ပေသည်။ မှားပင် မှားသော်လည်း ငရဲမကြီးစေချင်။ အဝီစိ ကျသည်အထိ ငရဲကြီး၌ ကျခံရလျှင် ဘဝတစ်ခုလုံး စုန်းစုန်း မြုပ်ပြီဟု ဆိုနိုင်သဖြင့် သတိထားကြပါ။ အသိတရားရှိကြပါ။ ငရဲမကြီး ပါစေနှင့် ... ဟု တိုက်တွန်းလိုက်ရပါသည်။

အများသတ္တဝါတို့ ဆင်းရဲနှင့်ငရဲ ကင်းကြပါစေ...။

မောင်ဆန္ဒ(လယ်ဝေး)

ပါဏာတိပါတ (သု.အသက်သတ်ခြင်း)

ဒုစရိုက်တရား (၁၀)ပါး၌ ကာယဒုစရိုက် (၃)ပါး ရှိသည်။
သု.အသက်သတ်ခြင်းသည် တစ်ပါးအပါအဝင် ဖြစ်သည်။

ပါဏာတိပါတ၏ တရားကိုယ်မှာ ဒေါသဖြစ်သည်။
ဒေါသသည် သူတစ်ပါးကို နှစ်နာအောင် ပြုတတ်၏။

လူသည် အနိုင်ရချင်၏။ မိမိနှင့် ဆက်ဆံသူကို အနိုင်
ရအောင် ဒေါသ အသုံးပြုသည်။ ဒေါသဖြင့် အနိုင်ရအောင်ပြုခြင်း
သည် အဓမ္မပြယုဂ်ဖြစ်၏။

ဒေါသဖြင့် အနိုင်ယူလျှင် ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ခြင်း
ဖြစ်သည်။ မေတ္တာဖြင့် အနိုင်ယူလျှင် သုစရိုက်မှုပြုခြင်း ဖြစ်သည်။
“မကောင်းမှုရှောင်၊ ကောင်းမှုဆောင်” ဟူသော ဗုဒ္ဓ၏အလိုအရ
သုစရိုက်အမှုသာ ပြုရာသည်။ ယင်းအတွက်ကြောင့် ပါဏာတိပါတ
သိက္ခာပုဒ်ကို စောင့်ရာ၏။ သု.အသက်သတ်ခြင်းမှ ရှောင်ရာ၏။

သု.အသက်ကို မသတ်မိအောင် ရှောင်ကြဉ်ရုံဖြင့် ကျေနပ်
မနေသင့်။ သူတစ်ပါး အသက်ရှည်အောင် စောင့်ရှောက်ရာ၏။

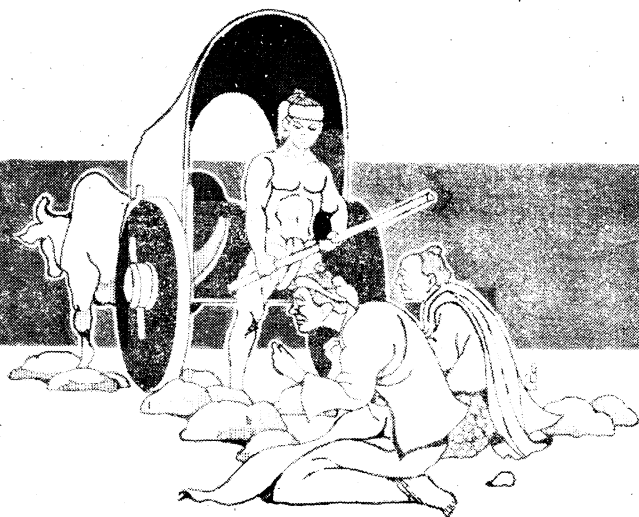
ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃

စိတ်ချမ်းသာ ကိုယ်ချမ်းသာမှုရှိအောင် အားထုတ်ရာ၏။ မြင့်မြတ်သူတို့သည် ဒုစရိုက်ရှောင်ရှားပြီး၊ သုစရိုက်အမှုပြုရုံမက ပုညကိရိယာ အဆင့်ရောက်အောင် ကြိုးစားကြသည်။ ပုညကိရိယာသည် သူတစ်ပါးအကျိုး ဆောင်ရွက်ခြင်းသဘောဖြစ်သည်။ လူတိုင်းသည် တစ်ပါးသူ၏အကျိုးကို အနစ်နာခံ ဆောင်ရွက်ဖို့လိုသည်။ ဤသို့ ဆောင်ရွက်လျှင် လောကကို ဓမ္မကြီးစိုးလျက် ငြိမ်းချမ်းပေမည်။

ရှောင်ကြဉ်အပ်သော ပါဏာတိပါတ (သူ့အသက်သတ်ခြင်း) ကို မရှောင်ကြဉ်၍ ငရဲကျ၊ အကျိုးမဲ့ ပျက်စီးရမှုကို “မသေမိကပုပ်နေသူ” တွင် ဖတ်ရှုရမည် ဖြစ်ပြီး ရှောင်ကြဉ်သဖြင့်၊ သုစရိုက်မှုပြုသဖြင့် ပုညကိရိယာ အဆင့်ရောက်အောင် ပါရမီဖြည့်ဆည်းသဖြင့် ကောင်းကျိုးရသည်ကို “ပုညကုသလ” တွင် ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ပါသည်။

ပါဏာတိပါတ၊ သူ့သက်သတ်က၊ ချို့လက် အင်္ဂါ၊ မွဲပြာရုပ်သွင်၊ အားအင်ယိုယွင်း၊ လျင်ခြင်းလည်းဝေး၊ ဘေးကို ကြောက်တတ်၊ အသတ်ခံရာ၊ အနာများလျက်၊ ခြွေရံပျက်၍၊ အသက်တိုလျှ၊ ပြစ်များစွာသည်၊ ရှောင်ကအပြန် အကျိုးတည်း။

ကောင်းမြင်းစိုက်ဖြူညှက်

တောင်မြင့်မို့ရ် မြို့သည့်ကံ

ကြားရသည့်သတင်းက ရာဇဂြိုဟ်မြို့သူမြို့သားများ ချောက်ချားသွားစေသည်။

“မိုက်မဲလိုက်တဲ့သတ္တဝါတွေ၊ လက်ဝဲရံ အဂ္ဂသာဝက
ကြီးကိုများ ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ရက်လိုက်ကြတာ”

လူတိုင်း တက်တခေါက်ခေါက်၊ စုတ်တသတ်သတ်၊ တဖျစ်
တောက်တောက်။

ယောက်ျားသားများက အံတကြိတ်ကြိတ်နှင့် ကြိတ်မနိုင်
ခဲမရဖြစ်နေသော်လည်း မိန်းမသားများကမူ မျက်ရည်စို့၍ ငိုပွဲ
ဆင်ကြသည်။ ကိုယ့်မိ ကိုယ့်ဘ၊ ကိုယ့်ရင်သွေးဆုံးလျှင်ပင် ဤမျှ
အပူမီး တောက်မည်မထင်။ အရှင်မြတ်ကြီးဆုံးပါးမှုကြောင့်
အစားထိုးမရသည့် ဆုံးရှုံးခြင်း ဆုံးရှုံးရသည်ဟုတွေးလျက်
ဝမ်းပန်းတနည်း ဖြစ်ကြကုန်သည်။

“နေဦးဗျ၊ ကျုပ်မရှင်းလို့ မေးပါရစေ... တန်ခိုးရှင် ပုဂ္ဂိုလ်
ကြီးက ဒီငမိုက်သားတွေ လုပ်ကြံမယ်ဆိုတာ မသိဘူးလား ...”

၆   **မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)**

“သိတာပေါ့”

“သိတယ်... သိရင် ကာကွယ်သင့်တာပေါ့။ မကာကွယ်ချင်လည်း ကြုံရောင်တိမ်းပေါ့”

“ရှောင်တယ်လေ ...”

“ဟင် ...”

“အရှင်မြတ်ကြီးက ခိုးသားတွေလုပ်ကြံမယ်ဆိုတာ သိတော့ ကောင်းကင်ထက် ပျံတက်နေလို့ မတွေ့ရဘူးတဲ့”

“အင်းပေါ့၊ ဒါဖြင့် ...”

“နှစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် တန်ခိုးနဲ့ရှောင်နေပြီးတော့ သူ့ရဲ့အတိတ်ဘဝကို ပြန်ကြည့်တဲ့အခါ ပေးဆပ်ရမယ့် ဝဋ်ကြွေးရှိတာကို သိလို့ မရှောင်တော့ဘဲ အနှိပ်စက်ခံလိုက်တာ ...”

“ဟုတ်တယ် ... ဝဋ်ကြွေး၊ အတိတ်ဝဋ်ကြွေး၊ ပေးဆပ်ရမယ် ... ကျုပ်နားမရှင်းဘူး”

“ကိုင်း၊ ကိုရင် နားရှင်းအောင်ပြောနေဖို့ အချိန်မရသေးဘူး။ အရှင်မြတ်ကြီးရဲ့ ရုပ်ကလာပ် သင်္ဂြိုဟ်ဖို့ကိစ္စ ရှိနေတယ်။ လူတွေ ကူသိဂိလိတောင်ကို သွားနေကြပြီ။ နောက်ဆုံး ပူဇော်ခွင့်ရှိတုန်း ပူဇော်ရ အောင်သွားဖို့”

“ဪ ... ဪ ... အင်း ... အင်း”

အသက်ဝိညာဉ်မဲ့နေပြီဖြစ်သည့် အရှင်မြတ်ကြီး၏ရုပ်ခန္ဓာက မြင်မကောင်း၊ ရှုမကောင်း။ အဘယ်မျှ ထူနက်ရိုက်ပုတ်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၇

ခြေဖျက်ထားသည်မသိ၊ အရိုးများ သွင်သွင်ကျိုး၊ အမှုန့်ဖြစ်ပြီး
အသားစိုင်ကြီးသာ စုပုံထားသည့်အလား ဖြစ်နေသည်။

“ရက်စက်လိုက်တာ...”

“ရက်စက်ရုံတင်မကဘူး၊ မိုက်မဲတာ... အသိဉာဏ်မဲ့တာ”

“အရှင်မြတ်ကြီးကလည်း သည်းခံနိုင်လွန်းတယ်။
ဒီလောက် အရိုက်အနှက်ခံရတာ ရုန်းထွက်ရောပေါ့”

လူတစ်ယောက်၏ မှတ်ချက်စကားကြောင့် အဘိုးအို
တစ်ယောက်က လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။ “မင်းဘာမှမသိဘဲနဲ့
စွတ် ပြောမနေနဲ့” ဟူသောအမူအရာဖြင့် ကြည့်၍ စောစောက
မှတ်ချက်ချသူ ငြိမ်ကုပ်သွားသည်။

“ပြောရရင် ဒီဘေးကို တန်ခိုးတော်နဲ့ ရှောင်နိုင်တယ်ကွယ့်၊
ပေးဆပ်ရမယ့်ဝဋ်ကြွေးရှိနေလို့ သည်းခံလိုက်တာ။ အေး... လူဆိုး
ဓားပြတွေက စိတ်ကြိုက်ပြုမူသွားပြီး သေပြီထင်လို့ စွန့်ပစ်ထားချိန်
မှာ အရှင်မြတ်ကြီးကဘုရားရှင်ထံ တန်ခိုးနဲ့ ကြွသွားသေးတယ်”

“ဟုတ်တယ်... ဒီပုံမျိုးနဲ့ ဘယ်လိုသွားဖူးနိုင်လဲ”

“ဪ... အတွေးတိမ်သကဲ့။ အရှင်မြတ်ကြီးက
ဧတဒဂ်ဘွဲ့ထူးရထားတဲ့ တန်ခိုးရှင်လေ... ဘုရားရှင်ကလွဲရင်
တန်ခိုးအကြီးဆုံးဆိုတာ မေ့နေပြီလား”

“မေ့တော့ မမေ့ပါဘူး။ မြင်ရတဲ့အခြေအနေက”

“ဒီလို... ဒီလို။ ဝေဒနာကို သေလုမျောပါး ခံစားရတဲ့
အရှင်မြတ်ကြီးဟာ သတိနဲ့ထိန်းချုပ်ပြီး သမာဓိရအောင်ယူတယ်။

၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ပြီးတော့ ဈာန်အဆင့်ဆင့်ဝင်စားပြီး စတုတ္ထဈာန် ရောက်အောင် ကြိုးစားတည်ဆောက်တယ်။ ပြီးတော့ အပိုင်းပိုင်းပြတ်ကျေနေတဲ့ အရိုးတွေကို ပကတိအနေအထားရောက်အောင် တည်ဆောက်တယ်။ ပကတိကိုယ်ခန္ဓာရချိန်ကျမှ တန်ခိုးတော်နဲ့ ကြွချီသွားသတဲ့”

မသိရသေးသူများက ထိုသတင်းကြားတော့ အံ့ဘနန်း ဖြစ်ကုန်သည်။ အရှင်မြတ်ကြီး၏ တန်ခိုးဂုဏ်ကို ချီးကျူးစကား ဆိုသည်။ ဘုရားရှင်အား ရိုသေမှုအပေါ် ထောပနာပြုသည်။

“ဒါနဲ့ မရှင်းလို့မေးပါရစေ ... ဒီလောက် အပြီး အတေးနဲ့ လုပ်ကြံတာ ဘာအကြောင်းရှိလို့လဲ”

“တိတိကျကျတော့ မပြောတတ်ဘူး။ အရှင်မြတ်ကြီးက တန်ခိုးကြီးတယ်လေ... နတ်ပြည်ကိုလည်း တန်ခိုးနဲ့ တက်နိုင်တယ်။ ငရဲပြည်လည်းတန်ခိုးနဲ့ သွားနိုင်တယ်။ နတ်ပြည်ရောက်တော့ ကြုံတွေ့တဲ့နတ်သား၊ နတ်သမီးတွေကို ဘယ်လိုကောင်းမှု ပြုလို့ ဒီဘဝမျိုး ရလာတာလဲ၊ အကျိုးအကြောင်းမေးတယ်။ ဒီတော့ ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြောပြလျှောက်ထားတယ်။ ဒီအကြောင်းတွေ အရှင်မြတ်ကြီးက လူ့ပြည်မှာ ပြန်ဟော မဟုတ်လား ...”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့လည်း နာဖူးတာပဲ”

“ပြောရရင် အရှင်မြတ်ကြီးလုပ်ဆောင်မှုကြောင့် သာသနာတော်ကို ကြည်ညိုသူတွေ များသထက်များလာတယ် ...”

“ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ် သဘောပေါက်ပြီ။ ဒါဆို ဒီကိစ္စဟာ တိတ္ထိတွေရဲ့လက်ချက်ဖြစ်မယ်”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉

“ဒါတော့ တိတိကျကျ စွပ်စွဲလို့မရသေးဘူး။ ဘုရင်
မင်းမြတ်က စုံစမ်းနေဆဲပဲလေ ...”

ကြားရသူတိုင်း တောက်ခေါက်သည်။ လက်စားချေလိုစိတ်
ဖြစ်နေကြတော့သည်။

“ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ငါ၏သားတော် မောဂ္ဂလာန်ဟာ
သူပြုခဲ့သောမကောင်းမှုကံကြောင့် ပြန်လည်ပေးဆပ်
ရတာပဲ”

ဘုရားရှင်ထံမှ ဤသို့နှစ်သိမ့်စကားကြားရသော်လည်း
ပုထုဇဉ်သားတို့ကမူ မကျေချမ်းနိုင်သေး။

တိတ္ထိတို့၏ငွေပေးခိုင်းစေချက်ကြောင့် အရှင်မြတ်ကြီးကို
လုပ်ကြံကြောင်း တရားခံများကိုယ်တိုင်က ဖြောင့်ချက်ပေးသည်။
သာသနာတော်၏ ရန်ဆူးရန်ညှောင့်ဖြစ်သည့် တိတ္ထိတို့ အကြံက
ထင်းထင်းကြီး ပေါ်လွင်သွားသည်။ ထိုအခါ တိတ္ထိများနှင့်အတူ
တရားခံများကို ဖမ်းဆီးလိုက်သည်။

နန်းရင်ပြင်တွင် ကျင်းတူးလျက် တစ်ယောက်တစ်ကျင်းကျ
ကိုယ်တစ်ဝက်မြှုပ်ထားလိုက်သည်။ အပြစ်အလျောက် ပြစ်ဒဏ်
ပေးမည်ဆိုတော့ တရားခံများ တုန်လှုပ်ကုန်သည်။ ငိုကြွေး
တောင်းပန်ကြသည်။

“အဟားဟားဟား၊ ခုတော့ သေရမှာကြောက်တယ်ပေါ့။
အရှင်မြတ်ကြီးကို ရိုက်ပုတ်တုန်းကသတ္တိမျိုး မွေးကြစမ်းပါတော့လား”

တရားခံများကိုကြည့်၍ လှောင်ပြောင်ကြသည်။ ရှုတ်ချစကားဆိုသည်။ စက်ဆုပ်ရွံရှာသောအကြည့်ဖြင့် ကြည့်လျက် အပြစ်တင်ကြသည်။

အပြစ်အလျောက် ရက်စက်စွာ အပြစ်ဒဏ်ပေးသော် ငြားလည်း ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရ ဖြစ်နေသည့်ပရိသတ်ကို ဘုရားရှင်က အမျက်ဖြေတရားဟောသည်။

“ချစ်သားရဟန်းတို့၊ ဒေါသမဖြစ်ကုန်လင့်။ သူပြုသည့် ကံ သူ့ထံပြန်ကျရောက်သည်ဟူသာ တရားနှလုံးသွင်းလော့”

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ အရှင်မြတ်ကြီးဟာ သူပြုခဲ့တဲ့ မကောင်းမှုကံကြောင့်လားဘုရား။ ဘယ်လိုမကောင်းမှုကြောင့် ဒီပုံ ခံရတာပါလဲ”

တရားနာပရိသတ်၏အမေးကြောင့် အတိတ်က ပြုမိသော အရှင်မြတ်ကြီး၏ မကောင်းမှုကံကို ထုတ်ဖော်ဟောပြုလေတော့သည်။

အရှင်မောဂ္ဂလာန်လောင်းသည် တစ်ခုသော ဘဝတွင် ဟရာဏသီပြည်၌ လူလာဖြစ်သည်။ မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကို ရိုသေစွာလုပ်ကျွေးခဲ့သော သားလိမ္မာလေးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သား၏အလိုက်သိမှု၊ တာဝန်ကျေပွန်မှုကြောင့် မိဘများ ကျေနပ်ရသည်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုကိုသိသော မိခင်ကြီးက သား သက်သာစိမ့်သောငှာ အိမ်ထောင်ပြုရန်တိုက်တွန်းသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၁

“ကျွန်တော်အိမ်ထောင်ပြုလို့ မဖြစ်ပါဘူးအမေ...
ခုအတိုင်းပဲ အဖေ အမေတို့ကို လုပ်ကျွေးနေပါရစေ...”

“မဟုတ်သေးဘူး သား... သား ပင်ပန်းတာ အမေတို့
သိတယ်။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း ကြည့်ရ၊ စားဝတ်နေရေးအတွက်
လည်း ရှာရဆိုတော့ ခေါင်းတစ်လုံးနဲ့ ရေအိုးနှစ်လုံးရွက် နေရသလို
ဖြစ်နေတယ်။ တာဝန်ခွဲဝေယူမယ့် အဖော်ကောင်း လိုတယ်...”

“အဖော်ကောင်း၊ အဟက်... အဖော်က ကောင်းရင်
တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး အမေ။ ဝန်ထုပ်ဝန်ပိုးဖြစ်မယ့်
အိမ်ထောင်ရှင်မဆိုရင် ခက်မယ်”

“ဒါတော့ သားက ရွေးယူပေါ့”

“ရွေးယူ... ဟုတ်တယ်၊ ယူတာကတော့ရွေးယူကြတာ
ပဲပေါ့ အမေ။ ဒါပေမဲ့ လူကဲခတ်တတ်ဖို့ကမလွယ်ဘူး အမေ။
အမေတို့ကို ကူဖော်ဖြစ်စေချင်လို့ အိမ်ထောင်ပြုလိုက်မှ ကူဖော်
မဟုတ်ဘဲ ပူဖော်ဖြစ်နေရင်...”

“အမယ်လေးသားရယ်၊ အမေတို့က ချွေးမနဲ့တည့်အောင်
ပေါင်းတတ်ပါတယ်။ သားကိုချစ်တဲ့ အမေက သားနဲ့ဆက်ပြီး
တော်ရတဲ့ ချွေးမကိုလည်း ချစ်မှာပါနော်”

အတန်တန်ငြင်းပယ်သော်လည်း မိဘများက တိုက်တွန်း
လွန်းမက တိုက်တွန်းသဖြင့် သင့်တော်မည်ထင်သည့် အမျိုးသမီး
ကို လက်ထပ်ယူလိုက်သည်။

အစပိုင်းတွင် ပြောစရာမလိုအောင် အဆင်ပြေသည်။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

၁၂   **မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)**

“အစ်ကိုသာ စိတ်ဖြောင့်ဖြောင့် စီးပွားရှာပါ။ အဖေနဲ့ အမေအတွက် မပူနဲ့။ လိုလေသေး မရှိအောင် ပြုစုပါမယ်...”

ဇနီးသည်၏စကားကြောင့် နောက်ပိုင်း စိတ်ချလက်ချ ထားပြီး စီးပွားရှာခဲ့သည်။ ကိုယ်လည်း သက်သာ၊ မိဘများလည်း အဆင်ပြေ၊ အနေအစားလည်း ပိုချောင်လည်လာသဖြင့် စောစောဖီးဖီး အိမ်ထောင်မပြုဖြစ်သည်မှာ မှားလေစွဟုပင် နောင်တရမိသည်။

သို့သော်... ဤကာလက မကြာလိုက်။ စိတ်အနှောင့် အယှက် ဖြစ်စရာစကားများ နေ့စဉ်ကြားလာရသည်။

“အစ်ကိုမိဘတွေက တော်တော် ဇီလာကြောင်တာပဲ။ ဟိုဟာစားချင်တယ် ... ဟိုဟာလုပ်ချင်တယ် ... ဒီနေရာ မနေ ချင်ဘူး၊ ဟိုနေရာပို့နဲ့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု တောင်းဆိုနေတာပဲ”

“စိတ်ရှည်ရှည်ထားပါညီမရယ် ... လူကြီးဆိုတော့ အချို့လေး စားချင်သလိုလို၊ အဖန်လေး စားချင်သလိုလို ဖြစ်တတ် တာပဲ။ ညီမ တတ်နိုင်ရင် ကျွေးလိုက်။ မစီစဉ်ပေးနိုင်ရင်လည်း အစ်ကိုလာတော့ပြော အစ်ကိုစီစဉ်ပေးပါမယ် ...”

“အစ်ကိုစီစဉ်ပေးမှာ သိပါတယ်။ တကယ်ဆို ကိုယ်က လူကြီး သိတတ်ရမယ်။ ရှာရဖွေရတဲ့လူကဘယ်လောက် ပင်ပန်း တယ်။ ငါတို့က အမြင့်သားထိုင်စားနေတာပါလားဆိုတဲ့ အသိနဲ့ ဆင်ခြင်သင့်တာပေါ့...”

“အိုကွယ် ... အစ်ကို မပင်ပန်းပါဘူး။ မျက်မမြင် မိဘနှစ်ပါးလုပ်ကျွေးခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ ပင်ပန်းတယ်ဆိုတဲ့အတွေး တစ်ခါမှ မဖြစ်ဖူးဘူး။ လုပ်ကျွေးခွင့်ရတာပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃

မိဘနှစ်ပါးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကျေနပ်ချက်များကို တိုင်တည်လာလျှင် ဇနီးသည်ကျေနပ်အောင် ချော့ရသည်။ တစ်ဖက်ကလည်း မိဘများကို လိုအပ်သည်များရှိပါက မိမိကိုသာပြောရန် တောင်းပန်ရသည်။

ဤသို့ နှစ်ဖက်ကျေနပ်ရန် ကြားဝင်စေ့စပ်ပြီးနောက် အတန်ကြာမျှ ငြိမ်သက်သွားသည်။ နှစ်ဖက်စလုံး အဆင်ပြေ ကုန်ပြီဟု တွေးထင်ချိန်မှာပင် ပြဿနာက တက်လာသည်။

“အစ်ကို့ မိဘတွေနဲ့ အတူတူမနေနိုင်ဘူး”

ဇနီးသည်ထံမှ တုန်လှုပ်ချောက်ချားစရာ တောင်းဆို ချက်ကိုကြားရ၍ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ၊ ဘာအဆင်မပြေတာရှိလို့လဲဟု မေးမိသည်။ အကြောင်းပြစကား မဖြေဘဲ၊ မိဘများနှင့် အတူမနေချင်သည့်အကြောင်းသာ ထပ် တလဲလဲ ဆိုသည်။

“ညီမရယ် ... ကိုယ့်မှာ ဒုက္ခိတမိဘနှစ်ပါးရှိတယ်ဆိုတာ ညီမလည်း သိနေသားပဲ။ ဒီမိဘနှစ်ပါးကို စောင့်ရှောက်စေချင်လို့ ညီမနဲ့အိမ်ထောင်ပြုခဲ့တာ ...”

“ဘာ ... ရှင် ကျွန်မကိုယူတာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူးပေါ့။ ရှင်မိဘတွေ အလုပ်အကျွေးပြုဖို့ ကျုပ်ကို ကျွန်မယားသဘောနဲ့ လက်ထပ်တာပေါ့”

“ဒီသဘောပြောတာ မဟုတ်ပါဘူး။ ကိုယ့်တာဝန်ကို ခွဲဝေ ယူနိုင်တဲ့ ဇနီးကောင်းရှာခဲ့တဲ့ သဘောပြောတာပါ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်မိဘတွေကို အလုပ်အကျွေးမပြုနိုင်တော့ဘူး။ ဘယ့်နှယ့်ရှင်၊ လူအိုက လူအိုလိုမနေဘူး။ ဟိုနေရာပါ။ ဒီနေရာပါနဲ့။ ဒီမယ် ကျွန်မအပြတ်ပြောမယ်။ ရှင့် မိဘတွေချစ်ရင် မိဘတွေနဲ့နေ ... ကျုပ်ကိုချစ်ရင် ကျုပ်နဲ့နေဖို့ ကြိုးစား ...”

ဆုပ်စူးစားရူးမည့်ကိန်းကို ဇနီးသည်က ဖန်တီးလိုက်သည်။ ပျော်ရွှင်စရာကောင်းမည့် အိမ်ထောင်စုလေးတစ်ခုအဖြစ် ဖန်တီးတည်ဆောက်ခဲ့သည့် စိတ်ကူးယဉ်အိမ်ထောင်ရေးလည်း ပျက်စီးသွားတော့သည်။

“ဒုက္ခိတ မိဘနှစ်ပါးကို ပစ်ထားရင် ပတ်ဝန်းကျင်က ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မှာပေါ့ ညီမရယ် ...”

“ပစ်ထားချင်ရင် တစ်ခါတည်း လက်စတုံး စီရင်လိုက်”

“ဘာ ...”

“ရှင့်မိဘနှစ်ပါးကို လှည့်ပတ်ခေါ်သွား။ တောထဲရောက်မှ သတ်ပြီးထားခဲ့”

“ဘာ ... သတ်ရမယ်၊ ငါက ငါ့မိဘတွေကို သတ်ရမယ် ဟုတ်လား”

“ရှင်ကြိုက်ရာလမ်း ရွေးလေ ... ကျုပ်ကို မြတ်နိုးပါတယ်၊ တကယ်သံယောဇဉ်ရှိတယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောသလိုသာ လက်စဖျောက်လိုက်။ ရပ်ရွာကမရိပ်မိအောင် ဟိုးအဝေးက ဆွေမျိုးတွေဆီသွားချင်တယ်ဆိုလို့ ပို့ပေးတယ်လို့ ပြောလိုက်မယ် ...”

“မင်း တော်တော်ရက်စက်ပါလား ...”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၅

“ရှင် ကျွန်မအပေါ် ဘယ်လိုသဘောထား ဆက်ဆံတယ် ဆိုတာ ဆန်းစစ်လိုက်တာပဲ”

ရက်စက်သည့် အကြံအစည်ကိုပေးပြီး ဇနီးသည်က ကျောခိုင်းသွားသည်။ တစ်ခုခုကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ဆုံးဖြတ်ဖို့သာ ရှိတော့သည်။

“အမေ ... လူဆိုးတွေ၊ တောပုန်းဓားပြတွေ ကျွန်တော် တို့ လှည်းကို ဝိုင်းထားပြီ အမေ ...”

မိဘနှစ်ပါးကို နေရေးထိုင်ရေး အဆင်ပြေသည့်အရပ်ကို ပို့ပေးမည်၊ ထိုအရပ်တွင် မိသားစုအခြေချလျှင် ပိုအဆင်ပြေမည် ဟု ပရိယာယ်ဖြင့် ခေါ်ထုတ်ခဲ့သည်။ ထိုသို့ မထုတ်လာမီကတည်းက ဇနီးသည်ဖြစ်သူသည် ပိပိယိယိ အကွက်ဆင်ထားသော ဇာတ်လမ်းကို သတင်းလွှင့်ထားသည်။

မျက်မမြင်မိဘနှစ်ပါးကိုတင်လျက် လှည်းမောင်းလာစဉ် မိဘများ၏ မျက်နှာကို မကြာခဏခိုးကြည့်မိသည်။ အဆင်ပြေရာ အရပ်တွင် ပြောင်းရွှေ့နေထိုင်မည်ဆိုသည်ကလွဲ၍ ဘာမျှ သိမထားသော မိဘများက စကားတွေ ရွှင်နေသည်။ ဟော်နေသည်။ သားအပေါ် အထင်တကြီးအားကိုးနေသော မိဘများကို ရက်ရက်စက်စက် ပြုကျင့်ရတော့မည်။

“တော့မိဘတွေ ပြန်မပါလာမှ အိမ်ပြန်ခဲ့” ဟု တစ်ချက် လွှတ်မှာလိုက်သည့်စကား နာယူပြီး လုပ်ကြံဇာတ် ဖန်တီးလိုက်

၁၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သည်။ မိဘနှစ်ပါးက တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်လျက် ထိတ်လန့်နေသည်။ သားအတွက်လည်း ရတက်အေးပုံမရ။

“သား... ဓားပြတွေ လူများတယ် မွီးလား။ မခုခံနဲ့သား။ တောင်းပန်လိုက်ပါ။ ဒုက္ခိတမိဘနှစ်ပါးကို ဆွေမျိုးတွေဆီပို့ဖို့ ခေါ်လာတာပါ။ တခြားဘာမှပါမလာဘူးလို့ ပြောပြသား...”

“လူအင်အားများတယ်ဆိုပြီး ဗိုလ်ကျတာ ... ဒါမျိုးတော့ သားမခံဘူး။ အမေတို့ လှည်းပေါ်မှာပဲနေ ...”

“သား ... သား၊ မလုပ်နဲ့။ မတူရင်မတူနဲ့ သား”

သားအတွက် စိုးရိမ်ပူပန်နေသော မိဘနှစ်ပါးရှိရာ ပြန်လာသည်။ တောပုန်းဓားပြအသွင်ဆောင်လျက် မိဘများကို ရိုက်နှက်လိုက်သည်။

တုတ်နှင့်တစ်ချက်ရိုက်လိုက်တိုင်း နာကျင်စွာ ညည်းညူသည်။ ထိုသို့ ညည်းညူရင်းကပင် သားအပေါ် ချစ်စိတ်၊ ကြင်နာစိတ်ဖြင့် ကိုယ်လွတ်ရုန်းပြေးရန် တိုက်တွန်းသည်။ အော်ဟစ်ရင်း “သားရေ... ပြေးပြေး၊ လွတ်အောင်ပြေး၊ အမေတို့ကို မငဲ့နဲ့သား... အမေတို့က အသက်ကြီးပြီ။ ငါ့သားလေးက လူ့လောကမှာ လူလုပ်ဖို့အချိန်တွေ အများကြီးရှိသေးတယ်။ ပြေး ပြေး၊ လွတ်အောင်ပြေး သား”

အယောင်ဆောင် ဓားပြလုပ်လျက် မိဘနှစ်ပါးကို ရိုက်ပုတ်သတ်ဖြတ်နေသော်လည်း မိခင်စကားကြားတော့ ဆက်ရိုက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ သားအပေါ်ထားရှိသော မိဘမေတ္တာကို နားလည်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၇

သွားပြီး တုတ်ကိုပစ်ချသည်။ အမေ့ခြေသလုံးကို ဖက်လျက် ဝန်ချတောင်းပန်မိသည်။

လူဆိုးစားပြ မဟုတ်ဘဲ သူတို့ကို ရိုက်ပုတ်သူမှာ သားကိုယ်တိုင် ဖြစ်မှန်းသိသော် ဝမ်းနည်းကြသည်။ သို့သော် သားအပေါ် ကြည်ဖြူစွာခွင့်လွှတ်နိုင်ခဲ့သည်။

ထိုစဉ်ကပြုခဲ့သော မကောင်းမှုကံကြောင့် အရှင်မောဂ္ဂလားလောင်း အမျိုးသားကောင်းသည် အဝီစိငရဲကျခဲ့သည်။ ငရဲတွင် ဒုက္ခဆင်းရဲကြီးစွာခံပြီး လွတ်မြောက်သောအခါတွင်လည်း အလားတူဝဋ်ကိုခံရသည်။ နောက်ဆုံးဘဝ၊ သံသရာမှ ကူးမြောက်မည့် ဘဝ၌ပင် ပြုမိသောမကောင်းမှု ဝဋ်ကြွေးကို ပေးဆပ်ခဲ့ရသည်။

မိဘနှစ်ပါးကို ညှင်းဆဲခဲ့သောအပြစ်က ပြန်လည်ပေးဆပ်၍ပင် မကုန်နိုင်အောင် ခံစားခဲ့ရပေသည်။

သင်ခန်းစာ

သူ့အသက်ကိုသတ်လျှင် ငရဲကျ၏။ အမိအဖကို စော်ကားသူကား ပဉ္စနန္ဒရိယကံ ထိုက်လျက် မဟာအဝီစိငရဲသို့ ခုန်ဆင်းနစ်မြုပ်ရလေ၏။

ကျမ်းကိုး

ဇိနတ္ထပကာသနီ။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

မသေမီကပုပ်နေသူ

မသေမီက ပုပ်နေသူ

မြတ်စွာဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်းတွင် သီတင်းသုံးနေ၏။ သာသနာတော်ကြီး ထွန်းလင်းတောက်ပနေသဖြင့် လူတို့သည် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးနှင့် ထိတွေ့ခွင့်ရသည်။ ဆည်းကပ်ခွင့်ရသည်။ သာဝတ္ထိမြို့တွင် လူဦးရေ ခုနစ်ကုဋေရှိသည့်အနက် ငါးကုဋေသည် သောတပန် သူတော်ကောင်းများ ဖြစ်ကုန်၏။ တရားဓမ္မနှင့် မွေ့လျော်နေကြကုန်၏။

သာဝတ္ထိပြည်သား အမျိုးသားကောင်းတစ်ယောက်သည်လည်း မြတ်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌ သက်ဝင်ယုံကြည်မိ၏။ သူသည်မြင့်မြတ်သော ရဟန်းဘဝ ခံယူလိုက်၏။ သူ့အမည်ကား 'တိဿ' ဖြစ်၏။ ထို့ကြောင့် တိဿရဟန်းဟု ခေါ်ကြ၏။

တိဿရဟန်းသည် ဂန္ထဓုရ ဟူသော စာပေသင်ယူ၏။ ထို့အတူ ဝိပဿနာဓုရဟူသော ကမ္မဋ္ဌာန်းစီးဖြန်း၏။ ရဟန်း ဟူသည် ထိုတာဝန်နှစ်ရပ်ကို ထမ်းဆောင်ရာ၏။ နှစ်ပါးစုံ မတတ်နိုင်ကတစ်ပါးကို ထမ်းဆောင်မှသာ တာဝန်ကျေသည်။ တိဿ ရဟန်းကမူ ဓုရနှစ်ပါးစလုံး ကြိုးပမ်းအားထုတ်သည်။

၂၀ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

တိဿရဟန်းသည် သူသင်ကြားရသည့် ဓမ္မစာပေကြောင့် အတော်အတန် တရားအသိ ရှိလာသည်။ ဤလောက၌ ပုဂ္ဂိုလ်မရှိ၊ သတ္တဝါဟူ၍ မရှိ။ ရုပ်နာမ်သာရှိသည်။ ယင်းရုပ်နာမ်လည်း အမြဲတမ်း ဖြစ်ပျက်နေ၏။ ထို့ကြောင့် လောကဟူသည် ရုပ်နာမ်တို့၏ ဖြစ်ပျက်အစဉ်သာတည်းဟူသော အမြင်ရှိလာသည်။ တိဿရဟန်းသည် သာသနာတော်၌ သဒ္ဓါစိတ်ဖြင့် ရဟန်းပြုလာသူ ဖြစ်သည်။ သာသနာတော်အပေါ် သံသယမရှိ။ မိမိ ကိုယ်ကိုယ်သာ သံသယ ဖြစ်သည်။ ကြီးစားအားထုတ်ပါလျက် တရားထူးမရသဖြင့် သံသယဖြစ်နေသည်။ သို့သော် တရားအားထုတ် ခြင်းကို မလျော့။

တိဿရဟန်းသည် စာပေကို တိုးမြှင့်လေ့လာ၏။ တရားကို အရှိန်မြှင့်အားထုတ်၏။ ထိုသို့အားထုတ်နေစဉ် ကိုယ်ခန္ဓာ၌ အဖုငယ်တစ်ခု ပေါက်လာသည်။ သာမန် အပူဖုဟုသာ မှတ်ယူလျက် ဥပေက္ခာပြုလိုက်သည်။

အနာဖြစ်စတွင် အဖုငယ်သည် မုန်ညင်းစေ့ခန့်သာရှိသည်။ သို့သော် တဖြည်းဖြည်း ကြီးလာသည်။ ဖဲစေ့ခန့် ဖြစ်လာသည်။ သူ အလေးမထား။ ထို့နောက် ကလောစေ့ခန့် ကြီးလာသည်။ သူ့စိတ်ထဲ စိုးရိမ်စိတ် အနည်းငယ် ဝင်လာသည်။ တစ်ဖြည်းဖြည်းနှင့် သျှိသျှားသီးခန့် ဖြစ်လာသည်။ သူ လျစ်လျူရှုမနေသာ။ ဆေးဝါးများ ရှာသည်။ ဟိုဆေးနှင့်ပျောက်နိုး၊ ဒီဆေးနှင့် ပျောက်နိုး စမ်းသပ်ကြည့်သည်။ အနာဖုများက ပေါက်ကွဲကုန်သည်။ သငန်ရည်တွေ၊ ပြည်တွေ... သွေးပုပ်တွေ ယိုစိမ့်နေသည်။ အနာတွေက

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၂၁

တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲကုန်သည်မှာ တောင်ထိပ်ပွဲတွင် မီးရှူး
မီးပန်းများ ဖောက်ခွဲသည့်အလား ပေါက်ကွဲနေသည်။ စီးကျသော
သွေးပြည်တို့ကို သုတ်မနိုင်။ သိမ်းမနိုင်။ ထူးပေါက်က စိမ့်ထွက်
နေသော ရေအလား တဗွက်ဗွက် စိမ့်ထွက်နေသည်။

အစပိုင်းတွင် အတူနေရဟန်းများက စောင့်ရှောက်သည်။
ဖေးမသည်။ သွေးပြည်တို့ကို သုတ်သင်ပေးသည်။ သို့သော် အနာမှ
ထွက်သော အနံ့အသက်ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့။ ပုပ်အဲ့အဲ့ ညှိစို့စို့အနံ့
ဒဏ်ကို မခံနိုင်၍ စွန့်ခွာကုန်ကြသည်။

တစ်ကိုယ်လုံးက အပုပ်နံ့တွေ လှိုင်နေသဖြင့် မသေမိက
ပုပ်နေသူ ပုတိဂတ္တတိဿဟု ခေါ်ကြပေသည်။

ပုတိဂတ္တတိဿရဟန်းသည် အနာကြောင့် အိပ်ရာထက်
မှ မရွေးနိုင်။ လူးတိုင်း၊ လှိမ့်တိုင်း ကျောက်တုံးနှင့် တင်လှိမ့်ခံ
ရသည့်အလား နာကျင်နေသည်။ ပုပ်အိ ရိ၍နေသော အနာတို့က
တိုက်စားသဖြင့် အရိုးတို့ ကြေကုန်သည်။ ကျိုးကုန်သည်။ အရိုး
အဆစ်များဖြင့် တည်ဆောက်ထားသော ခန္ဓာအိမ်သည် အရိုးမဲ့
သဖြင့် မရွေးနိုင်။ သွေးပြည် အလိမ်းလိမ်း ဖြစ်နေ၍၊ နေရထိုင်ရ
ခက်သည့်အထဲ မရွေးလျားနိုင်သဖြင့် စိတ်ညစ်ရသည်။ တင်းထား
သည့်စိတ်ဓာတ်သည်လည်း တားဆီးမရအောင် လျော့ကျသွားသည်။

စိတ်ဓာတ်ကျသဖြင့် သမာဓိ မထူထောင်နိုင်။ သမာဓိ
မရခြင်းသည် မျက်စိအမြင် မရခြင်းပင်။ မြင်စရာကို မမြင်နိုင်
အောင် ဝေဒနာက နှိပ်စက်နေသည်။ ရုပ်၊ နာမ်ကို ကြည့်ရှု

၂၂   ◉   ဘောင်ဆန္ဒ (ဏယံဝေဒ)

ဆင်ခြင်သင့်လျက် မကြည့်နိုင်၊ မမြင်နိုင်။ ထိုအခါ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းကို မမြင်တော့။ ဖြစ်ခြင်း၊ ပျက်ခြင်းသဘော မဆင်ခြင်နိုင်သော ပုတိဂတ္တတိဿသည် ငါစွဲ မဖျောက်နိုင်။ ရုပ်ခန္ဓာက နာကျင်သည်ကို ငါ နာကျင်လှပြီ ... ဝေဒနာ သည်းထန်လှပြီ ဟူသာ တွေးနေရာ မသက်မသာ ညည်းညူလိုက်သည်။

အလိုလေးလေး ... ကယ်မည့်သူ မရှိတော့ဘူးလား ဗျာတို့။

ပုတိဂတ္တတိဿ ညည်းညူလိုက်သံကို အခြားရဟန်းတို့က မကြား။ သို့သော် ဂန္ဓကုဋီတိုက်တွင်းမှ လောကဓာတ် တစ်ခွင်လုံး ရှုကြည့်ဆင်ခြင်သော ဘုရားရှင်က မြင်သည်။ မြတ်ဘုရား၏ ဉာဏ် ကွန်ရက်တွင် ပုတိဂတ္တတိဿအသွင် ထင်လာသည်။ ခံစားနေရသည့် ဝေဒနာအနေအထားကို သိရသည်။ သူ၏ ပြုဖူးသော ရှေးရှေးက ပါရမီ၊ ကျွတ်သင့် ကျွတ်ထိုက်သော ဥပနိဿယ ရှိ မရှိ ကြည့်သော် ရှိကြောင်းမြင်၏။ ဘုရားရှင်သာ ကြွသွားလျှင် ပုတိဂတ္တတိဿ ဝမ်းမြောက်မည်။ သူ၏ရောဂါအခြေအနေ မေးမြန်းလျှင် ရောဂါတစ်ဝက် လျော့ကျသွားမည်။ အကယ်၍ ဘုရားရှင်ကသာ စောင့်ရှောက်လျှင် ရောဂါအလုံးစုံ သက်သာသွားမည်။ ဤအခြေအနေကိုမြင်သော ဘုရားရှင်သည် ဂန္ဓကုဋီမှ ထွက်လာသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်ဘုရား၊ အဘယ်ကို လှမ်းကြံမှာ ပါလဲ ဘုရား”

ပုတိဂတ္တတိဿ သီတင်းသုံးနေသည့် ကျောင်းတိုက်ဆီ ခြေဦးလှည့်နေသော ဘုရားရှင်ကို မေးလျှောက်ချင်သည်။ သို့သော်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၂၃

မသင့်ဟု အရှင်သာရိပုတ္တရာ ကိုယ်တော်ကြီး တွက်သည်။ ခပ်
မဆိတ်၊ လက်အုပ်ချီလျက် ဘုရားရှင်နောက်ပါးက လိုက်ခဲ့သည်။

“ဘုရားရှင် တိဿရဟန်းဆီ ကြွတယ် ...”

“ဒုက္ခပါပဲ၊ အနားအကပ်မခံနိုင်အောင် ပုပ်အဲ့နေတဲ့ အနံ့
ရှူရှိုက်မိတော့မယ် ...”

“ဟော ... ရဟန်းကြီးနေတဲ့ ကျောင်းတိုက်ထဲ ဝင်သွားပြီ”

ရဟန်းများ အချင်းချင်း လက်တို့ပြောသည်။ ဘယ်လိုလဲ
ဟူသော အမေးဖြင့် တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်မေးသည်။
ဘယ်သူမှ မစဉ်းစားတတ်။ မြတ်ဘုရား၏ စိတ်ထားကို မှန်းဆရ
ခက်နေသည်။ မလှမ်းမကမ်းက တိတ်ဆိတ်စွာ လိုက်သွားရုံကလွဲ၍
အခြားမရှိတော့။

ဘုရားရှင်သည် တိဿ လဲလျောင်းရာ ညောင်စောင်းတွင်
ထိုင်သည်။

“ချစ်သား တိဿ၊ အနာရောဂါ သက်သာရဲ့လား”

“မသက်သာပါ ဘုရား၊ ဝေဒနာက တိုး၍တိုး၍သာ
သည်းနေပါတယ်ဘုရား”

“ခန္ဓာကိုယ်ကို ငါလို့ အစွဲမထားနဲ့ တိဿ၊ ထိခိုက်လျှင်
နာကျင်တတ်တဲ့ ဒီခန္ဓာဟာ ငါလို့ စွဲထင်လိုက်တာနဲ့ နာကျင်မှု
ခံစားရမှာပဲ”

မြတ်ဘုရားသည် ပုတိဂတ္တတိဿ၏ အနာတို့ကို မရွံ့မရှာ
ကိုင်တွယ်သည်။

၂၄   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်ဘုရား၊ သူနာပြုစုဖို့ တပည့်တော် တာဝန်ဖြစ်ပါစေ ...”

သာသနာ့ဥသျှောင်ဖြစ်သည့် ဘုရားရှင်က သာမန် ရဟန်း တစ်ပါးကို သူနာပြုစုပေးနေခြင်းမှာ မလျော်။ အခြား တစ်ပါး သာသနာမှတွေ့သော် ကဲ့ရဲ့စရာဖြစ်မည်။ မသင့်ဟု မြင်၍ အရှင် သာရိပုတ္တရာက အလျင်အမြန်နေရာယူလိုက်သည်။ ပြုစုခွင့် တောင်းလိုက်သည်။

“ချစ်သားတို့ မိဝေး ဖဝေး နေကြရသည့် ရဟန်းများအဖို့ အချင်းချင်းမစောင့်ရှောက်လျှင် ဘယ်သူက လာစောင့်ရှောက် မည်နည်း။ ရဟန်းတစ်ပါး ဝေဒနာခံစားနေရသည်ကို လျစ်လျူ ရှုထားခြင်းမှာ မလျော်။ ငါ့သာသနာတော်တွင် ဤအမှုမျိုး မဖြစ် သင့်၊ မဖြစ်ထိုက်။ အချင်းချင်း စောင့်ရှောက်ကြ၊ ညီညီ ညွတ်ညွတ် သီတင်းသုံးရန်သာ ငါလိုလားသည်” ဘုရားရှင်က ထွေထွေထူးထူး မမိန့်သော်လည်း၊ အပြုအမူက ထိုစကားမိန့်သည့်အလား ဖြစ်နေ သည်။ ချို့ယွင်းချက်ရှိသဖြင့် လက်ျာရံ အဂ္ဂသာဝကပုဂ္ဂိုလ်ကြီး မနေနိုင်။ ဘုရားရှင်ကိုယ်စား ဝင်ရောက်စောင့်ရှောက်ရသည်။

“သရက်ခေါက်ခွာပြီး ရေနွေးနဲ့ ပြုတ်၊ ပြီးတော့ အဲဒီ သစ်ခေါက်ရေနဲ့ စီးကပ်နေတဲ့ သင်္ကန်းတွေခွာ၊ ခွာထားတဲ့ သင်္ကန်းကို သစ်ခေါက်ရေနဲ့ပြုတ်၊ ပြီးတော့ တိဿရဟန်းရဲ့အနာကို သစ်ခေါက် ရေနဲ့ဖန်ဆေး၊ ရေနွေးကြက်သီးနွေးနဲ့ အနာတွေ ပွတ်ပေး၊ ဆေးကြောပေး၊ စောစောက လျော်ဖွပ်ထားတဲ့ သင်္ကန်း ခြောက်ရင် ပြန်လည် ဝတ်ရုံပေးလိုက် ...”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတိဝတ္ထုများ ၂၅

မြတ်ဘုရား၏ ကြင်နာမှု၊ ယုယမှုမြင်ရသော် ပုတိဂတ္တ
တိဿ ကျေနပ်သွားသည်။ အားတက်သွားသည်။ နာကျင်နေသည့်
ဝေဒနာသည် ရေနှေး၊ အဝတ်ခြောက်တို့ဖြင့် ထိတွေ့ရသဖြင့် အထူး
သက်သာသွားသည်။ ထိုအခါ နှစ်သက်ပီတိ ဖြစ်မိသည်။ ထို့နောက်
ငြိမ်းအေးခြင်း ဖြစ်ရသည်။ ချမ်းသာသူခလည်း ဖြစ်လာသည်။
ဝေဒနာသက်သာလာသဖြင့် တည်ကြည်သော သမာဓိလည်း
ဖြစ်လာသည်။ ထိုအခါ မိမိလုပ်ရမည့် အလုပ်ကို ပုတိဂတ္တတိဿ
သတိရသွားသည်။

“ချစ်သား ပုတိဂတ္တတိဿ၊ ဤခန္ဓာကိုယ်သည် ဝိညာဉ်
ကင်း၍ စွန့်ပစ်ရလျှင် ဘာမျှအသုံးမကျသော ဖွဲ့၊ ထင်းအလား
ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဤခန္ဓာသည် မကြာမီကာလတွင် မြေပြင်၌
လဲလျောင်းရလိမ့်မည်”

ခန္ဓာကိုယ်၏ အသုံးမကျမှုကို လမ်းညွှန်ပြသလိုက်သော်
ခန္ဓာကိုယ်အပေါ် စွဲလမ်းစိတ်ပျောက်သွားသည်။ ထိုအခါ
ခန္ဓာကိုယ်သည် ငါမဟုတ်၊ သူဖြစ်သည်။ သူ့ဘာသာသူ ဖြစ်နေ
သည်။ ကိုယ့် အလိုမပါ၊ သူ့သဘောသူ ဆောင်နေကြောင်း
မြင်လာသည်။ မိမိအလိုကို မလိုက်၊ သူ့အလိုသာ လိုက်နေရပြီး
အမြဲတစေ နှိပ်စက်ဖိစီးနေမှန်း သိလိုက်သည်။ ထိုအခါ ခန္ဓာကိုယ်ကို
ခင်မင်တွယ်တာစိတ် ကင်းသွားသည်။ စက်ဆုပ်သွားသည်။
ငြီးငွေ့သွားသည်။ ခန္ဓာကိုယ်၌ တပ်မက်မှု တဏှာကို ပယ်သတ်လျက်
ဖြစ်ပျက်ကို မြင်လာသည်။ ထိုမှ တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ရှုကြည့်

၂၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဆင်ခြင်သော် ပဋိသန္ဓိဒါလေးပါးနှင့်တကွ ရဟန္တာအဖြစ်သို့ ရောက်သွားသည်။

ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီးသည် ထိုခဏ၌ပင် ခန္ဓာဝန်ကို ချလိုက်သည်။ အသုံးမကျသည့် ရုပ်ခန္ဓာသည် သေလွန်လျှင် ပုပ်သိုး ပျက်စီးသော သဘောရှိတတ်သော်လည်း တိဿရဟန်းကမူ မသေမိကပင် ပုပ်နေသူ ဖြစ်ပေသည်။

သဘာဝနှင့် ဆန့်ကျင်လျက် မသေမိကပင် ပုပ်အံ့သော ခန္ဓာကိုယ်ပိုင်ရှင်ဖြစ်ရသော တိဿသည် ဤသို့ဖြစ်ခြင်းမှာ ရှေးက သူပြုမိသော ကံကြောင့်ဖြစ်သည်။

တိဿအလောင်းသည် ကဿပဘုရားရှင်လက်ထက်က ငှက်မုဆိုးဖြစ်သည်။ တောကိုဝင်၊ ငှက်ကိုပစ်၊ ဖမ်းဆီး ရောင်းချခြင်းဖြင့် ဘဝ ဝမ်းကျောင်းသူဖြစ်သည်။ သူသည် ငှက်တို့ကို ဖမ်းလျက် လှောင်ထားသည်။ မြို့တက်ရောင်းသည်။ မကုန်သည့် ငှက်များ ပြန်ယူလာသည်။ ပျံထွက်မသွားနိုင်အောင် ငှက်၏ အတောင်နှင့် ခြေတို့ကို ချိုးပစ်သည်။ အသက်မသေသော်ငြားလည်း ပြင်းစွာသော ဝေဒနာ ငှက်တို့ခံစားရသည်။ တစ်ပါးသူကို နာကျင်အောင်ပြု၊ မသေမရှင်ထား၊ သတ်ဖြတ်ရောင်းစားသော တိဿသည် ဤမကောင်းမှု ကံကြောင့် ငရဲကျခံရသည်။ ငရဲ၌ ရက်စွေသော် ဘုရားရှင် လက်ထက်၌ လူလာဖြစ်သည်။ သူသည် ထိုစဉ်က ပစ္စေကဗုဒ္ဓါတစ်ပါးအား လှူဒါန်းပေးကမ်းပြီး ကောင်းမှု အဖို့ငှာ အရှင်ဘုရားတို့ သိမြင်သော တရားမြင်ရ သိရပြီး နိဗ္ဗာန်သို့

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၂၇

ကူးမြောက်ရပါလို၏ ဟု ဆုတောင်းခဲ့သည်။ ပါရမီ ဖြည့်ဆည်း
ခဲ့သည်။ ဤကောင်းမှုကြောင့် နောက်ဆုံးဘဝတွင် တရားထူး
ရခဲ့သည်။ ပဋိသမ္ဘိဒါနှင့်တကွ ရဟန္တာဖြစ်ခဲ့သည်။

တိဿမထေရ်သည် ရဟန္တာလောင်း ဖြစ်သော်ငြားလည်း
ရှေးကပြုဖူးသော မကောင်းမှုကံ ဝဋ်ကြွေးပေးဆပ်ဖို့ လိုသည်။
ထို့ကြောင့် သူတော်ကောင်းအမှု ပြုနေသော်ငြားလည်း ရောဂါ
ဝင်သည်။ အနာတွေပေါက်သည်။ ငှက်များ၏ အတောင်နှင့်
ခြေတို့ကို ချိုးခဲ့သည့်နည်းတူ သူ့ခြေလက် အရိုးအဆစ်များ
ကျိုးကျေခဲ့သည်။ ငှက်များနှယ် သေလုနီးပါးဝေဒနာ ခံစားရသည်။

သတ္တဝါတို့မည်သည် ကိုယ်ပြုသောကံက အရိပ်ပမာ လိုက်ပါ
လျက် အကျိုးပေးခွင့် အခြေအနေကို စောင့်စားနေသည်။ အခွင့်
သာသည်နှင့် တိုးဝင်ပူးကပ် နှိပ်စက်တတ်သည်မှာ ဓမ္မတာပင်။

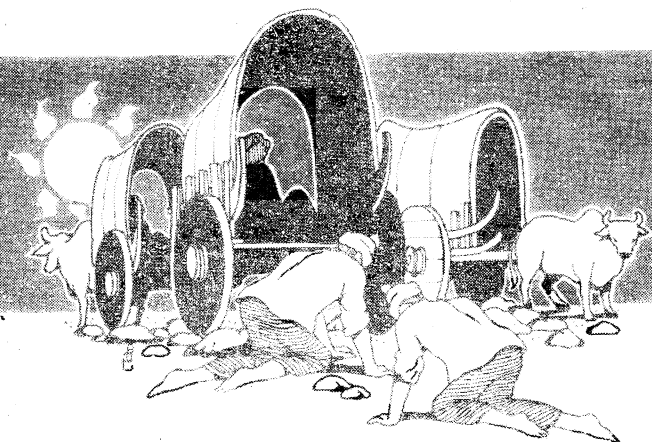
မှတ်သားနာယူသင့်သော သင်ခန်းစာ

မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်သူသည် ထိုမကောင်းမှု ကံကို
ခံစားရသည်။ တစ်ပါးသူကို နာကျင်စေက ကိုယ်လည်း နာကျင်မှု
ဝေဒနာခံရသည်။ တစ်ပါးသူကို သတ်ဖြတ်မိက ကိုယ်လည်း
သတ်ဖြတ်ခံရသည်။ ရှောင်လွှဲ မရပေ။

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒ၊ စိတ္တဝဂ်၊ တိဿမထေရ်ဝတ္ထု။

ပညာတူသလ

ပူညာကုသလ

မြတ်ဘုရားသည် သာဝတ္ထိပြည် ဇေတဝန်ကျောင်း၌ သီတင်းသုံး
နေတော်မူစဉ် ဉာဏ်ကွန်ရက်၌ ဗကဗြဟ္မာကို မြင်၏။

ထိုဗြဟ္မာသည် လူအဖြစ်၌ အနှစ်တစ်သိန်းမျှ ရသေ့ရဟန်း
ပြု၏။ လောကီစွာန်သမာပတ်ကို မပြတ်လေ့လာ၏။ သေလွန်သော်
ဝေဟပ္ဖိလ်ဘုံ၌ ဖြစ်၏။ ထိုဘုံတွင် မဟာကပ် ငါးရာပတ်လုံး ဗြဟ္မာမင်း
ချမ်းသာကို စံစား၏။ တစ်ဖန် စုတေပြန်သော် ၆၄ ကမ္ဘာ အသက်
ရှည်သော သုဘကိခံဘုံ၌ ဖြစ်သည်။ ထိုမှစုတေပြန်သော် ရှစ်ကမ္ဘာ
အသက်ရှည်သော အဘဿရာဘုံ၌ ဖြစ်ပြန်သည်။ ဗြဟ္မာ့ကိုယ်မှ
ရွှေ့လျော၍ ဗြဟ္မာ့ကိုယ် တစ်ဖန်ဖြစ်ခြင်းကြောင့် ပဋိသန္ဓေ တည်ရ
သည်ကို မမြင်။ ရှည်လျားသည့် ဗြဟ္မာသက်တမ်းကြောင့် သေခြင်း
ကိုလည်း မထင်။ ဗြဟ္မာဟူသည် မြတ်သောဇာတ်ဖြစ်၏။ အိုခြင်း၊

၃၀ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

နာခြင်းကင်း၏။ ဆင်းရဲကင်းသော နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်သာတည်း ဟု မှတ်ယူသည်။

မိစ္ဆာအယူစွဲထင်နေသော ဗကဗြဟ္မာအား ချေချွတ်ရန် အတွက် ဘုရားရှင်သည် အဘဿရာဘုံသို့ ကြွလာသည်။

ဘုရားရှင်သည် ဗြဟ္မာဘုံထိ ကြွလာကြောင်း ကြားရသော မဟာဗြဟ္မာကြီးက ခရီးဦးကြိုသည်။ မြတ်သောနေရာ ပေးသည်။ သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော အရပ်တွင်ထိုင်လျက် ဦးတင်ရှိခိုးသည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသော မြတ်ဘုရား၊ ဗြဟ္မာ့ပြည်ကို ကြွလာ ဟော်မူပါသလော ... ကောင်းလှပါဘိ။ မြတ်ဘုရား၏ လာခြင်း ကား အလွန်ကောင်းမြတ်လှပါဘိ။ မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ အရှင်၏ ဗြဟ္မာ့ပြည်သို့ လာလှည့်ကား ကြာမြင့်ပါဘိ။ ဝီရိယ စိုက်လျက် ကျင့်ကြံပါ။ အားထုတ်ပါ။ ဗြဟ္မာ့ရွာ ရောက်အောင် ကြိုးစားပါ။ ဤဗြဟ္မာ့ရွာကား ဆင်းရဲကင်းသည့် နိဗ္ဗာန်ရွှေ့ပြည်ပါတည်း”

ဗြဟ္မာ့ဘုံကို အမွန်းတင်လျှောက်ထားနေသည့် မဟာ ဗြဟ္မာကို ဘုရားရှင်က ကြီးစွာသော ကရုဏာဖြင့် ကြည့်သည်။ အမြင်မှား၊ အယူမှားနေသည်ကို ချေချွတ်သင့်ပြီ ဟု သဘောပိုက် သည်။ ထို့ကြောင့် အထက်ဘုံမှရောက်လာသော ဗြဟ္မာများကို သက်သေထားလျက် ဆိုလိုက်သည်။

“အို ... ဗြဟ္မာအပေါင်းတို့၊ မဟာဗြဟ္မာသည်ကား အဝိဇ္ဇာ အမှောင်တိုက်တွင်း ဝင်မှန်းမသိ ဝင်နေဘိတကား။ သူသည် လျှောင်ချိုင့်တွင်းမှ လွတ်ထွက်သောငှက်အလား၊ ချမ်းသာလိုလျှင်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃၁

ငါ့ထံလာလော့ ဟု တကြော်ကြော်ခေါ်နေဘိသည်။ သူသည် ဗြဟ္မာသဏ္ဌာန်ကို နိဗ္ဗာန်ဟု မှတ်ယူနေသည်။ အနိစ္စကို နိစ္စ ထင်နေသည်။ ဒုက္ခကို သုခထင်နေသည်။ ဝဋ်ဆင်းရဲကင်းရာ နိဗ္ဗာန်ကို အမှန်မသိဘဲ ဗြဟ္မာ့ဘုံကို နိဗ္ဗာန်ဟု ထင်နေဘိတကား။”

“အရှင် ဂေါတမ၊ သဿတဝါဒကို လက်ခံသည်မှာ ကျွန်ုပ်သာမဟုတ်။ ဗြဟ္မာဇာတ်ရှိသူ ဤပုဂ္ဂိုလ် ခုနစ်ကျိပ် နှစ်ယောက်လည်း လက်ခံသည်သာ။ ဤနေရာဤဌာနသည် ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိမရဏကင်းသောကြောင့် နိစ္စထာဝရဟု ခံယူထားကြပါတယ် ...”

မဟာဗြဟ္မာသည် သူ့အမြင်၊ သူ့အသိ ပိုမိုခိုင်မာစေရန် သက်သေထူသည်။ အခြားဗြဟ္မာတို့သည်လည်း သူနှင့် အလားတူ ဉာဏ်ပညာရှိသူများသာဖြစ်၍ ပို၍ ထိုးထွင်းမသိရကား မဟာဗြဟ္မာဝါဒကို လက်ခံကြကုန်သည်။

“အချင်းဗြဟ္မာ၊ သင်သည် ဤဗြဟ္မာ့ရွာ၌ နိရုဗ္ဗဒ တစ်သိန်းမျှသာ ခံစားနိုင်သည်။ ကုန်လွန်သော် မရဏတရား မလွန်မြောက်နိုင်။ စုတေရဦးမည်ကို ငါဘုရား မြင်၏။ ငါဘုရား မြင်၏။”

ခန္ဓာပြတ်ကြွေ သေရဦးမည်ဟူသော စကားကြားသော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ သူ့ဗြဟ္မာသက်ကို ချင့်တွက်လိုက်သည်။

နှစ်ကုဋေတစ်သိန်းသည် ပကောဋီ။
ပကောဋီ သိန်းတစ်ရာသည် ကောဋီပကောဋီ။
ထိုကောဋီပကောဋီ သိန်းတစ်ရာသည် နိဟုတ။
နိဟုတ သိန်းတစ်ရာသည် အက္ခောဘဏီ။

၃၂   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ထိုအကွေ့ဘဏီ သိန်းတစ်ရာသည် ဗိန္နု။

ဗိန္နု သိန်းတစ်ရာသည် အဗ္ဗုဒ္ဓ။

ထို အဗ္ဗုဒ္ဓ သိန်းတစ်ရာသည် နိရဗ္ဗုဒ္ဓ။

ဤ နိရဗ္ဗုဒ္ဓ တစ်သိန်းသည် ဗကဗြဟ္မာ၏သက်တမ်း။

ဤရွှေ၊ ဤမျှ ကာလရှည်စွာ ဗြဟ္မာစည်းစိမ်စံရသည်
ဖြစ်သော်လည်း သေခြင်းတရား ဆိုစကားကြားသော် တုန်လှုပ်
သွားသည်။ အယောင်ယောင်အမှားမှား ချောက်ချားသွားသည်။

“အရှင်မြတ်။ ကျွန်ုပ်၏ အနာဂတ်အဖြစ်ကို ကြိုတင်
သိမြင်ပါလျှင် ကျွန်ုပ်၏ အတိတ်ဖြစ်ရပ်ကိုလည်းသိမည် ထင်ပါ
သည်။ ဤရွှေ၊ ဤမျှ ချမ်းသာသုခခံစားရအောင် အဘယ်အမှု
ပြုခဲ့သည်ကို သိပါသလော ...”

“ငါသိသည် မဟာဗြဟ္မာ ...”

“ကောင်းပါဘိ ဘုရား၊ ဆင်ခြင်နိုင်ရန် မိန့်တော်မူပါ”

“အချင်းဗက၊ သင်သည် တစ်ခုသောကမ္ဘာတွင် ဗာရာ
ဏသီပြည်၌ ကေသဝမည်သော ပုဏ္ဏားသူကြွယ် ဖြစ်ခဲ့ပေတယ်။
စည်းစိမ်ချမ်းသာ ရှိခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ လောကီစည်းစိမ် ခံစားရတာ
ငြီးငွေ့လာတယ်။ အပြစ်မြင်လာတယ်။ ဒါကြောင့် ပစ္စည်းဥစ္စာကို
စွန့်ပြီး တောကိုဝင်ခဲ့ ၊ ရသေ့ရဟန်းပြုခဲ့တယ်”

“ဪ”

“အချင်း မဟာဗြဟ္မာ၊ ကေသဝရသေ့ဖြစ်စဉ် သင်ဟာ
စတုက ကသိုဏ်းဝန်းမှိုလျက်လောကီဈာန်သမာပတ် မပြတ်လေ့လာ
ခဲ့တယ်။ သင်ဟာ တန်ခိုးအဘိညာဉ်နဲ့ ပြည့်စုံသူ ဖြစ်ခဲ့တယ်”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃၃

“မှန်ပါ”

“ထိုစဉ်က လှည်းသားငါးရာရဲ့ အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ကုသိုလ်ကံကြောင့် သင်ဟာဗြဟ္မာဘုံမှာ စံစားခွင့် ရခဲ့တယ်။ ဗြဟ္မာ့ချမ်းသာကို ဘုံစဉ်တစ်ခုမှတစ်ခု ကူးပြောင်းခံစားရတဲ့ သင်ဟာ ပဋိသန္ဓေနေခြင်း၊ အိုခြင်း၊ နာခြင်း၊ သေခြင်းကို မကြုံဖူးလေကော့ ထာဝရမြဲသူလို့ မှတ်ယူတာပဲ ဗကဗြဟ္မာ”

မြတ်ဘုရားထံက ထိုစကားကြားသော် ဗကဗြဟ္မာ ဝိုင်တွေ သွားသည်။ သူပြုခဲ့သော ကောင်းမှုကုသိုလ်ကို ပြန်လည်စဉ်းစားကြည့်သည်။ အတိုင်းအဆမရှိ ရှည်ကြာသောဘဝကို မှန်းဆမရ။ သို့ဖြစ်၍မြတ်ဘုရားဟောပြသည့် အတိတ်ဇာတ်ကြောင်း ကိုသာ အာရုံပြု နားထောင်ရပေသည်။

“အချင်းဗကဗြဟ္မာ၊ သင်သည် ကေသဝ ရသေ့ဖြစ်စဉ် ပစ္စန္တရာဇိရွာ တစ်ခုကိုမှီပြီး ဧဏီဟူသော မြစ်ကမ်း၌ နေခဲ့တယ်”

“မှန်ပါ”

“တစ်နေ့မှာ ခိုးသားငါးရာက ပစ္စန္တရာဇိရွာကို တိုက်ခိုက်ဖျက်ဆီးပြီး ကျွဲ၊ နွားနှင့်တကွ ဥစ္စာပစ္စည်းတွေယူ၊ လူကို သို့ပန်းအဖြစ် ဖမ်းလာတယ်။ စိုးရွံ့ထိတ်လန့်တဲ့ ကလေးတွေက ငိုယိုတယ်။ ဒီအသံကြားတော့ သင်က ငါရှိပါလျက် မပျက်စီးစေသင့်လို့ ကြံပြီး၊ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်နဲ့ ဆင်မြင်း ဗိုလ်ပါ လက်နက် အခြံအရံရှိတဲ့ မင်းသဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းလိုက်တယ်။ တံပိုးခရာတွေ တီးမှုတ်၊

၃၄   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

ညာသံပေးလေတော့ ခြီးသားတွေ ကြောက်လန့် ပြေးကုန်လို့ လူအများ
အသက်ချမ်းသာရာ ရခဲ့တယ်။ ဒါဟာ သင်ကယ်ဖူးတဲ့ သတ္တဝါတွေ။
သင့်ကြောင့် အသက်များစွာ ချမ်းသာရာရခဲ့တယ် ဗကဗြဟ္မာ”

“မှန်ပါ။ မှတ်သားထားပါဘုရား”

“တစ်ခါမှာလည်း ဗာရာဏသီက အမတ်ငါးရာဟာ
လျှောက်ဖော်စွဲမျှောလာတယ်။ သူတို့ဟာ အစားအစာစားပြီး
အညစ်အကြေး တို့ကို မြစ်ထဲချတယ်။ ဒီအခါ မြစ်တွင်းမှာနေတဲ့
တင်္ဂေယျနဂါးက အညစ်အကြေးကို သူ့ခေါင်းထက် စွန့်ရပါမလား
ဆိုပြီး ကြီးစွာသောကိုယ်ကိုဖန်ဆင်းလျက် ဖောင်ဖျက်ပစ်ဖို့
ရောက်ရှိလာတယ်”

“မှန်ပါ”

“ဧရာမ နဂါးကိုတွေ့တော့ ကြောက်လန့်တကြား အော်
ဟစ်ကြကုန်တယ်။ ဒီအသံကြားတော့ သင်က ငါရှိပါလျက် အကျိုးမဲ့
မပျက်စီးစေရာဆိုပြီး ဂဠုန်ငှက်သဏ္ဌာန် ဖန်ဆင်းလျက် နဂါးကို
ခြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။ ဒီနည်းနဲ့ လူအများရဲ့ အသက်ကို
သင်ကယ်ခဲ့ပြန်တယ် ဗကဗြဟ္မာ”

“မှတ်ယူထားပါဘုရား”

“အချင်းဗြဟ္မာ၊ သင်ဟာ မရုဏန္တာရအတွင်း ဒုက္ခဆင်းရဲနဲ့
ကြုံတွေ့ရတဲ့ လှည်းသားငါးရာကိုလည်း အသက်ကယ်ခဲ့ပြန်တယ်”

“မိန့်တော်မူပါ မြတ်ဘုရား”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃၅

ပျပ်ဝပ်ရိုက်စွာ နာယူလာသော ဗာဠာဗျာဒိတအား ကေသဝ
ရသေ့ဘဝက ပြုဖူးသော ကုသိုလ်ကံအကြောင်းကို မှတ်သားဖွယ်
တန်ဆာဆင်၍ မြတ်ဘုရား ဟောကြားလိုက်ပေသည်။

မရုကန္တာရသည် သဲအတိဖုံးနေသော အရပ်။ လူသားတို့
အတွက် သေတွင်း။ နေ့ညမပြတ် အန္တရာယ်ထူပြောသောနေရာ။
နေ့အခါတွင် နေခြစ်ခြစ်တောက်ပူသည်။ သဲမုန်တိုင်းက အဆက်မပြတ်
ကျနေသည်။ သဲမှုန်သဲပွင့်တို့သည် အထက်ပျံ့တက်လိုက်၊ ဘေး
ဘယ်ညာ ဝေ့ဝဲတိုက်ခတ်လိုက်နှင့် တည်ငြိမ်မှုမရှိ။ သက်ရှိလူသား
သည် ဤမုန်တိုင်းထဲရောက်သွားက ရှင်ဖွယ်ရာလမ်းစ မမြင်ပေ။

ဤကန္တာရတွင် နေပူရိန်က ကြောက်ခမန်းလိလိ။ နေဆယ်
စင်းထွက်သည့်အလား အောက်မေ့ရသည်။ နေအရှိန်ကြောင့်
သဲပွင့်များက ဒယ်အိုးကင်းထဲထည့်လျက် မီးပြင်းတိုက် ခံထားရသည့်
အလား ပူလောင်နေသည်။ ခြေချဖို့မဆိုထားနှင့် ယောင်ယမ်း ဆုပ်ကိုင်
မိလျှင်ပင် လောင်မြိုက်သွားနိုင်သည်။ လန်းဆန်းသော ပန်းတစ်ပွင့်
ကို သဲကန္တာရထဲပစ်ချလျှင် ချက်ချင်းညှိုးရော် ပျက်စီးသွားနိုင်သည်။

ပူလောင်သော ဤကန္တာရသည် အပြောင်းအလဲ မြန်လှ
သည်။ ပူလောင်နေရာမှ ချက်ချင်း မိုးမှောင်ကျတတ်သည်။ မှောင်
သည်နှင့် အအေးဓာတ်က စွပ်ဝင်လာသည်။ ခိုက်ခိုက်တုန်အောင်
ချမ်းသည်။ အပူလွန်ကဲသကဲ့သို့ အအေးလွန်ကဲတတ်သည်မှာ ဤ
ကန္တာရ၏ ပရိယာယ်ပင်။

၁၆ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဆိုးရွားသော ရာသီဥတုကြောင့် သက်ရှိသတ္တဝါတို့သည် အသက်ရှင် ရပ်တည်နိုင်ဖွယ်မရှိ။

သို့သော် ဆိတ်ငြိမ်လျက် လူသူကင်းမဲ့မှုကို မြတ်နိုးသော ကေသဝရသေ့သည် ဤအရပ်ကို အမှီပြုနေသော တစ်ဦးတည်းသော သက်ရှိလူသားဖြစ်သည်။ သူကမူ လောကီအဘိညာဉ်စွာန် ရထားသဖြင့် ထိုအန္တရာယ်ကို ကျော်လွှားနိုင်သည်။ ရပ်တည်နိုင်သည်။

လူသူကင်းမဲ့သည့် ဤကန္တာရလွင်ပြင်သည် သူ့အတွက် စွာန်ကစားရာ အရပ်ဖြစ်သည်။ အေးချမ်းမှုရှာရာ အရပ် ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့သ၌ ရသေ့သည် မရုကန္တာရလွင်ပြင်ကို ရှုကြည့်နေစဉ် ရွှေ့လျားနေသောအမှတ်တစ်ခုတွေ့လိုက်သည်။ အလို... ဟု အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။ ဖူးစိုက်စိုက် ကြည့်မိသည်။

မိုက်မဲသော လူတစ်စုသည် ကန္တာရလွင်ပြင်ကို ဖြတ်ကျော်ရန် ကြိုးစားနေသည်။ အချင်းနှီးအားထုတ်မှုအတွက် အပြစ်တင်လိုသည်။ သို့သော် မတင်ရက်။ မသိမလိမ္မာသူတွေဖြစ်၍သာ အားထုတ်နေခြင်းပါလား ဟု ကရုဏာသက်စွာ တွေးလိုက်သည်။

သေသေချာချာကြည့်တော့ ကုန်သွယ်ရန်အလို့ငှာ ထွက်လာသော လှည်းငါးရာ။ လှည်းတစ်စီး နွားနှစ်ကောင် က၊ထားသဖြင့် နွားတစ်ထောင်။ လှည်းဦးစီးငါးရာ။ ကုန်အပြည့် တင်ထားသည့် ဝန်ကို ရုန်းလျက် နွားများက တရွေ့ရွေ့ ရှေ့တိုးလာသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃၇

ပူလောင်သည့် သဲပြင်ပေါ် ခြေချလိုက်တိုင်း နွားများက ဆတ်ဆတ် တုန်နေသည်။ ခြေကိုခါသည်။ ဒယီးဒယိုင် လျှောက်သည်။ နွားများက ရေငတ်မွတ်နေပုံရသည်။ ပါးစပ်များဖြဲလျက် ဟောဟဲ လိုက်နေသည်။

နွားများသာမက လှည်းပေါ်ထိုင်လိုက်လာသည့် လှည်းသားများလည်း နွမ်းလျနေပြီ။ တရှိန်ရှိန် တောက်လောင်နေသော နေပူဒဏ်ကို အောင့်အည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့သည့်ပုံ။ သူတို့သည် ကြိမ်ကိုကိုင်ထားသော်လည်း မြှောက်နိုင်စွမ်း မရှိတော့။ နွားကို အသံပြုမောင်းနိုင်စွမ်းပင် မရှိတော့။ မောင်းနိုင်သည် ထားဦး နွားများမှာလည်း ဆက်သွားနိုင်သည့် ခွန်အားမရှိတော့။

လှည်းကိုရုန်းနေသော နွားတစ်ကောင်သည် သဲပူ ဒဏ်ကို မခံနိုင်တော့ဟန်ဖြင့် ထမ်းပိုးမှ ရုန်းထွက်သည်။ ထမ်းပိုးကြိုးက ချုပ်ထားသဖြင့် လည်လိမ်ကျသွားသည်။ သဲပြင်ပေါ်တွင် ပက်လက်လဲသွားသည်။ မချိမဆန့် အော်ဟစ် ညည်းညူရင်း ထိတ်လန့်တကြား ရုန်းကန်နေသည်။

လှည်းဦးစီးသည် လဲကျသွားသော နွားကို ထူမရန် လှည်းပေါ်က ဆင်းသည်။ သဲပြင်ပေါ် အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ ဆင်းလိုက်သည်တွင် သဲပူဒဏ်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။ လှည်းပေါ် ပြန်ပြေးတက်သည်။ ထိတ်လန့်တကြား ကြည့်သည်။

ရှေ့ဆုံးကလှည်း ကမောက်ကမ ဖြစ်သွားသဖြင့် နောက်က လိုက်လာသော လှည်းများရပ်တန့်သွားသည်။ ပူလောင်သည့် သဲပြင်ပေါ် ခြေစုံရပ်ရသည်နှင့် နွားများ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်နေသည်။ အပူဒဏ်ကို

၃၈   ◉   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

မခံနိုင်သဖြင့် ဆွဲမိဆွဲရာပြေးရာ လှည်းတပ်ကြီး ပျက်သွားတော့သည်။

အပြိုပြို အလဲလဲ ဖြစ်ကုန်သော လှည်းတပ်ကြီးသည် အော်ဟစ်သံ၊ ညည်းညူသံတို့ဖြင့် ပွက်ပွက်ညံနေသည်။ သံပူငရဲ ကျခံရသည့် ငရဲသားများအလား ဒုက္ခကြီးစွာ ရောက်ကြ ကုန်သည်။

မိမိမျက်စိအောက်တွင် ဒုက္ခရောက်နေသော သတ္တဝါတို့ အဖြစ်ကို မကြည့်ရက်သဖြင့် ကေသဝရသေ့သည် အဘိညာဉ် တန်ခိုးဖြင့် ဖန်တီးလိုက်သည်။ ရသေ့သည် မြင့်မြတ်သော စေတနာ၊ မှန်ကန်သည့် သစ္စာတရား၊ ယုံကြည်အပ်သော အဓိဋ္ဌာန်ဖြင့် မိုးကြီး ရွာချလိုက်သည်။ ဂင်္ဂါမြစ်ရေကို မရုကန္တာရထဲ စီးဝင်စေလိုက် သည်။ ထို့ပြင် နေပူဒဏ်ခံနိုင်စိမ့်သောငှာ စိမ်းလန်းသော တောအုပ် ကြီး တစ်ခုကို ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲသွားသော ရာသီဥတုကြောင့် လှည်းသားငါးရာသည် သေဘေးမှ ကင်းလွတ်သွားတော့သည်။

“ချစ်သားဗကဗြဟ္မာ၊ သင်သည် ကေသဝ ရသေ့ဘဝက ပြုခဲ့သော ကောင်းမှု၊ လူအများ၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့မှုကြောင့် ယခုဘဝတွင် အသက်ရှည်ကြာနေရသော ဗြဟ္မာဇာတ်ကို ရခဲ့ ပေတယ်။

မြတ်ဘုရား၏တရားကို နာရသဖြင့် ဗကဗြဟ္မာသည် သူ၏ အတိတ်ဘဝကို သိရသဖြင့် သာဓုခေါ်မိလိုက်ပေသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၃၉

မှတ်သားရန်သင်ခန်းစာ

သူ့အသက်ကို ကိုယ်နှင့်ထပ်တူ စာနာ၊ ကယ်တင်လျှင်
အသက်ရှည်ခြင်း၊ အနာမဲ့ခြင်း၊ ဘေးကင်းခြင်း ဟူသော ချမ်းသာနှင့်
ပြည့်စုံရ၏။ မြင့်မြတ်သောဘုံဌာန စံမြန်းရ၏။ သုခချမ်းသာနှင့်
ပြည့်စုံရ၏။

ကျမ်းကိုး

ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ဗကဗြဟ္မာချွတ်ခန်း။

အဒိန္နာဒါန (သုဉ္ဇန္တာကို မပေးဘဲယူခြင်း)

ကာယဒုစရိုက်သုံးပါးတွင် အဒိန္နာဒါနသည်လည်း တစ်ပါး ဖြစ်သည်။ မပေးဘဲ ယူခြင်းတည်း။ ပေး၍ယူလျှင် ကျူးလွန်ရာ မရောက်ပေ။

ပေးသည်ဆိုရာ၌ မှန်မှန်ကန်ကန်ပေးခြင်းနှင့် မမှန်မကန် ပေးခြင်းဟူ၍ရှိသည်။ သဘောအားဖြင့် ပြင်ပသရုပ်နှင့် အတွင်း သရုပ်တည်း။ ပြင်ပသရုပ်အားဖြင့်ပေးသော်လည်း အတွင်းသရုပ် မမှန်လျှင် ဤအပြစ်ကျူးလွန်ရာ ရောက်၏။ အကုသိုလ်တည်း။

အဒိန္နာဒါနတွင် လာဘ၊ သက္ကာရ၊ သိလောက ဟူ၍ ရှိသည်။

လာဘအရ ပစ္စည်းကို မရရအောင်ယူသည်။ မိမိ အကျိုး သာ သုံးသည်။ လောကအကျိုး မသုံး။ ဤတွင် ပြင်ပသဏ္ဌာန်အရ အပြစ်မရှိသော်လည်း အတွင်းသရုပ်အရ အပြစ်ရှိသည်။

သက္ကာယအရ အာဏာကို မရရအောင်ယူသည်။ ရသော အာဏာကို လောကအတွက်မသုံး။ မိမိအကျိုးအတွက်သာ သုံးသည်။ အပြင်ပုံသဏ္ဌာန်အားဖြင့် အပြစ်မရှိသော်လည်း အတွင်းသဏ္ဌာန်အရ အပြစ်ရှိသည်။

ကသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၄၁

သိလောကအရ ပညာကို မရရအောင်ယူသည်။ ရသော
ပညာကို လောကအတွက်မသုံး။ မိမိအတွက်သာ သုံးသည်။
ပြင်ပသဏ္ဌာန် အပြစ်မရှိသော်လည်း အတွင်းသဏ္ဌာန်အားဖြင့်
အပြစ်ရှိသည်။

သူ့ဥစ္စာကို မပေးဘဲယူလျှင် ဒုစရိုက်အမှု ကျူးလွန်ရာ
ရောက်သဖြင့် အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲ ရစေ၏။ ယင်းအကြောင်း
ကို “လောကဒဏ်” တွင် ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်သည်။

ပေးကမ်းလှူဒါန်းလျှင်မူ ဒါနကုသိုလ် ပြုရာရောက်၏။
ဒါနပြုလျှင် ချမ်းသာ၍ နတ်လူတို့ ချစ်မြတ်နိုး၏။ ဤအကြောင်း
ကို “နတ်ချစ်ဆေး” ၌ ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ပါသည်။

အဒိန္နာဒါ၊ ခိုးမိပါမူ၊ ဥစ္စာလည်းမဲ့၊ ဆင်းရဲငတ်ဘိ၊ လိုရှိ
မရ၊ ဘောဂပျက်စီး၊ ရေမီးသူခိုး၊ မွေခံဆိုးနှင့်၊ မင်းဆိုးအပြား၊
ရန်မျိုး ငါးကြောင့်၊ ပျက်ပြားဥစ္စာ၊ ပြစ်များစွာသည်၊ ရှောင်ခါ
အပြန်အကျိုးတည်း။

ഡോനാടൻ

လောဘဇန

“လောဘသည် အကျိုးကို ဖြစ်စေတတ်သည်။ လောဘသည် စိတ်ကို ပျက်စီးစေတတ်သည်။ မိမိကိုယ်တွင်းစိတ်ထဲမှ ဖြစ်လာသော လောဘဘေးဆိုးကို လောဘရှိသူက မသိချေ။ လောဘကြောင့် လိုချင်တပ်မက်မောနေသူသည် အကျိုးအပြစ်ကို မသိ။ ကောင်းမြတ်သည့် တရားသဘောကို မမြင်။ ယင်းလောဘ ဖြစ်ပေါ်နေခိုက် အမှောင်တိုက်လွှမ်း၍ အကန်းကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။ လောဘဟူသော လိုချင်တပ်မက်မောမှုက ထိုလိုချင် တပ်မက်မော နေသူကို ဖိစီးနှိပ်စက်တတ်ပေသည်”

လောဘတရားသည် လိုချင်တပ်မက်မှု၊ စွဲလမ်းမှု၊ ငြိတွယ်မှု သဘောရှိသည်။ ဤတရားရှိပြီဆိုလျှင် ဦးစွာ စိတ်ဆင်းရဲ ရသည်။

၄၄   **မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)**

လိုချင်သည်ကို မရ၍ စိတ်ဆင်းရဲသည်။ ရသည်ထက်ပိုရလို၍ စိတ်ဆင်းရဲသည်။ လောဘဖြစ်လျှင် တရားသည်၊ မတရားသည် မဆင်ခြင်။ မရ ရသည့်နည်းနှင့် လိုချင်သည်။ ခိုး၍ရလျှင် ခိုးယူသည်။ တိုက်မှရမည်ဆိုလျှင် လုယက်တိုက်ခိုက်ယူသည်။ အကယ်၍ သတ်ဖြတ်မှရမည်ဆိုလျှင် တစ်ပါးသူအသက်ကို သတ်ယူသည်။ ယင်းသို့ပြုမူသဖြင့် မျက်မှောက်ဘဝတွင် အစိုးရ၏ အပြစ်ဒဏ် ခံရသည်။ တမလွန်ဘဝတွင် ထိုမကောင်းမှုကံကြောင့် အပါယ် ငရဲနှင့် ဆင်းရဲမှုခံရတော့သည်။

သူတော်ကောင်းတို့သည် လောဘကင်းအောင်၊ လောဘ နည်းနိုင်သမျှနည်းအောင် အားထုတ်ကြသည်။

လောဘကြောင့် ပျက်စီးရသော သာဓကကို ဘုရားရှင်က သေရိဝဇာတ်အား ထုတ်နုတ်ဟောပြခဲ့ပေသည်။

သေရိဝတိုင်း၌ ဘုရားလောင်းသည် သေရိဝမည်သော ရွဲကုန်သည်ဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တွင် သေရိဝတိုင်းမှ နိလဝါဟမြစ်ကို ကူးလျက် အရိဋ္ဌပူရမြို့သို့ ရွဲရောင်းသွားသည်။ ခရီးလမ်းတွင် လောဘရမ္မက် ကြီးသော အခြားရွဲကုန်သည်တစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့သည်။

“အလို ... ဒါက ဘယ်ကိုပါလိမ့်”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၄၅

သေရိဝရ်ကုန်သည်မှာ ထိုသူသွားမည့်ခရီးနှင့် တစ်ကြောင်း တည်းဆီ ဦးတည်နေခြင်းကြောင့် ကုဿာစိတ်ဖြင့်မေးသည်။

“အဆွေ၊ ကျွန်ုပ် အရိဋ္ဌပူရမြို့ကိုရွဲရောင်းသွားမလို့ပါ”

“ဘာ ... ရွဲရောင်းသွားမလို့၊ အရိဋ္ဌပူရမြို့ကို ... ဟုတ်လား။ သင် ဒီကိစ္စ မလုပ်သင့်ဘူး”

“ဘာကြောင့်လဲ မိတ်ဆွေ ...”

“အဲဒါ ကျုပ် ဈေးကွက်။ ဒီမြို့မှာ ကျုပ် အမြဲရောင်းနေ တာ... သင် ဝင်လာတော့ ကျုပ်ဈေးကွက် ပျက်ပြီပေါ့”

“ဒီလို မတွေးပါနဲ့ မိတ်ဆွေ ... သမုဒ္ဒရာရေကို ဘယ်သူ ခပ်သုံးသုံး ကုန်ရိုးမရှိပါဘူး။ အရိဋ္ဌပူရမြို့ဆိုတာ ရွာသိမ်ရွာငယ်လေးမှ မဟုတ်တာ၊ ကျုပ်လာရောင်းရုံနဲ့ ဈေးကွက် မပျက်လောက်ပါဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သင်ပြန်ရင်ကောင်းမယ် ...”

“မိတ်ဆွေရာ... ဘဝတူ ဈေးသည်ချင်း ရိုင်းပင်းရမှာပါ။ သင်ဆက်ဆံပုံက တွန့်တိုမနေဘူးလား ...”

“တွန့်တိုတယ်ပြောပြော ကျုပ်ကတော့မလာစေချင်ဘူး၊ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်၊ ကျုပ်ရောင်းတဲ့နေရာ ခင်ဗျား မရောင်း ပါဘူးဆိုရင်တော့ ...”

“ဖြစ်ပါတယ်၊ ခင်ဗျားဈေးကွက်မို့ဆိုရင် ကြိုက်တဲ့နေရာ ခင်ဗျားရောင်းပါ၊ မြို့အရှေ့ပိုင်း ခင်ဗျားရောင်းရင် ကျုပ်က အနောက်ပိုင်းပဲ ရောင်းပါမယ်”

၄၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သေရိဝက လောဘဇောတက်နေသောရွဲကုန်သည် အလို ကျသည့်စကား ပြောလိုက်၍ ထိုသူ ကျေနပ်သွားသည်။

“ဒီလိုလား ... ဒါဆို ရတယ်။ အဲ တစ်ခုတော့ရှိတယ်။ ခင်ဗျား ရောင်းပြီးတဲ့နေရာ ကျုပ်လာရောင်းချင် လာရောင်းမှာနော်...”

“အဟဲဟဲ ... ရပါတယ်ဗျာ၊ မိတ်ဆွေ ရောင်းချပြီးတဲ့ နေရာကို ကျုပ်ဝင်ရောင်းချင်လည်း ရောင်းပါမယ်”

သေရိဝသည် မြို့အဝင်တွင် တွေ့ရသော လောဘသားနှင့် အကျေအလည် ညှိနှိုင်းပြီးမှ အရိဋ္ဌပူရမြို့တွင်းဝင်သည်။

ထိုအချိန်က အရိဋ္ဌပူရမြို့တွင် အဖွားအိုတစ်ဦးနှင့် မြေး တစ်ယောက်ရှိသည်။ အဖွားအိုသည် မိဘဘိုးဘွားလက်ထက်က ချမ်းသာသူများဖြစ်သည်။ တဖြည်းဖြည်း စီးပွားရေး ဆုတ်ယုတ် ပျက်ပြားလာသည့်အပြင်၊ လူများလည်း ပျက်စီးခဲ့ရာ မြေးအဘွား နှစ်ဦးသာ ကျန်ရစ်သည်။ မြေးအဘွားနှစ်ဦးသည် ဘဝဝမ်းစာ အတွက် သူတစ်ပါးအိမ်တွင် အခစားလုပ်လျက် ထိန်းကျောင်း နေရသည်။

“ရွဲသည် ... ရွဲသည်ဗျို့။ ရွဲယူကြဦးမလား၊ ကြိုက်ဈေး ပေးရင် ရောင်းမယ့် ရွဲလှလှလေးတွေ ပါလာသဗျို့။”

လောဘကြီးသော ရွဲသည်သည် ထိုမြေးအဘွား အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ ရွဲရောင်းရန် ဈေးခေါ်လိုက်သည်။ ထိုအသံကို

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉၇

ကြားသော မြေးငယ်သည် အိမ်ရှေ့သို့ပြေးထွက်လာသည်။ အဆင်အသွေးရောင်စုံဖြင့် လှပနေသော ရွဲများကိုမြင်သော် ဘွားအေထံ ပြန်ပြေးသည်။ လက်ဆွဲခေါ်ငင်လာလျက် ရွဲများကို ပြသည်။ ဝယ်ပေးရန် ပူဆာသည်။

ဘွားအေကြီး စိတ်ညစ်သွားသည်။ မြေးအတွက် ရွဲလုံးလည်း ဝယ်ပေးချင်သည်။ ဝယ်စရာငွေမရှိ။ ရောင်းချစရာပစ္စည်း ရှိလို ရှိငြား ရှာဖွေရာ အိမ်ထောင့်တစ်နေရာတွင် ပစ်ထားသည့် ခွက်စုတ် တစ်လုံးတွေ့သည်။

“အမောင် . . . ရွဲကုန်သည် အမောင်ရယ်၊ ကျုပ် မြေးလေး ဝတ်ချင်လို့ ရွဲအနည်းငယ်ကို ဟောဒီခွက်နဲ့လဲပါ”

လောဘသား ရွဲကုန်သည် စိတ်ညစ်သွားသည်။ အဖိုးတန် ရွဲကို ခွက်စုတ်နှင့်လဲရမည်ဆို၍ ဒေါပွသွားသည်။ သို့သော် ခွက်ကို ယူလျက် စစ်ဆေးကြည့်သော် ရွှေခွက်မှန်း သိလိုက်သည်။ အဖိုးတန် ရွှေခွက်ကို ရွဲအနည်းငယ်ပေးယူလျှင် အလွယ်နှင့် ရနိုင်ပြီ။ သို့သော် ရွဲမပေးဘဲ ရွှေခွက်ရရန် လောဘစိတ်ဖြင့် ကြံစည်လိုက်သည်။

“ပဲဝက်မှမတန်တဲ့ ဒီခွက်နဲ့ အဖိုးတန်ရွဲ လဲသတဲ့၊ ကြားကြားဖူးပေါင်၊ တော်ပြီ အသုံးမကျတဲ့ခွက် ပြန်ယူ”

ရွဲသည်သည် ခွက်ကိုပစ်ချလျက် ဟိတ်ဟန်ဖြင့် ထွက်သွားတော့သည်။

မကြာမီ ထိုနေရာသို့ ဘုရားလောင်း သေရိဝ ရွဲကုန်သည် ရောက်လာပြန်သည်။ မြေးငယ်က ဘွားအေကြီးကို ပူဆာပြန်သည်။

၄၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

စောစောကပင် ပမာမခန့်ပြုမှုသွားခြင်းခံခဲ့ရ၍ အဘွားအို တွန့်ဆုတ်
နေသည်။ သို့သော် မြေးငယ်ကို ရွဲဆင်ပေးလိုသဖြင့် တောင်းပန်
တိုးလျှိုးလိုက်သည်။

“အမောင်ရယ်... မောင့်နှမဝတ်ချင်လို့ ရွဲအနည်းငယ်ကို
ဒီခွက်နဲ့ လဲပါလား...”

ရွဲသည် သေရိဝသည် မြေးအဘွားနှစ်ဦးကို ကြည့်လျက်
စာနာစိတ်ဖြစ်သွားသည်။ မျှော်လင့်ချက်နှင့် စောင့်ဆိုင်းနေသော
ကလေးမလေး၏မျက်နှာကြည့်ပြီး သနားသွားသည်။ အဘွားအို
ကမ်းပေးသော ခွက်ကို ယူကြည့်လိုက်သည်။

“အလို ... အို၊ ဒီခွက်နဲ့ရွဲ လဲရမှာလား အဘွား”

ခွက်ကိုယူကြည့်သော် ခွက်စုတ်သည် အနှစ်နှစ်အလလ
ပစ်ထား၍ ညစ်ပေနေသော်လည်း ရွှေခွက်ဖြစ်မှန်း သိလိုက်သည်။
ကြောင်းကျိုးမသိ၍ ရွှေခွက်နှင့်ရွဲ လဲနေသော မြေးအဖွားကို
ကြည့်ပြီး အံ့အားသင့်သွားသည်။

“အဘွားမှာ ပိုင်ဆိုင်တာဆိုလို့ ဒီခွက်စုတ်တစ်လုံးပဲ
ရှိပါတယ် မောင်ရင်ရယ် ... မြေးလေးဝတ်ဖို့ ရွဲနည်းနည်းရရင်
တော်ပါပြီ”

“ဒီခွက်ကို ကျွန်တော်ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာလဲ အဘွား၊ ဒါဟာ
အဖိုး တစ်သိန်းတန်တဲ့ရွှေခွက် အဘွားရဲ့”

“ဟေ... ရွှေခွက်။ ဟုတ်ရဲ့လား မောင်ရင်ရယ် ...
ဒါဟာတို့ ဘိုးဘွားတွေလက်ထက်က ကျန်ရစ်တဲ့ပစ္စည်းပါ။
ဟောင်းနွမ်းပျက်စီးနေတဲ့ ခွက်စုတ်ဆိုပြီး လွှင့်ပစ်ထားတာ”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၄၉

“မှန်ပါတယ်၊ အဘွားရဲ့ ရွှေခွက်နဲ့ ထိုက်တန်တဲ့ပစ္စည်း ကျွန်တော့်မှာ ပါမလာပါဘူး”

“ဪ...စောစောကလာသွားတဲ့ ရွဲသမားက လူယုတ်၊ လူညစ်ပတ်ပဲ။ ဒီခွက်ဟာ ပဲဝက်တောင်မတန်ဘူးဆိုပြီးလွှင့်ပစ်ခဲ့တာ ... ကဲ ထားပါလေ ... ဒီခွက်ဟာ မောင်ရင်နဲ့ထိုက်လို့ မောင်ရင်ထဲ ဆိုက်တာပဲ။ မြေးလေးပန်ဖို့ ရွဲသာပေးပါ။ မောင်ရင်က ရိုးသားမှုအတွက် ဒီရွှေခွက်ကို ယူပေတော့”

သေရိဝ ရွဲသည်သည် သူ့တွင်ပါလာသော ရွဲအားလုံး အပြင်၊ ရောင်းချထားသောငွေမှ ခရီးစရိတ်ဖယ်လျက် အားလုံး ပေးခဲ့ပြီး၊ ရွှေခွက် ယူသွားတော့သည်။

သေရိဝထွက်သွားပြီး မကြာမီတွင် လောဘသားရွဲသည် ပြန်ရောက်လာသည်။ “အဘွားအိုကို သနားလို့ ရွဲအနည်းငယ် ပေးမယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ခွက်စုတ်ပေး”ဟု လီဆယ်ပြောဆိုလာသည်။ ထိုအခါ မြေးငယ်က-

“ဟယ် ... လောဘသား လူယုတ်မာ၊ ရွှေခွက်မှန်း သိလျက် အဖိုးမတန်တဲ့ ခွက်စုတ်လို့ သင် ပြောခဲ့တယ် မယုတ်လား ... အဲဒါ အဖိုးတစ်သိန်းတန်တဲ့ ရွှေခွက်တဲ့။ ရိုးသားတဲ့ ရွဲကုန်သည်ကို ရွှေခွက်ပေးပြီး ရွဲယူလိုက်ပြီ၊ ဒီမှာ ကြည့်ပါလား... ရွဲတွေ...။ သင်လို ယုတ်မာသူနဲ့ ရွှေခွက်က မတန်ဘူး၊

၅၀   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

လောဘသမား ငတ်ကြီးကျရဲ့” ဟု ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ပြောဆို လွှတ်လိုက်သည်။

လောဘသမား ရွဲကုန်သည်သည် အဖိုးတန်ရွှေခွက် လက်လွှတ်လိုက်ရပြီကိုသိသော် ရင်တစ်ခုလုံး ဗလောင်ဆူအောင် ပူလောင်သွားသည်။ ပါလာသည့်ရွဲများ လွှင့်ပစ်ပြီး၊ နီလဝါဟ မြစ်ဆိပ်သို့ အပြေးလိုက်သွားသည်။ ရွှေခွက်ကိုပိုက်လျက် လှေနှင့် ပြန်သွားသော ရွဲသည်ကိုမြင်သော် အော်ဟစ် တားမြစ်သည်။ သို့သော် ရွဲကုန်သည် သေရိဝက ပြန်မလာတော့။

လောဘကြီးသဖြင့် အရနည်းရုံတင်မက လုံးလုံးဆုံးရှုံးရ သဖြင့် လောဘစိတ်ဖြင့် ရူးသွပ်သွားတော့သည်။ မြစ်ကမ်းတစ် လျှောက် အော်ဟစ်ပြေးလွှားရင်း “ငါ့ရွှေခွက်ပြန်ပေး . . . ယုတ်မာတဲ့ သေရိဝ လှေပြန်လှည့်ခဲ့၊ ငါပိုင်သင့်တဲ့ ရွှေခွက် ပြန်ယူခဲ့” ဟု အော်ရင်း ရင်ကွဲသေဆုံးသွားတော့သည်။

လောဘကြောင့် တောက်လောင်ရသောမီးကား အရှိန် ပြင်း၏။ ဘဝပင် ဆုံးရှုံးရတတ်ပေသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၅၁

သင်ခန်းစာ

လောဘစိတ်သည် လူကို နှိပ်စက်၏။ ပူပင်လောင်ကျွမ်း
ရသော သဘောရှိ၏။ လောဘကြောင့် မကောင်းမှု ဒုစရိုက်တရား
ကျူးလွန်လျှင် အပါယ်ငရဲသို့ပင် ကျတတ် ပေသည်။

ကျမ်းကိုး

ဇာတက၊ အပဏ္ဏကဝဂ်၊ သေရိဝ ဝတ္ထု။

နတ်ချစ်ဆေး:

နတ်ချစ်ဆေး

အန္တဘာရသည် မိမိဘဝကို ရောင့်ရဲနိုင်ခြင်းမရှိ။

“ငါ့ဘဝကဘာကြောင့်များ ဒီလောက်ဆင်းရဲရတာလဲ...
ဘဝရပ်တည်နိုင်ဖို့ သူတစ်ပါးကို ဘာကြောင့် အားကိုးနေရတာလဲ...”

သူတို့၏ ကျေးဇူးရှင် သုမနသူဌေးကြီးက ထမင်းရည်
ချောင်းစီးမျှ မောင်းတီးလျက် အလှူပေးလေတိုင်း ဤအတွေး တွေးမိ
သည်။ လှူဒါန်းသည့်အတွက် မနာလိုဝန်တို့စိတ်မဖြစ်။ သူဌေးနှယ်
လှူချင်စမ်းဘိ၊ ပေးချင်စမ်းပါဘိ ဟု အာသာဆန္ဒ ရှိသည်။ ရှိပင်
ရှိငြားသော်လည်း လှူစရာမရှိ။ ပေးစရာ ဝတ္ထုပစ္စည်းက နတ္ထိ။

သူသည် ဖခင်အရိပ်ကို မှီခိုနေရသည်။ ဖခင် ကိုယ်တိုင်က
သူဌေး၏ ထမင်းအိုးထမ်း။ အခြေမဲ့ အနေမဲ့။ ဖခင် ကျေးဇူးကြောင့်
သူဌေးက အလုပ်ပေးထားသည်ကိုပင် ကျေးဇူးတင်ရသည်။

သူ့တာဝန်က မြက်ရိတ်။ သူဌေးပိုင် ကျွဲနွားများစားဖို့
မြက်ရိတ်ရသည်။ မြက်စင်းရသည်။ မြက်စိမ်း မြက်စိုပေါလျှင်
အကြောင်းမဟုတ်။ မြက်ရှားချိန်တွင် ကောက်ရိုး၊ ပဲမှော်၊ ပြောင်းရိုး
ရှာရသည်။ နွားများစားချင်အောင် ဖွဲ့နု၊ ဆန်ဆေးရည်တို့ဖြင့်
နယ်ဖတ်ကျွေးရသည်။ အစာမဝသဖြင့် နွားများ ပိန်ညှော်နေလျှင်

၅၄   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

သူဌေးက စူးစမ်းသည်။ နွားစားကျင်းကို ကြည့်သည်။ စားကျင်းထဲ အစာမရှိလျှင် နေစရာမရှိအောင် ဆူတော့သည်။

အဆူမခံရအောင် မြက်ကို ဂရုတစိုက် ရိတ်ရသည်။

မြက်ရိတ်တာများ ပင်ပန်းတာမှတ်လို့ ... ဟု တွေးစရာ ရှိသည်။ နွားတစ်ကောင်စာ နှစ်ကောင်စာအတွက်တော့ စာဖွဲ့ နေစရာမဟုတ်။ မြက်တစ်ခြင်း နှစ်ခြင်းရိတ်ရုံဖြင့် စကားပြောနေ မည် မဟုတ်။ သူဌေးနွားက အကောင်တစ်ရာ နှစ်ရာမဟုတ်။ ငါးရာ တစ်ထောင်။ မြက်ထမ်းသမား နှစ်ဆယ်အစိတ်က လက်ပန်းကျ အောင် ရိတ်ရသည်။ နံနက် ဝေလီဝေလင်းထ ရိတ်ပေမယ့် ဆွမ်းခံ ဝင်ချိန်အထိ လက်စသတ်၍ မရ။

ကြာတော့ မြက်ရိတ်သမားဘဝကို ငြီးငွေ့လာသည်။ ဆင်းရဲ သားဘဝမှ လွတ်မြောက်ချင်သည်။ သူဌေးသူမနနယ် မကြွယ်ဝချင် နေပါစေ ... သူဌေးနီးနီး လျှံချင်စမ်းသည်။ ပေးချင်စမ်းသည်။

တစ်နေ့တွင် ဥပရိဋ္ဌအမည်ရှိ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ် သည် ဂန္ဓာမာဒနတောင်၌ နိရောဓသမာပတ် ဝင်စားသည်။ သမာ ပတ်မှ ထသော် ချီးမြှောက်ထောက်ပံ့ရမည့်သူကို လောကအလုံး ဖြန့်ကြက် ကြည့်သည်။ အလှူဒါနပြုလိုစိတ်ရှိပြီး လှူခွင့်မကြုံသဖြင့် အထမမြောက်သေးသည့် အန္ဓာဘာရကိုတွေ့သည်။ ချီးမြှောက် သင့်သော ပါရမီကို မြင်သည်။ သို့ဖြစ်၍ အရှင်မြတ်သည် ကောင်းကင် ခရီးမှ ကြွလာပြီး သူဌေး၏အိမ်ဝတွင် ရပ်လေသည်။

ဟယ် ...။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၅၅

မြက်ခြင်းထမ်းလာသည့် အန္တဘာရသည် ဆွမ်းရပ်နေသော အရှင်မြတ်ကို မြင်ရုံဖြင့် ပီတိဖြစ်သွားသည်။ ကြည်ညိုစိတ်ဖြစ်သွားသည်။ မြက်ထမ်းကို ပစ်ချလျက် အရှင်မြတ်အပါးကပ်သွားသည်။

“ဆွမ်းရပါပြီလား ဘုရား”

“ရပါလိမ့်မယ် ဒကာ”

အန္တဘာရသည် မေးမေးပြောပြောဖြင့်သပိတ်ကို လှုပ်ကြည့်သည်။ ဆွမ်းဗလာ၊ သပိတ်ဟောင်းလောင်းဖြစ်သော အနေအထားတွေလိုက်သည်နှင့် စေတနာစိတ်တွေ လျှံဝေသွားတော့သည်။

“ခေတ္တဆိုင်းငံ့တော်မူပါ။ တပည့်တော်၏ဒါနကို ခံယူတော်မူပါ”

အန္တဘာရသည် အိမ်ထဲပြေးဝင်ခဲ့သည်။ ပြေးဝင်ပင် ဝင်ခဲ့ငြားသော်လည်း သူ့ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။ ဆွမ်းမရသေးသော အရှင်ကို ဆွမ်းလှူချင်သည်။ လှူချင်သည်ဆိုသော်လည်း သူပိုင် ပစ္စည်းက မရှိ။ ဤအိမ်၊ ဤပစ္စည်းများက သူဌေးသူမနပိုင်။ ပေးစမ်းဟု ယူလျက် လှူခွင့်က သူ့မှာမရှိ။

သို့သော် သူပိုင်ပစ္စည်း အနည်းငယ်တော့ရှိသည်။ ယနေ့ နံနက်စာ။ သူ့တစ်ကိုယ်တာ ဝေစုရသည့် နံနက်စာ။ ဤထမင်းနှင့်ဟင်း လောင်းလှူလျှင် သူငတ်မည်။ နံနက်စာ စားဖို့မရှိတော့။ မောပန်းလာသည့် သူ့အနေနှင့် ဝမ်းဟောင်းလောင်း။ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသည်။ သို့သော် သူ ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

၅၆   မောင်သန္ဓ် (လယ်ဝေး)

“ထမင်းကျက်ပြီလား ... ကျက်ရင် ကျွန်တော့်အတွက် ဝေစုပေးစမ်းပါ”

အိမ်၏ထမင်းချက်က သူ့အတွက် ပြင်ဆင်ပေးသည်။ လက်ထဲ ထမင်းပန်းကန်ရောက်သည်နှင့် အဆောတလျင် ပြန်ပြေး ထွက်လာသည်။ ရပ်တန့်နေသော မထေရ်မြတ်၏သပိတ်ထဲ အားလုံး လောင်းလျှံလိုက်သည်။

မမျှော်လင့်ဘဲ အလှူလေးတစ်ခု ထမြောက်သွား၍ အန္ဓိဘာရ ကြည်နူးသွားသည်။ သူ့အလုပ်လုပ်နေစဉ် နေပူဒဏ်ခံနိုင် အောင် ခေါင်းပေါင်းထားသည့် ပုဆိုးကို ဖြေသည်။ ဖုန်၊ သဲတို့ ကင်းစင်အောင် ခါသည်။ သင့်ရာနေရာတွင် ထိုပုဆိုးကို ဖြန့် ခင်းသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဤနေရာမှာ ဆွမ်းဘုဉ်းပေးတော်မူပါ”

အန္ဓိဘာရက ဖိတ်ကြားသဖြင့် အရှင်မြတ်က ထိုင်သည်။ တည်ငြိမ်သော ကုန္ဒိဋ္ဌဖြင့် ဆွမ်းဘုဉ်းပေးသည်။ အန္ဓိဘာရသည် သူပြုသည့်ဒါနအပေါ် နှစ်သက်စွာ အလှူခံ၍ ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်နေ သည်။ ဆွမ်းအတွက် အနုမောဒနာတရားကို နှစ်လိုစွာ နာယူသည်။ ကြည်နူးပီတိဖြစ်နေသော စိတ်အဟုန်က တွန်းထိုးလိုက်သဖြင့် မရည်ရွယ်ဘဲ တောင်းဆိုပြုမိသည်။

“မှန်ပါ အရှင်မြတ်ဘုရား၊ ဤ ယနေ့ပြုရသော ကောင်းမှု ကြောင့် နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ဘဝခပ်သိမ်း ဆင်းရဲဒုက္ခ မမြင်ပါရ စေနှင့်။ အလိုရှိက ခဏအတွင်း ပြည့်စုံပါရစေ။ ထမင်းဖြစ်ရာ ဌာနပင် မသိရသော သုခချမ်းသာမှုနှင့် ပြည့်စုံပါရစေဘုရား”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၅၇

အန္တဘာရ ဆုတောင်းသည်နှင့် အရှင်မြတ်က “ဣစ္ဆိတံ ပဏ္ဍိတံ တံယံ ခိပ္ပ မေဝ သမိဇ္ဈတု” လိုအင်ဆန္ဒ ပြည့်ဝစေ ဟူ၍ ဆုပေးလိုက်လေသည်။

တစ်သက်တွင် တစ်ကြိမ်မှမပြုဖူးသော ဒါနကောင်းမှု အတွက် ကြည်နူးရွှင်မြူးစိတ်ဖြင့် ဝင့်ကြားစွာ အိမ်ထဲလှမ်းဝင် လိုက်သည်။

“သာဓုဗျာ ... သာဓု။ အတိုင်းအဆမရှိ ကောင်းချီး ဩဘာပြုပါတယ်”

“ခင်... ခင်ဗျာ”

“ဪ ... ကျုပ်အိမ်သားတစ်ယောက်က ကောင်းမှု ကုသိုလ်ပြုကြောင်းကြားသိရလို့ သာဓုခေါ်တာပါ”

“အယ် ... ဟို ... ဟို၊ ကျွန်တော်ပြုတဲ့အလှူကို သူဌေးဘယ်လိုသိလဲ”

အန္တဘာရ၏ တအံ့တဩမေးပုံကြောင့် သူဌေးက ရွှင်မြူး စွာရယ်သည်။

“ကျုပ်ဘယ်လိုသိလဲ ဟုတ်လား ... ထီးချက်စောင့် နတ်သမီး ပြောတာပေါ့”

“ခင်ဗျာ ...”

“ဪ ... အဟက်ဟက်။ ငါ့လူ အံ့ဩနေလား။ ဒီလို ဒီလို။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်မှာ ထီးချက်စောင့် နတ်သမီးက သာဓု ခေါ်သဗျ။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း ကျုပ်လှူဒါန်း ပေးကမ်းနေတာ သာဓု

၅၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

မခေါ်ဘဲ၊ ဒီနေ့မှ သာဓုခေါ်ရသလားလို့ နတ်သမီးကို ကျုပ် အပြစ် တင်မိတယ် ...”

“ဪ ...”

“ဒီတော့ နတ်သမီးက အသင် သူဌေးကို သာဓု ခေါ်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အန္တဘာရရဲ့အလှူကို သာဓုခေါ်တာ။ သူစားခွင့်ရတဲ့ ထမင်းကို မစား၊ အငတ်ခံပြီး ပစ္စေက ဗုဒ္ဓါ အရှင်မြတ်ကို ပေးလှူမှု ကြောင့် သာဓုခေါ်တာလို့ပြောတယ်။ ဒီမယ် အန္တဘာရ၊ ကျုပ် ဘယ်မျှ လှူဒါန်းတယ်ဆိုတာ မောင်ရင်လေး သိပါတယ် ...”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျ”

အဲဒီ လှူဒါန်းမှု အစုစုဟာ မောင်ရင် ဒီနေ့လှူတဲ့ အလှူ လောက် အကျိုးမရှိဘူး”

“ဒီလိုလဲ မဟုတ်လောက်ပါဘူး ... သူဌေးရယ်”

“အဟဲ့၊ အားနာစရာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အလှူဒါနပြုတယ် ဆိုတာ သဒ္ဓါတရားရယ်၊ လှူဖွယ်ပစ္စည်းရယ်၊ အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ရယ် တိုက်ဆိုင်မှ လှူဖြစ်တာကလား ... အဲဒါတောင်မြင့်မြတ်တဲ့ အကျင့်သီလရှိသူကို လှူခွင့်ရရင် လှူရကျိုးက ပိုနပ်တယ်။ ဟော မောင်ရင်လေးက ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို လှူခွင့်ရတာ ဘယ်လောက် ကုသိုလ်ထူးလဲ”

အန္တဘာရသည် သဒ္ဓါစိတ်ကြောင့် လှူလိုက်သော်လည်း မည်သို့သော အလှူခံပုဂ္ဂိုလ်ဖြစ်သည်ကို မစူးစမ်းမိ၊ မတွက်မိ။ ခုတော့ ပစ္စေကဗုဒ္ဓါအရှင်မြတ်ကို လှူလိုက်ရမှန်းသိ၍ ဝမ်းသာ သွားသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၅၉

“အန္တဘာရ၊ ဒီအလှူကို ငါ့ရောင်းပါ”

“ဗျာ...”

“ဒီလိုပါ။ ဒီနေ့ သင်လှူတဲ့အလှူကို ငါ့အလှူဖြစ်ပါစေ။
ဒီအတွက် အသပြာတစ်ပြားပေးပါမယ်”

“ခင်ဗျာ...”

“အန္တဘာရ စားခွင့်ရသည့် ထမင်းပွဲ၏ တန်ဖိုးမှာ
အသပြာတစ်ပြား မဆိုထားနှင့် တစ်ချဉ်ရွေးပင်မတန်။ ဈေးကြီး
ပေးဝယ်လိုက်ပုံကြောင့် အံ့ဩသွားသည်။ သို့သော် သူ၏ သဒ္ဓါ
တရားဖြင့်လှူခဲ့သောအလှူကို ငွေအသပြာဖြင့်ရောင်းဖို့ စိတ်
မကူးမိ။

“ခွင့်လွှတ်ပါ သူဌေးရယ်၊ ကျွန်တော် မရောင်းပါဘူး”

“ဘာလဲ၊ နည်းလို့လား။ ဒါဆို နှစ်သပြာယူ”

“ခင်ဗျာ...”

“ဒါမှ နည်းတယ်ထင်ရင်၊ လေးသပြာယူကွယ်၊ ငါ့အလှူ
ဖြစ်ပါရစေ... ကဲကွာ၊ ပြောနေကြပါတယ်၊ ဆယ်သပြာပေးမယ်”

“မဟုတ်သေးပါဘူး”

“ကဲ ဈေးဆစ်မနေနဲ့၊ အသပြာနှစ်ဆယ်ယူတော့”

“ကျွန်တော့်သဘောက ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး၊ သူဌေးက
ကျွန်တော့်ကျေးဇူးရှင်ပါ။ ကျေးဇူးပြုသင့်သူပါ။ ဒါပေမဲ့ တစ်သက်
မှာ တစ်ခါသာ ပြုဖူးတဲ့ ဒီအလှူကိုတော့”

“ကဲ အသပြာတစ်ထောင်ကွာ၊ ဒါဆိုရင်တော့ ရောင်းသင့်
ပါဗြ”

၆၀

မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အန္တဘာရဘဝတွင် အသပြာတစ်ထောင်မဆိုထားနှင့်
တစ်ဆယ်ပင်မမြင်ဖူးခဲ့။ မကိုင်ဖူးခဲ့။ အသပြာတစ်ထောင်သည်
ဆင်းရဲသားတစ်ယောက်အဖို့ မက်လောက်သည့် ငွေပမာဏ။
သို့သော် အန္တဘာရ မမက်မောမိ။

သူစဉ်းစားသည်။ ကျေးဇူးရှင် ကျေနပ်အောင် ဘယ်သို့
ပြုရအံ့ဟု တွေးလိုက်သည်။

“သူဌေးခင်ဗျာ၊ ခဏ သည်းခံစောင့်ပါ။ အလှူကို ပေးလှူ
ခွင့် ရမရ အရှင်မြတ်ကို မေးပါရစေ ...”

အန္တဘာရသည် ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အရှင်မြတ်ထွက်သွား
ရာဘက်သို့ ပြေးလိုက်သွားမိလေတော့သည်။

“အသင်ဒကာ၊ သင်ပြုသော ကုသိုလ်ကောင်းမှုကို မျှဝေ
ပေးနိုင်ပေတယ်။ သင့်အိမ်တွင်ထွန်းညှိထားသော ဆီမီးတိုင်မှ
မီးလာကူးလျှင် မလျော့သွားသော်လည်း ထိုလာကူးသူက မီး
ရသွားသည့်နည်းတူ၊ အလှူကိုမျှဝေသော်လည်း လျော့ပါးလေသည်
မဟုတ်ချေ”

အရှင်မြတ်၏စကားကြားရသော အန္တဘာရ ဒုန်းစိုင်း
ပြေးလာသည်။ သူဌေးထံ ပြန်အရောက်တွင် မောဟိုက်နေသည့်
လေသံဖြင့် “သူဌေးမင်းခင်ဗျာ၊ အမျှ ... အမျှ၊ ယနေ့ပြုတဲ့
ကောင်းမှုအတွက် အမျှပေးဝေပါတယ် ... သာဓုသာ ခေါ်ပါ
တော့” ဟု ဆိုလိုက်သည်။

သူဌေးသူမနသည် ဒါနကောင်းမှုအတွက် အမျှရလိုက်
သဖြင့် မိမိလှူလိုက်ရသည့်အလား ဝမ်းသာပီတိ ဖြစ်သွားသည်။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၆၁

ယင်းကောင်းမှုကို ဂုဏ်ပြုလို၍ အန္တဘာရအား အသပြာ တစ်ထောင် ခိုးမြှင့်လိုက်သည်။ တစ်ဖန် ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးအား လျှောက် တင်ရန် နန်းတော်တွင်းဝင်ချိန် အန္တဘာရအား အတူခေါ်ငင်သွား သည်။ ထိုအကြောင်းကို မင်းကြီးကြားသော် ဝမ်းမြောက် ပီတိ ဖြစ်လျက် အသပြာတစ်ထောင် ထပ်မံခိုးမြှင့်သည်။

သူဌေးသည် အန္တဘာရအား မြက်ထမ်းသမားဘဝမှ လွတ်မြောက်စေရုံမက သူနှင့်ထပ်တူ သူကောင်းပြသည်။ မင်းကြီးက လည်း သူဌေးအရာ သတ်မှတ်လျက် သင့်တော်သည့်နေရာတွင် အိမ်ဆောက်နေစေဟု မြေတစ်ကွက် ခိုးမြှင့်သည်။ အိမ်ဆောက်ရန် ရှင်းလင်းချိန်တွင် မြေကွက်အပြည့်မျှ ရတနာရွှေအိုးများ တူးဖော် ရရှိရာ အန္တဘာရသည် နေ့ချင်းညချင်း သူဌေးကြီး ဖြစ်သွား တော့သည်။

ဖြူစင်သော ဒါနကောင်းမှု၊ သဒ္ဓါတရားအပြည့်ဖြင့် ပေးလှူခဲ့သည့် ကုသိုလ်ကြောင့် မထင်မှတ်သောစည်းစိမ်ကို ခံစား ရပေသည်။

သင်ခန်းစာ

ကုသိုလ်ကောင်းမှုတည်းဟူသော ဒါနအမှုကြောင့် ပစ္စုပ္ပန်၊ တမလွန် နှစ်ဘဝ ချမ်းသာရာရပေသည်။

ကျမ်းကိုး

ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ အနုရုဒ္ဓါမထေရ်ထေရ်ပုဂ္ဂိုလ်။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရ(ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်း)

ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းစွာကျင့်ခြင်းဟူသည် သူတစ်ပါး သားမယား၊ သားသမီးကို စော်ကားခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုသို့ စော်ကားခြင်းသည် လောကကို ကမောက်ကမ ဖြစ်စေနိုင်သော အကျင့်ယုတ် ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်နှင့် မခြားနားတော့ပေ။

ကာမဂုဏ်၌ မှားယွင်းသူသည် မည်မျှပင် ဂုဏ်ကြီးစေ၊ စီးပွားချမ်းသာစေကာမူ လူ့အပေါင်းက စက်ဆုပ်၏။ လူမသိ သော်လည်း ကိုယ်စောင့်နတ်ကသိ၍ စက်ဆုပ်၏။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရဆိုရာတွင် သူ့သားမယား၊ သူ့ သားသမီးကို မှောက်မှားခြင်းမှာ အောက်ဆုံးအဆင့်ဖြစ်သည်။ အမှန်က ရူပါရုံ၊ သဒ္ဓါရုံ၊ ဂန္ဓာရုံ၊ ရသာရုံ၊ ဖောဋ္ဌဗ္ဗာရုံ ဟူသော ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ် ကိုယူရမည်။ လူ့ယဉ်ကျေးမှု နယ်ပယ်အရ အာရုံငါးပါးဖောက်ပြန်လျှင် လောကငြိမ်းချမ်းမှု ပျက်ပြားစေသည်။

ကာမေသုမိစ္ဆာစာရကံ ကျူးလွန်ရာ၌ လောကဓမ္မအရ တစ်ဖက်သားက အလိုတူကျေနပ်သဖြင့် အပြစ်မရောက် သော်လည်း၊ အကုသိုလ်ကမူ ကံထိုက်ပေသည်။

ကာမဂုဏ်မှ ကျူးလွန်လျှင် ကိုယ်လက်ကိုက်ခဲခြင်း၊ ရုပ်ရည်ရူပကာ လန်းဆန်းမှုမရှိခြင်း၊ အရောင်မှိန်ခြင်း၊ အင်အား ကုန်ခန်းခြင်း၊ ချောင်းဆိုးပန်းနာ ရင်ကျပ်ရောဂါရခြင်း၊ မှတ်ဉာဏ်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၆၃

နည်းခြင်း၊ သတိမေ့ခြင်း၊ အသားအရေ ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ကာ ကြုံလို့ခြင်း၊ နှလုံးရောဂါ၊ သွက်ချာပါဒရောဂါ၊ လေငန်းရောဂါ ဖြစ်ခြင်း စသောဝေဒနာများ ခံစားရသည်။ သို့ဖြစ်၍ ရှောင်ရှား သင့်ကြောင်း ဘုရားရှင်က ဆုံးမသည်။

“ချစ်သား ရဟန်းတို့၊ မေထုန်မှုကို ပြုခြင်းထက် မိမိ အင်္ဂါကို ရဲရဲပြောင် တောက်လောင်နေသော မီးကျီတွင်း ထည့်ခြင်း က ပို၍ကောင်း၏။ အဆိပ်ပြင်းသည့် မြွေ၏ခံတွင်းဘဲ ထည့်ခြင်းက ကောင်း၏”

ဤသို့ ပြတ်ပြတ်သားသား ဟောမိန့်ခဲ့သည်။ အကယ်၍ မေထုန်မှု မရှောင်ရှားဘဲ မှောက်မှားက အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲခြင်း ခံရသည်။ လူဖြစ်လျှင်လည်း အမျိုးနိမ့်သော ဇာတ်၌ဖြစ်ခြင်း၊ မိန်းမ သားဖြစ်ခြင်း၊ ယောက်ျားဖြစ်သော်ငြားလည်း နပုံးပဏ္ဍုတ် ဖြစ်ရ ခြင်းတို့ ကြုံတွေ့ရတတ်သည်။

ကာမဂုဏ်မှောက်မှားသည့်အတွက် ဆင်းရဲခြင်း ဖြစ်ရ သည်ကို “ဖောက်ပြန်ယွင်းမှား ငရဲလား ...” ဇာတ်လမ်းတွင် ဖတ်ရှုရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ကိလေသာ ကာမဂုဏ်အာရုံကို ဖယ်ခွာ နိုင်သဖြင့် ကောင်းကျိုးချမ်းသာဖြင့် တွေ့ရသည်။ “ရုန်းထွက် နိုင်သူ” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပေသည်။

မိစ္ဆာစာရ၊ ကျူးလွန်ကလည်း၊ မုန်းကြသူများ၊ ရန်သူ ပွား၍၊ ရှားပါး လာဘ်တိတ်၊ ချမ်းသာဆိတ်၏၊ ဣတ္ထိပဏ္ဍုတ်၊ အမျိုးယုတ်ခါ၊ မျက်နှာမလှ၊ အရှက်ရလျက်၊ လက္ခဏဣန္ဒြေ၊ ယွင်းသွေချို့သိမ်၊ စိုးရိမ်များစွာ၊ ချစ်သူခွာသည်၊ ရှောင်ခါ အပြန်အကျိုးတည်း။

မောက်ပြန်ယွင်းမှားငရဲလား

မောက်ပြန်ယွင်းမှား ငရဲလား

“မောင်...”

“မောင်လို့ဆို”

“ဟာကွာ ... ဘာဖြစ်လို့ ကြောင်အော်သလို အနား
ကပ်ပြီး တညောင်ညောင်အော်နေတာလဲ”

ဣသိဒါသီ ရင်ထဲ နင့်ခနဲ ဖြစ်သွားသည်။

လင်သားလုပ်သူက သူ့အပေါ် ဥပေက္ခာပြုနေသည်မှာ
ကြာပြီ။ ပေါင်းသင်းစ၊ ချစ်စ၊ ခင်စ၊ ကြင်နာစကမူ ဣသိ ...
ဣသိနှင့် တစ်ဣတည်းဣ၊ တစ်သိတည်းသိနေသော်ငြားလည်း
ခုတော့ ဖယ်ကြဉ်သလို ပြုနေသည်။

၆၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဝတ်ရည်ကုန်ခန်းသွားသော ပန်းပွင့်အနား ပျားပိတုန်းတို့
မကပ်သကဲ့သို့ က္လသိဒါသီထံပါးလည်း လင်သားက မကပ်တော့။

    က္လသိဒါသီသည် ချမ်းသာသည်။

    အဝန္တီတိုင်း၊ ဥဇ္ဇေနီပြည်က သူဌေးကြီး၏ တစ်ဦးတည်း
သော သမီး။ ဘာမဆို လိုတိုင်းရ၊ တတိုင်းပြည့်ခဲ့သူ။ ရွှေဘုံပေါ်
စံလျက်၊ အခိုင်းအစေတွေ ဝန်းရံပတ်နေသူ။ သူ့ခြေသူ့လက်နှင့်
လုပ်ရသည်မရှိဘဲ၊ “ဟဲ့ ... ဟိုဟာလေး” ဟု လက်ညှန်လိုက်
သည်နှင့် အလိုလို လက်တွင်းရောက်ရသည့်အနေအထား။

    နဂိုအဆင်းရှိသည့်အပြင် အဖိုးတန် ပိုးဖဲကတ္တီပါ။ အမွှေး
နံ့သာတွေနှင့် ခြယ်သလိုက်တော့ အလှတွင် အယဉ်ပါ ဆင့်လျက်
လှချင်တိုင်းလှနေသည်။ ထိုအခြေအနေရှိသော မိန်းမသားကို
အဘယ် ပုရိသယောက်ျားသားက မစွဲလမ်းဘဲ နေမည်နည်း။
မချစ်ခင်ဘဲ နေမည်နည်း။ လိုချင်သူတွေပေါ်သည့် ပန်းလေးတစ်ပွင့်
ဖြစ်ခဲ့သည်။

    ဖခင်သူဌေးက အဆင့်တူ အမျိုးတူ သာကေတ သူဌေးသား
နှင့် ထိမ်းမြားပေးခဲ့သည်။

    မိဘနှစ်ပါး သဘောတူပေးစားသည်ဆိုငြားလည်း က္လသိ
ဒါသီကမူ မောင့်ကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသည်။ သံယောဇဉ် ဖြစ်မိ
သည်။ သို့ဖြစ်၍လည်း သျှောင်နောက် ဆံထုံးပါ အစဉ်အလာအရ
မောင့်မိဘအိမ်လိုက်ရတော့လည်း ဝမ်းသာအားရ လိုက်ပါခဲ့သည်။

    လင့်အလိုလိုက်၊ လင့်အကြိုက်ဆောင်၊ လင်ဖြစ်ချင်သမျှ
အစေခံ မိန်းမသားတစ်ဦးနှယ် မောင့်ကို ပြုစုခဲ့သည်။ အစပိုင်း

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၆၇

တွင် ချစ်ရည်ရွှမ်းသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်ကြည့်လျက်၊ ယုယုယယ ဆက်ဆံခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်နေ့တခြား လျော့ပါးလာသည့် အချစ် ဒီဂရီက အောက်ဆုံးနား ရောက်သွားလေပြီလားမသိ။ သူ့ကို ဖယ်ကြဉ်စပြုခဲ့သည်။

“မောင်ရယ် ... လင်သားမရှိတဲ့ မိန်းမသားဟာ ဘယ်လောက်ပင် ဂုဏ်ရှိန်ကြီးပါစေ မတင့်တယ်ဘူးလို့ ဆိုစကား ရှိပါတယ်။ ကူသိကို အဲဒီဘဝမျိုးရောက်အောင်တော့ တွန်းမပို့ပါနဲ့”

ကူသိဒါသီက ထိုစကားမျိုးဖြင့် မျက်ရည်ခံထိုး ပြောချင် သော်လည်း ပြောခွင့်မရ။ ငါးစိမ်းမြင်၍ ငါးကင်ပစ်လေသလား မသိ။ ကူသိမှာ ဖခင်အိမ် ပြန်ပို့ခံရတော့သည်။

တစ်လင်ကွာ မိန်းမသားဘဝရောက်ရသော ကူသိဒါသီတွင် ဘာအပြစ်ရှိသည်ကိုပင်မသိခဲ့။ ရုပ်ရည်ကြောင့်လား...။ ရုပ်ရည် နှင့် ပတ်သက်၍လည်း အပြစ်မဆိုသာ။ ရွက်ကြမ်းရေကျို ဟု အမည်တပ်သင့်သောရုပ်ဆင်းမဟုတ်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ ချို့ငဲ့၍လား...။ ဥဇနီကသူဌေးကြီး၏ သမီးဟူသော ဂုဏ်ရှိန်က အမြို့မြို့ အရွာရွာ ကျော်ကြားပြီးသား။ လင်သားနောက် လိုက်စဉ်ကပင် မျက်နှာ မငယ်ရအောင် ပစ္စည်းအစုံအလင် လက်ဖွဲ့ခဲ့သည်။ အပြစ်ဆိုစရာ မရှိဘဲ အစွန့်ပစ်ခံရ၍ ကူသိဒါသီ ရှက်မိသည်။ စိတ်ဆင်းရဲရသည်။ သို့သော် သာကေတသူဌေးသား စွန့်ပစ်ခံရသော ကူသိဒါသီသည်

၆၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

တစ်လအကြာတွင် ချမ်းသာသူတစ်ဦးက ကြင်ဖက်အဖြစ် သိမ်းပိုက် ခံရပြန်သည်။

အိမ်ထောင်အတွေ့အကြုံရှိသော ဣသိဒါသီသည် ဒုတိယ အိမ်ထောင်နှင့် ရာသက်ပန်ပေါင်းသင်းနိုင်ရန် ပို၍ ကျိုးနွံပြသည်။ ပို၍ တာဝန်ကျေပြသည်။ ပို၍ လိုက်လျောခဲ့သည်။ သို့သော် တစ်လ အကြာတွင် ဒုတိယအိမ်ထောင်ဖက်က စွန့်ပယ်ခဲ့ ပြန်သည်။

နှစ်လင်ကွာ ဣသိဒါသီအဖြစ်က အများကဲ့ရဲ့စရာ။

“မိန်းမဆိုပေမဲ့ အသုံးမကျတဲ့မိန်းမမို့ လင်သားတွေက စွန့်ပစ်တာပေါ့” ဟူသော အမနာပစကား နားထဲရောက်လာသည်။ ဣသိဒါသီ အိမ်ထဲကမထွက်ဝံ့အောင်ပင် အရှက်ရခဲ့သည်။ သို့သော် လင်သားရှိမှ တင့်တယ်နိုင်သည့် မိန်းမသားဘဝမို့ လင်ဆိုလျှင် ချဉ်ချဉ်တူးတူး မူးပြီးရော သဘောထားလျက် တောင်းစားသူကိုပင် လင်လုပ်လိုက်သည်။

ကိုယ့်ထက် အဆင့်နိမ့်ရုံမက၊ အခြေအနေမဲ့လူကို လင်သား အဖြစ် တော်စပ်ခဲ့၍ အိမ်ထောင်မြဲပြီဟု တွက်မိသည်။ သို့သော် လင်ကံဆိုးသည့် ဣသိဒါသီကို တောင်းစားသူကပင် လဝက်မျှသာ ပေါင်းပြီး စွန့်ပစ်ပြေးပြန်သည်။

“သူတောင်းစားကပင် မယားမတော်ချင်တဲ့မိန်းမ၊ ဘာ အသုံးကျမှာလဲ” ဆိုသော လူအများ၏ ရှုတ်ချစကားက သူ့နား ရောက်လာသည်။

ဣသိဒါသီသည် လူလောကတွင် မျက်နှာမပြဝံ့အောင် အရှက်ရသွားသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ရင်မဆိုင်ဝံ့သည့်ဘဝမို့

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၆၃

သံဝေဂ ရမိသည်။ ကုသိဒါသီသည် လူ့ဘောင်လူ့လောကကို စိတ်
ပျက်လျက် ရဟန်းဘဝ ကူးပြောင်းလိုက်သည်။ မြတ်ဘုရား၏ အဆုံး
အမကိုနာယူလျက် ဝိပဿနာကမ္မဋ္ဌာန်းတရားကို ကြိုးပမ်း အားထုတ်
ရာ မကြာမီ ရဟန္တာမကြီးအဖြစ်ကို ရခဲ့တော့သည်။

ကိလေသာကာမဂုဏ်ကို ပယ်ဖျက်နိုင်သော ရဟန္တာမကြီး
အဖြစ်ရောက်သော် သူ၏ဆိုးဝါးသည့်ဘဝကို ဆင်ခြင်သည်။ အဘယ်
သို့သော မကောင်းမှုပြုမိ၍ ဤဝဋ်ကို ခံရသနည်းဟု ပုဗ္ဗေနိဝါသ
ဉာဏ်ဖြင့်ကြည့်သော် အဖြစ်မှန်ကို တွေ့ရလေတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲ သူဌေး၊ ကိုယ့်ဘဝကို ကျေနပ်နေတယ်ပေါ့”

“အဟဟ၊ ဒီလောက်ပြည့်စုံနေတဲ့ဘဝကို မကျေနပ်ရင်
ဘယ်ဘဝကို ကျေနပ်ရဦးမှာလဲ မိတ်ဆွေ ...”

ကုသိဒါသီထေရီမလောင်းသည် တစ်ခုသော ဘဝတွင်
ရွှေပန်းထိမ်သည် အမျိုးကောင်းသားဖြစ်ရသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာ
ကုံလုံကြွယ်ဝသည်။ တောင့်တကြောင့်ကြမဲ့စွာ နေနိုင်ခဲ့သည်။
ထိုရာအခါ မကောင်းသော မိတ်ဆွေကိုအဖော်ပြုမိခဲ့သည်။

မိတ်ဆွေစစ် မိတ်ဆွေမှန် မဟုတ်သော မိတ်ဆွေက သူ
အလိုလိုက် သူ့အကြိုက်ဖြစ်စေသည့်စကားဖြင့် သိမ်းသွင်းစကား
ဆိုသည်။

“ဒီမယ် မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်စည်းစိမ် ဘယ်မျှရှိတယ်
ဆိုတာ ခန့်မှန်းလို့ရပါတယ်။ ကျယ်ဝန်းတဲ့ခြံမြေ၊ ခမ်းနားတဲ့

၇၀   **မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)**

အိမ်ဂေဟာ၊ ပြုစုမယ့် အစေအပါး၊ ရုပ်ရည်လှပတဲ့ ဇနီးမယား၊ ကျုပ်မှာ ဘာလိုသေးလဲ ပြောစမ်း”

“အဟ၊ ချဉ်ပေါင်ဟင်းနဲ့ ခံတွင်းမြိန်နေတော့လဲ ပြောရ ခက်သဗျာ”

“ဘာ ... ဘာ ... ဘယ်လို”

“ဝက်သားနီချက်ရဲ့ အရသာမသိသူအတွက် ပြောရ ခက်တယ်”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ် မစားဖူးတာ ဘာမှမရှိဘူး”

“အဲဒါပြောတာ ... သူဌေးက ဆိုလိုရင်းကို သဘော မပေါက်ဘူး။ ဟောဒီ မဇ္ဈိမမှာ မိတ်ဆွေရဲ့ မိန်းမသားပဲ မိန်းမလို့ ထင်လား။ ဒီထက်မက လှတဲ့မိန်းမသားတွေ မမြင်မိဖူးလား”

“ဘာရယ် ...”

“အဟဲဟဲ၊ ချောချော၊ နုနု၊ ရွရွ၊ ဆောက်ထိုးခံ၊ ဇွန်းခြစ်၊ မိန်းမသားဖြစ်သော်လည်း လူမတူ၊ နတ်တမျှ လှပသူတွေ ဒုနဲ့ဒေး သူဌေးရဲ့”

“ဆိုလိုတာက”

“သူဌေးလိုယောက်ျားသားအတွက် လောကစည်းစိမ် ဆိုတာ အပြည့်အဝခံစားသင့်တယ်လေ။ လူ့ဘဝ တစ်ခဏတာ

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၇၁

လေးမှာ ပျော်ပျော်ကြီးနေစမ်းပါ။ ဇိမ်ရှိရှိ ခံစားစမ်းပါ။ စည်းစိမ်
ဆိုတာ ယူတတ်မှရတယ်”

“မိတ်ဆွေ၊ ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်းပြောစမ်းပါ”

ရွှေပန်းထိမ်သည် မိတ်ဆွေက သဘောကျဟန်ဖြင့်
လှောင်ရယ်လေးရယ်ရင်း အပါးကပ်လာသည်။ တီးတိုးစကား
ဆိုသည်။ ရွှေပန်းထိမ်သည်သည် သူ့မိတ်ဆွေပြောသည့် စကားကို
ခေါင်းတညိတ်ညိတ်နှင့် နားထောင်ရင်း ပြုံးသည်။ နှစ်ခြိုက်စွာ
ရယ်မောသည်။

“ဒါဆိုလည်း သင့်အစွမ်းကို ကြည့်မယ်လေ”

အဆွယ်ကောင်းသော မိတ်ဆွေစကားကြောင့် ကာမပိုင်
လင်ရှိသည့် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် ပျော်ပါးမိသည်။ ကာမဂုဏ်
ခံစားဖူးသူသည် သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေဆိုသည့်
အတိုင်း ဆားငန်ရေကိုသောက်မိချေသည်။ တစ်ခါ သောက်မိ
တော့လည်း ဆက်၍ဆက်၍ သောက်မိခဲ့ချေတော့သည်။

ကာမပိုင်လင်ရှိသော မိန်းမသားကို ကာမဂုဏ်အရာတွင်
ဖောက်ပြန်ယွင်းမှားခဲ့သောကြောင့် သေလွန်သော် အဝီစိငရဲသို့
ကျလေသည်။

ငရဲတွင် နှစ်ပေါင်းများစွာခံရပြီး ထိုဘဝမှလွန်မြောက်
သော် မျောက်ဘဝရောက်ခဲ့သည်။ အဟိတ်တိရစ္ဆာန်ဖြစ်ချိန်တွင်

၇၂   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သူ၏ မကောင်းမှုကံကြောင့် ဝှေးစေ့ထုတ်ခြင်းခံရသည်။ အမျိုးတူ
မျောက်ကြီးတစ်ကောင်နှင့် ခိုက်ရန်ဖြစ်ရာ ထိုမျောက်က ကိုက်သဖြင့်
ဝှေးစေ့ပြုတ်ထွက်ရသည်။

တစ်ဖန် ထိုမျောက်ဘဝမှ သေလွန်သော် သိန္နဝတိုင်း
တောအရပ်၌ ဆိတ်မ၏ ဝမ်းတွင်ဖြစ်ရသည်။ ကန်းလည်းကန်း၊
ခွင်လည်း ခွင်သော ဆိတ်မ၏သားဘဝ၌လည်း ဝှေးစေ့ အထုတ်
ခံရပြန်သည်။

ထိုဘဝမှ သေလွန်ပြန်သော် သိန္နိပါရတိုင်း၌ ကျွန်မ သား
ဖြစ်ရသည်။ ယောက်ျားဘဝ ဖြစ်လာသော်လည်း ကျားကျား
ယားယား ယောက်ျားပီသသူ ဖြစ်မလာ။ အတွင်းစိတ် ဖောက်ပြန်
သည့်နည်းပဏ္ဍုတ်ဘဝရောက်ခဲ့ရသည်။ ထိုဘဝကို ပျော်မွေ့ခဲ့မိသည်။

ထိုမှသေလွန်ပြန်သော် ကြွေးမြီများသော လှည်းကုန်သည်
၏ သမီးဖြစ်လာသည်။ အရွယ်ရောက်သော် လှည်းကုန်သည်၏
သား ဂီရိဒါသက ကြွေးဖြင့်သိမ်းသည်ကို ခံရသည်။ ထိုဂီရိဒါသတွင်
မယားကြီးရှိသည်။ မယားကြီးက အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်။
မယားရှိသည့်လင်ထံ ကြွေးသိမ်းမယားအဖြစ် ရောက်ခဲ့သဖြင့်
သူ့ဘဝကို မကျေနပ်။ မရောင့်ရဲနိုင်။ ချစ်မြတ်နိုးနေသည့် သူတို့
နှစ်ဦး၏ အချစ်ပျက်ပြားစေရန် ကုန်းချောစကား ဆိုမိသည်။

ဤသို့ဘဝများစွာ ဆင်းရဲမှုကြုံရပြီးနောက် ဥဇ္ဇေနီ
ပြည်တွင် သူဌေးသမီး ဖြစ်လာသည်။ အမည်က ဣသိဒါသီ။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၇၃

ဣသိဒါသီထေရ်မကြီးသည် အတိတ်ဘဝက ကာမဂုဏ်
ဖောက်ပြားသည့်အတွက် ခံစားရသောဝဋ်ဆင်းရဲများ မြင်ရသဖြင့်
သံဝေဂ အထူးဖြစ်ရလေတော့သည်။

သင်ခန်းစာ

ကာမဂုဏ် ဖောက်ပြန်ယွင်းမှားက ငရဲသို့ လားရ၏။

ကျမ်းကိုး

ထေရ်အပါဒါန်၊ ဣသိဒါသီထေရ်မဝတ္ထု။

ရန်:ထွက်နိုင်သူ

ရုန်းထွက်နိုင်သူ

“တကယ်ပြောတာပါဦးလူတို့ရာ ... ယုံနိုင်စရာ မရှိတဲ့ အဖြစ်အပျက်ပါ။ ပထမအံ့ဩတာက အဆင်းရော အချင်းပါ ပြည့်စုံတဲ့ အိမ်သူသက်ထား ဇနီးမယားကို စွန့်ခဲ့နိုင်တာ ...”

ဇနီးသည်ကို ထားရစ်ပြီး တောထွက်သွားသည့် သူတို့ သူငယ်ချင်း ယသကို ပုဏ္ဏဇိက ချီးကျူးစကားဆိုလိုက်သည်။ ဇနီးသည်ကို ရွှေကြုတ်ထဲထည့်ပြီး အာခံတွင်း ငုံထားချင်အောင် ချစ်မြတ်နိုးသည့် ပုဏ္ဏဇိက လက်တခါခါ ခေါင်းတရမ်းရမ်းဖြင့် စကားဆိုသည်။

“ဒါကအသေးအမွှားပဲ။ ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်တဲ့ စည်းစိမ်ကို လမ်းဘေးက အဝတ်စုတ်တစ်ထည်လောက် သဘောထားတာကို အံ့ဩတယ်”

ငွေဆိုလျှင် အငမ်းမရရှိသည့် ဂဝံပတိက စည်းစိမ် စွန့်သည့် သူတို့သူငယ်ချင်း၏သတ္တိကို အံ့ဩနေသည်။

ဗာရာဏသီပြည်၊ သေနနိဂုံးရှိ ဗြဟ္မဏမဟာသာလသည် ဤနေရာတစ်ဝိုက်တွင် အချမ်းသာဆုံး။ ထိုမျှ စည်းစိမ်ပြည့်စုံသော် လည်း သားသမီးမထွန်းကား၍ ရုက္ခဗိုလ် သားဆုပန်စေသည်။ ရှားရှား ပါးပါး ထွန်းကားသည့် ယသ သတို့သားကို အသည်းတုန်အောင် ချစ်ကြသည်။ လိုလေသေးမရှိအောင် စောင့်ရှောက်ထားသည်။ အမွေခံ

၇၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သားဖြစ်သည့် ယသ ပိုင်ဆိုင်ခွင့်ရှိသည်က မြေအောက် ကုဋေ
လေးဆယ်နှင့် မြေပေါ် ကုဋေလေးဆယ်။ ကုဋေ ရှစ်ဆယ်သော
စည်းစိမ်ကို စွန့်ပယ်နိုင်သည်ဆို၍ အံ့ဩနေကြသည်။

“နေဦး ဂဝံပတိရဲ့။ ရဟန်းလုပ်တယ်ဆိုတော့ ရဟန်း
စည်းစိမ်က လက်ရှိစည်းစိမ်ထက် သာလို့လား...”

ပုဏ္ဏဒိအမေးကြောင့် အားလုံးက ဘာဖြေရမှန်းမသိ။
မျက်လုံးများ ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ်လုပ်လျက် ငြိမ်နေသည်။ ဝိမလက
ကျောဆန့်၊ ခေါင်းထောင်ကြည့်ပြီး မှတ်ချက်ပေးဟန်ပြုသည်။
သို့သော် သူ့ပြောမည့်စကားက မရေမရာပါလားဟု တွေးမိဟန်ဖြင့်
တုန့်ဆိုင်းသွားသည်။

ငုတ်တုတ်ထိုင်ပြီး မြေပြင်တွင် တုတ်ချောင်းနှင့် ဟိုခြစ်
ဒီခြစ်လုပ်နေသော သုဗာဟုက “ဟုတ်ပြီ ...” ဟု ရုတ်တရက်
ထအော်သည်။

“ဒီစည်းစိမ်ဟာ တော်ရုံတန်ရုံ စည်းစိမ်မဟုတ်ဘူး။ သာမန်
ပုဂ္ဂိုလ်အနေနဲ့ စွန့်လွှတ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ဘူး။ ရဟန်းဘဝရဲ့ စည်းစိမ်က
ထူးလို့ပဲ။ ဒါသေချာပါတယ်...”

“ဘယ်လိုထူးတာလဲ”

“ဘယ်လိုထူးလဲ ဆိုတာတော့ ငါလည်းမသိဘူးလေ။
ကိုရင်တို့ စဉ်းစားကြည့်။ မနေ့က တို့နဲ့တရုန်းရုန်းပျော်နေတဲ့
ယသဟာ အဲဒီ ပျော်ရွှင်မှုရသတွေ စွန့်ခဲ့တယ်”

“ဒါထားပါ။ သူမြတ်နိုးတဲ့ မာလာဒေဝီကို ထားရစ်နိုင်တာ
အံ့ဩတယ်။ ဒီက သူ့အပေါ် ဘယ်လောက် လိုက်လျောလဲ။ သူ့ရှေ့
မှာတင် မိန်းမမျိုးစုံနဲ့ ပျော်ပါးနေတဲ့ ယသကို ကြည်ကြည်ဖြူဖြူ

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၇၇

ခွင့်ပြုတဲ့ မိန်းမသား”

“ယောက်ျားကို ချစ်တာကိုးဟ”

“လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်စည်းစိမ်ကို အာသာငန်းငန်း ခံစားတတ်တဲ့ တို့သူငယ်ချင်း ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို စွန့်နိုင်တာ အံ့ဩတယ်”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီကိစ္စကို တို့များ မေးသင့်တယ်”

ဂဝံပတိ ပြောစကားကို အားလုံးသဘောတူစွာဖြင့် အရှင်ယသထံသို့ ထွက်ခဲ့ကြတော့သည်။

“အချင်းဒကာတို့ ငါဘာကြောင့် ရဟန်းဘဝကို ကူးပြောင်း ရလဲဆိုရင် လောကီအာရုံ ကာမဂုဏ်ကို စက်ဆုပ်လို့ပဲ”

“စက်ဆုပ်တယ်”

အရှင်ယသ၏ အဖြေစကားကြားသည့် ပုဏ္ဏဇိက အံ့အား တသင့်မေးသည်။ မေးမည်ဆိုက မေးစရာ။ မနေ့က တစ်နေ့လုံး ပျော်ပါးသည်။ ထိုပျော်ရွှင်မှု ကုဋ္ဌာရုံများက ယနေ့ အနိဋ္ဌာရုံဟု ဆိုလိုက်သည့်အတွက် မယုံမရဲဖြစ်နေသည်။ ထိုအခြင်းအရာကို မြင်သောအရှင်က သူ့အဖြစ်ကို ရှင်းပြတော့သည်။

“မှန်တယ်ဒကာ၊ တစ်နေ့လုံး ပျော်ပါးသောက်စားနေတဲ့ ငါဟာ ဘယ်အချိန် အိပ်ပျော်သွားမှန်းတောင် မသိဘူး။

“အိပ်ရာက လန့်နိုးတော့ ညဉ့်လယ်ပိုင်း ရောက်နေပြီ။ တစ်အိမ်လုံးက အိပ်မောကျပြီး ငါတစ်ယောက်ပဲနိုးနေသူ ရှိတယ်။

၇၈   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

အဲဒီအချိန် ငါ့အပါးမှာ အိပ်မောကျနေတဲ့ ဇနီးသည်ကို ကြည့်ပြီး ထိတ်လန့် တုန်လှုပ်သွားတယ်”

သူ့ချစ်မြတ်နိုးသည့် ဇနီးသည်ကို မြင်ရုံဖြင့် ထိတ်လန့်သည် ဆို၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။

“ဒကာတို့ လှလှချည်ရဲ့၊ ချောလှချည်ရဲ့လို့ ထင်ခဲ့တဲ့ ငါ့ ကြင်ရာရဲ့ သန္တာခဲလိုနီရဲနေတဲ့ နှုတ်ခမ်းနှစ်လွှာဟာ ဟင်းလင်း ပွင့်ပြီး အာစောက်ထိ မြင်ရအောင် ပါးစပ်ကြီးပွင့်နေပုံက လူ သေကောင်အတိုင်းပဲ”

“ဟင် ...”

“နောက်ပြီး စံအိမ်တော်တွင်းမှာ တုံးလုံးပက်လက် အိပ်မော ကျနေတဲ့ အခြွေအရံတွေကြည့်ပြန်တော့ သုသာန်တစ် သင်္ချိုင်းဝ ရောက်နေသည့်အလား ထင်မိတယ်။ အိပ်မောကျနေတဲ့ သူတွေဟာ မိန်းမသားတွေမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ အရှက်တရား ဘယ်ပျောက်ကုန်လဲ လို့ တောင်တွေးမိတယ်။ အတွင်းသဏ္ဌာန်ကို အကုန်လှစ်ပြီး ဇာတ်စုံ၊ ခြပ်ကုန်ခင်းနေလိုက်တာများ ကြည့်ရင်း စိတ်ကုန်လာတယ်။”

“စိတ်ကုန်တယ် ...”

“အတီးအမှုတ်၊ အကအခုန်တွေနဲ့ ဖျော်ဖြေခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်သိုက်ဟာ မရိုးစည် ခွထားသူထား၊ စောင်းကို ရင်ခွင်ပိုက် အိပ်နေသူကနေ၊ အာခံတွင်း ဟင်းလင်းပွင့်ပြီး တဂူးဂူး၊ တဂဲဂဲနဲ့ ဟောက်လိုက်တဲ့အသံက ကျားဟိန်းသည့်အလား၊ ဟောက်သံပေး သူက ပေး၊ ပါးစပ်က စီးကျနေတဲ့ သွားရည် အနံ့က မခံနိုင်အောင် အနံ့ထွက်နေတယ်၊ မြင်ရတဲ့မြင်ကွင်းဟာ အသက်ရှူရင်း သေနေတဲ့

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၇၉

သူတွေလို တုံးလုံးပက်လက်။ ဒီမြင်ကွင်းကို တွေ့လိုက်ရတဲ့ငါဟာ သုသာန်သင်္ချိုင်းထဲရောက်နေသလို ခံစားရတယ်။ အဲဒီခံစားချက်နဲ့ အတူ လောကီစည်းစိမ်၊ ငါးဝအာရုံ ကာမဂုဏ်ဆိုတာ မက်မော စရာမဟုတ်ပါလားလို့ တွေးမိတယ်။ သံဝေဂ ရမိတယ်”

“သံဝေဂဖြစ်တယ် ...”

ယသသူဌေး၏ မိတ်ဆွေများသည် တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်လျက် အံ့အားတသင့် ရေရွတ်လိုက်ကြတော့သည်။

အိပ်ရာက လန့်နိုးနိုးခြင်း မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းကြောင့် ထိတ်လန့်သံဝေဂ ဖြစ်မိသော ယသသူဌေးသားသည် ခုတင် ညောင်စောင်းထက်က ဆင်းသည်။ ကြောင်တောင်တောင် အံ့မူ အရာဖြင့် လမ်းလျှောက်ခဲ့သည်။ သူ့အလိုအလျောက် ပွင့်နေသော အိမ်တံခါးပေါက်မှ ထွက်ခဲ့သည်။ ထို့အတူ ဟင်းလင်းပွင့်နေသော မြို့တံခါးမှ ထွက်လာသည်။ သူ့အနေနှင့် အိမ်မှဝေးရာအရပ်သို့ ပြေးဖို့သာအာရုံ ရောက်နေသည်။

“ဥပစ္စုတံ ဝတ ဘော၊ ဥပဿဌံ ဝတ ဘော”

“အို ... အချင်းတို့။ နှစ်သက်ခင်မင်ဖွယ်မရှိပါဘဲလျက် ကပ်ငြိစွဲလမ်းမိတဲ့ ငါဟာ ပင်ပန်းလှပါတိ၊ နှိပ်စက်ခံရပါတိ။ ငါ၏ ခန္ဓာငါးပါးဟာ အနှစ်မရှိပါလား ...။ ကစီတွင်း တက်သော အမြှုပ်နှယ် ယုတ်မာလျက် တဏှာအဟုန်ဖြင့် စုံမက်မိတဲ့ငါဟာ နှိပ်စက်မှုကြောင့် ပူလောင်ပါတိ၊ ပူလောင်လှပါတိ”

ယသသူဌေးသားသည် ဤသို့ ရေရွက်ရင်း လျှောက်သွားရာ မိဂဒါဝုန်တောသို့ ရောက်သွားသည်။ ထိုအချိန်တွင် တစ်ပါးတည်း စင်္ကြံကြွနေသော ဘုရားရှင်သည် အခါမဲ့ရောက်လာသော ယသကို ဖိတ်ခေါ်သည်။

ဣဒံ ခေါယသ၊ အနုပဒ္ဓါတံ အနုပဿဌံ

ဧဟိ ယသ နိသီဒ ဓမ္မံ တေဒေသိဿာမိ။

“ချစ်သား ယသ လာလော့။ ငါရအပ်သော အမြိုက်နိဗ္ဗာန် ဟာ ရွံ့ရှာစက်ဆုပ်အပ်တဲ့ သဘောမရှိ။ ချမ်းသာစစ်ကို တောင့်တက ငါ့ထံလာလော့”

ဘုရားရှင်က ဖိတ်ခေါ်သည်နှင့် ယသ သတို့သားသည် အားကိုးရာ၊ ဆည်းကပ်ရာ တွေ့ပြီဟူသောအသိဖြင့် ချဉ်းကပ် သွားသည်။ သင့်ရာအရပ်တွင်ထိုင်လျက် ရှိခိုးသည်။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က ယသ သတို့သားအား ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သက္ကကထာ၊ မဂ္ဂကထာစသည်ဖြင့် အစဉ်အတိုင်းဟောကြားသည်။ ဖြစ်ပေါ်မှောက်အုပ်ထားသောအရာကို လှုပ်ပြသည့်အလား၊ မြင်သိ သွားရသည်။

“ဪ ... ဒီလိုတရားအသိရှိသွားလို့ လောကီအာရုံကို စွန့်ခွာနိုင်တယ်ဆိုပါတော့ ...”

“မှန်ပေတယ် ဒကာတို့၊ ငါဟာ ဖွဲ့နှောင်အပ်တဲ့ သံယောဇဉ် ကို အပိုင်းပိုင်းဖြစ်အောင် ပယ်သတ်နိုင်တာကတော့ ငါ့ဖခင်သူဌေး ရောက်လာတဲ့ အချိန်ပဲ။ သားပျောက်ကို ရှာတဲ့ ငါ့ဖခင်ဟာ ဘုရားရှင်နဲ့ တွေ့တယ်။ သူ့သားကို တွေ့မိပါသလားလို့ မေးတယ်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၈၁

ဒီအခါ ဘုရားရှင်က ထိုင်ပါဦး မဟာသာလ၊ သင့်သားကို ဒီအနားမှာ တွေ့ပါလိမ့်မယ်လို့ မိန့်တယ် ...”

“ဆိုလိုတာက”

“ဘုရားရှင်က တန်ခိုးနဲ့ ဖုံးကွယ်ထားတာကြောင့် ငါ့ဖခင်က ငါ့ကိုမမြင်ဘူး။ ငါကသာ မြင်နေကြားနေရတယ်။ ပြောရရင် ဘုရားရှင်က ငါ့ကိုဟောသလိုပဲ ဖခင်ကို တရားဟောတော့ သောတာပတ္တိဖိုလ် တည်သွားတယ်။ ငါက ဘုရားရှင်ဟောတဲ့တရား ဒုတိယအကြိမ် နာရတော့ သံယောဇဉ်နှောင်ဖွဲ့မှုတွေ ပြတ်ပြီး ကိလေသာကင်းစင်သူ ဖြစ်ခဲ့တယ် ...”

“ဒါဆို အရှင်မြတ်က”

ဂဝံပတိက သိလိုသည်ကို ဆက်မေးရန် ကြံလိုက်ပြီးမှ မမေးသင့်ဟုတွေးပြီး ရပ်နေသည်။ အရှင်မြတ်ကလည်း စကားဆက်မဆိုဘဲ ငြိမ်သက်နေသည်။

သူဌေးသား ယသသည် လောကီအာရုံကာမဂုဏ်အနှောင်အဖွဲ့မှ ရုန်းထွက်နိုင်ပြီး၊ သံသရာတစ်ဖက်ကမ်းကို ကူးမြောက်နိုင်ခဲ့မှန်း သိလိုက်ရပေသည်။

သင်ခန်းစာ

တွယ်ငြိစေတတ်သော တဏှာကို ပယ်သတ်နိုင်မှသာ ချမ်းသာစစ်ကို ရနိုင်သည်။

ကျမ်းကိုး

ဇိနတ္ထပကာသနီ၊ ယသ သတို့သားဝတ္ထု။

မုသာဝါဒါ (မုသားပြောခြင်း)

မုသားဆိုသည်မှာ လိမ်ပြောခြင်းနှင့် ပြောသည့်အတိုင်း မလုပ်ခြင်း ဖြစ်သည်။

မှန်ကန်သော သစ္စာဝါစာသည် မုသာဝါဒ၏ ဆန့်ကျင် ဘက်ဖြစ်သည်။

လူတစ်ယောက်ကိုဖြစ်စေ၊ လူအများကိုဖြစ်စေ အကျိုး မဲ့အောင်၊ အထင်မှားအောင် ဝါကြွားခြင်းမပြုသင့်၊ မုသားကို မဆိုမိ စေရန် ဖြောင့်မတ်ဖို့လိုသည်။ ဤနေရာတွင် သာမန်ဖြောင့်မတ် ခြင်းနှင့် အလွန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းဟူ၍ ရှိသည်။ ဖြောင့်မတ်ခြင်းနှင့် အလွန်ဖြောင့်မတ်ခြင်းရှိက သစ္စာဆို၍ ရသည်။

စကားပြောဆိုရာ၌ အင်္ဂါလေးပါးနှင့် ပြည့်စုံသော စကား သည် ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဖြစ်သည်။ ယင်းမှာ (၁) ကောင်းစွာဆိုအပ်သော စကားဆို၏။ မကောင်းသဖြင့်ဆိုသော စကားကိုမဆို။ (၂) တရားနှင့်ညီသောစကားကိုဆို၏။ မညီသော စကားကို မဆို။ (၃) ချစ်ဖွယ်သော စကားကို ဆို၏။ ချစ်ခင်ဖွယ်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၈၃

မရှိသောစကားကို မဆို။ (၄) မှန်သောစကား ဆို၏။ မမှန်သော စကားကို မဆိုတို့ဖြစ်သည်။

ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကားသည် မြတ်၏။ တရားနှင့် လျော်သောစကားသည် သာ၍မြတ်၏။ ချစ်ခင်ဖွယ် ဆိုအပ်သော စကားသည် ထို့ထက်ပိုမြတ်၏။ မှန်သောစကားကို ဆိုခြင်းသည် အမြတ်ဆုံးဖြစ်၏။

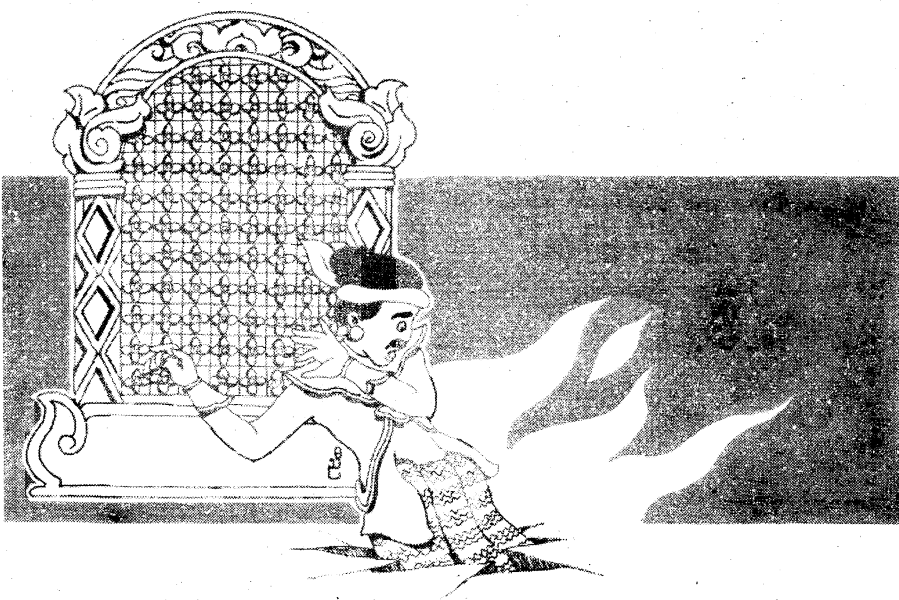
မှန်သောစကားသည် ရှေးအစဉ်အလာဖြစ်၏။ အကျိုး လည်း ရှိ၏။ သူတော်ကောင်းတို့ နှစ်သက်၏။ မှန်သောစကားသည် သုဘာသိတဝါစာ ဖြစ်၏။ သုဘာသိတဝါစာဟူသည် မုသာဝါဒ၊ ပိသုဏဝါစာ၊ ဖရုဿဝါစာ၊ သမ္မပ္ပလာပဟူသော ဝစီ ဒုစရိုက်လေးပါးကင်းသော စကားဖြစ်သည်။

ဝစီဒုစရိုက်တွင်ပါသော မုသာဝါဒသည် တစ်ဖက်သူကို အကျိုးမဲ့စေ၍မပြောအပ်။ ပြောဆိုသုံးစွဲလျှင် အပါယ်ငရဲကျ၏။ ဆင်းရဲ၏။ ယင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “မုသားဆိုက ငရဲကျ” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်သည်။

မုသားစကား၏ ဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော သစ္စာစကားကို ဆိုရာ၏။ သစ္စာစကားဆိုသဖြင့် အောင်မြင်မှုရသည်ကို “ဝစီ သစ္စာ” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

မုသားစကား၊ ပြောဆိုငြားမှု၊ စကားမဝီ၊ သွားမညီတည့်၊ ပုပ်ညှီပါးစပ်၊ ခြောက်ကပ်ကိုယ်ရေ၊ ဣန္ဒြေနောက်၊ ပုံယွင်း ဖောက်၏။ မရောက်ဩဇာ၊ နှုတ်လျှာကြမ်းထော်၊ လျှပ်ပေါ် လော်လီ၊ စိတ်မတည်သည်၊ ရှောင်ခါအပြန် အကျိုးတည်း။

မုသားဆိုကရဲကျ

မုသားဆိုက ဝေရေကျ

“အရှင်မင်းကြီးဘယ်အတွက်ကြောင့် မုသားစကားဆိုဘိသနည်း”
“ငါမဆို”

ပုရောဟိတ်ကပိလသည် မကြုံစဖူးသောစကား ကြားရသဖြင့် အံ့သြနေသည်။ တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သူ စေတီယမင်းထံမှ မဟုတ်မမှန်စကားကြားလိုက်ရ၍ ပျက်စီးမှုနှင့် ဆုံရသည့်အလား တုန်လှုပ်သွားသည်။ ရှေးရှေးအခါက လူတိုင်းလူတိုင်းသည် မှန်သည့်စကားသာ ဆိုသည်။

လူတို့ပြောဆိုသုံးနှုန်းသည့် ဝေါဟာရအရ မိဘကို မိဘဟု ခေါ်ခြင်း၊ ဆရာကို ဆရာဟုခေါ်ခြင်း၊ သားသမီးကို သားသမီးဟု ပြောခြင်းသည် သမ္မတိသစ္စာဖြစ်သည်။ လူတို့ သမုတ်အပ်၊ အမည် တပ်အပ်သော စကားဖြစ်သည်။ ယင်း သမ္မတိသစ္စာပင်လျှင် ဝစီသစ္စာ မည်၏။

ဝစီသစ္စာဆိုရာတွင် ခိုးလျှင်ခိုးကြောင်း ဝန်ခံသည်။ လုပ်လျှင်လုပ်သည့်အတိုင်း ပြောဆိုသည်။ လိမ်လည်ပြောဆိုခြင်းကို ရှောင်လျက် မှန်သည့်စကားဆိုခြင်းသည် သစ္စာစကားဖြစ်သည်။

၈၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ရှေးရှေးက လူများသည် အကျင့်သီလနှင့် ပြည့်စုံသည်။ သူတော်ကောင်းစိတ်မွေးသည်။ သူတစ်ပါးကို အပြစ်မမြင်ဘဲ ကျွမ်းဝင်ချစ်ခင်စိတ်ဖြင့် မေတ္တာထားသည်။ ကာယသစ္စာ၊ ဝစီသစ္စာ စောင့်ကြသည်။ မုသားစကား ပြောဆိုခြင်းကို ရှောင်ကြဉ်သည်။ သို့သော် ကပိလသည် ဦးဆုံးသော မုသားစကားကြားရသဖြင့် တုန်လှုပ်သွားသည်။

ပြောသူက အခြားသူမဟုတ်၊ စေတိယမင်း။

စေတိယတိုင်း၊ သောတ္တိယမြို့ကို အုပ်ချုပ်မင်းပြုသည့် အထွတ်အမြတ်ထားရာပုဂ္ဂိုလ်။ သူ့အမည်က ဥပဝရ။ စေတိယတိုင်းကို အုပ်ချုပ်ခွင့်ရသဖြင့် ဥပဝရကို စေတိယမင်းဟု ခေါ်သည်။

စေတိယမင်းသည် သာမန်ပုဂ္ဂိုလ်မဟုတ်။ သူ့တွင် ကောင်းကင်၌ ပျံသန်းနိုင်သော တန်ခိုးအစွမ်းရှိသည်။ နတ်သားလေးပါး၏ စောင့်ရှောက်မှုရသူလည်းဖြစ်သည်။ စေတိယမင်း၏ ကိုယ်ခန္ဓာမှ စန္ဒကူးနံ့ထွက်နေသည်။ အာခံတွင်းမှ ကြာညိုနံ့ သင်းနေသည်။ ဤသို့ အစွမ်းသတ္တိထူးတွေ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ဥပဝရကို အဘယ်သူက မချီးမွမ်းဘဲနေမည်နည်း။ အားမကျဘဲ နေမည်နည်း။

“တို့များ အားကျလိုက်တာ... ဥပဝရပိုင်ဆိုင်တဲ့ တန်ခိုးတစ်ခုခုသာ တို့များရရင် ...”

“အဟ၊ ရချင်ရင်လုပ် အဟုတ်ဖြစ်ရမှာပေါ့။ သူ့ကုသိုလ် ပါရမီကြောင့် ထူးခြားတဲ့အစွမ်းရတာကို အားကျမနေနဲ့။ ကိုယ်တိုင် လုပ်မှ ကိုယ်တိုင်ရမှာပေါ့”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၈၇

“ဟုတ်ပါတယ် ... အားကျတယ်သာ ပြောမိတာပါ ငါ့လူရာ ...”

ဤသို့ အများ၏အားကျမှုခံရသော ဥပဝရသည် ငယ်စဉ်က တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ သွားရောက်ပညာသင်ခဲ့သည်။ ထိုစဉ် ကောရက လမ္မဟူသောသူနှင့် မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့သည်။ သွားအတူ၊ လာအတူ၊ စားအတူတူနေခဲ့သဖြင့် ကျွမ်းဝင် ချစ်ခင်ခဲ့သည်။

“ကောရကလမ္မ... ငါသာမင်းဖြစ်ရင် မင်းကို ပုရောဟိတ် အရာပေးမယ်”

“အဟက် ... မဖြစ်နိုင်တဲ့စကားပဲ မင်းသား။ ဒီရာထူး က အကြီးနဲ့သာ သက်ဆိုင်တော့ ရသားရရင် ကပိလပဲရမှာပေါ့”

“ထုံးတမ်းစဉ်လာကတော့ ဟုတ်တာပေါ့”

“တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်တဲ့ မင်းအနေနဲ့ ရှေးရိုး အစဉ်အလာ ကို ကျော်လွှားဖို့ ဘယ်တော်မလဲ”

တိုင်းပြည်အုပ်ချုပ်သော မင်းသည် မင်းကျင့်တရား ဆယ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံရသည်။ အပရိဟာနိယတရားခုနစ်ပါး စောင့်ထိန်းရ၏။ နာယကဂုဏ်ခြောက်ပါးနှင့်လည်း ညီညွတ် ရသည်။ သင်္ဂဟတရား လေးပါးလည်း ရှိရသည်။ ထိုသို့ စောင့်ထိန်း အပ်သည့် တရားကို ယွင်းဖောက်ကျင့်ကြံသည်မှာ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်၍ မသင့်ကြောင်း ဆိုလိုက်သည်။

“ငါ မဖျက်ပါဘူး”

“သင့်စကား ဘယ်လိုလဲ”

“ဟုတ်တယ်လေ ... အစဉ်အလာ မဖျက်ဘူးပေါ့။

၈၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အကြီးသာ ခံစားခွင့်ရှိတဲ့ ဒီရာထူးအတွက် သင်သာ အကြီး
ဖြစ်တယ်လို့ ငါဆိုမှာပေါ့”

“ဒါဆို မုသားပြောရာရောက်ပြီပေါ့”

“ငါ့သူငယ်ချင်းအတွက် မုသားပြောသင့်ရင် ပြောရမယ်
လေ ... အဂတိလိုက်စားသင့်ရင်လဲ လိုက်စားရမှာပေါ့”

စေတီယမင်းက ထိုစကားဆိုစဉ် ကောရကလမ္မသည်
ပြက်လုံးကောင်း တစ်ခုအလား ခပ်ပေါ့ပေါ့ရယ်မိသည်။ ချစ်ခင်
ကျွမ်းဝင်မှုကို ပြလို၍ စကားခပ်ပေါ့ပေါ့ဆိုသည်ဟုတွက်ပြီး
ရယ်မိသည်။ သို့သော် စေတီယမင်းက သူပေးခဲ့သည့်ကတိကို
အကောင်အထည်ဖော်တော့ အံ့သြမိသည်။

ထိုအကြောင်းကို ကပိလ ဘယ်ကကြားလာသည်မသိ။
အလျင်အမြန်ရောက်လာပြီး မဆိုသင့်ကြောင်း တားမြစ်သည်။
စေတီယမင်းသည် ဆိုခဲ့စေ မြစေဟူသော စကားအတိုင်း ဇွတ်
ငြင်းရလေတော့သည်။

စေတီယနိုင်ငံ၏ပုရောဟိတ်ကြီး ကပိလသည် ဥပဝရ
နေပြည်တော် ပြန်မရောက်မီပင် သားကို ပုရောဟိတ်အရာလွှဲ
လျက် ရဟန်းပြုခဲ့သည်။ ကပိလ၏သား ပုရောဟိတ် ဖြစ်နေချိန်
တွင် ဥပဝရက တိုင်းပြည်ပြန်ရောက်လာသည်။ ထီးနန်းကို လွှဲယူ
သည်။ ဥပဝရ ထီးနန်းရသော် ပုရောဟိတ်ရာထူးကို ကောရက
လမ္မအား လွှဲသည်။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၈၉

“အရှင်မင်းကြီး အစဉ်အလာအရ ပုရောဟိတ်ရာထူးကို အကြီးကသာ ရသင့်ပါတယ် ...”

“ကောရကလမ္မက အကြီးပဲ ...”

“အရှင်မင်းကြီး အဘယ်ကြောင့် မုသားစကားဆိုသလဲ”

“မှန်ရာ ငါဆိုပေတယ် ...”

“အရှင်မင်းကြီးမုသားစကားဟာ အလွန်အပြစ်ကြီးပါတယ်။ ရှိသမျှဂုဏ်လည်း ပျက်စီးတတ်ပါတယ်။ အပါယ်ငရဲလည်း ကျတတ်ပါတယ်”

“ငါ မဆိုလို့ ကြောက်စရာမလို”

“အရှင်မင်းကြီး၊ ကျွန်ုပ် ကပိလကအကြီးမှန်း ကောရလမ္မက အငယ်မှန်းသိပါလျက် ဘာကြောင့် မမှန်စကားဆိုလဲ”

ကပိလရသေ့က သတိပေးစကားဆိုသော်လည်း ပေးထားသည့်ကတိ မဖျက်လို၍ ဇွတ်မှိတ်ငြင်းသည်။ ထိုခဏ၌ပင် သူ့ကို စောင့်နေသော နတ်သားလေးပါး ကွယ်သည်။ ကြာညိုနဲ့ သင်းနေသော ခံတွင်းလည်း အနံ့ပြယ်သည်။ ရွံရှာဖွယ် ကောင်းအောင် ကြက်ဥပုပ်နံ့ထွက်နေသည်။ ခန္ဓာကိုယ်မှထွက်နေသော စန္ဒကူးနံ့လည်းပျောက်သွားသည်။ မစင်လူးနေသော အိမ်သာနံ့သည် ကိုယ်မှ ထွက်လာသည်။ ကောင်းကင်ပြင်၌ ပျံနိုင်သော တန်ခိုးသည်လည်း ကွယ်လေသည်။

စေတီယမင်း စိုးရိမ်သွားသည်။ သူ့တွင်ရှိသော ဘုန်းတန်ခိုးများပျောက်ကွယ်ကုန်သဖြင့် နှလုံးမသာမယာ ဖြစ်ရသည်။ သို့သော် ပြုမိသည့်ကိစ္စက နောက်ဆုတ်၍မဖြစ်တော့။

၉၀   **မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)**

“အရှင်မင်းကြီး၊ လူတို့ကျင့်ထုံး မပြောအပ်ဆုံးစကား ပြောမိလို့ ဘုန်းတန်ခိုးပြယ်ကုန်ပါပြီ။ အမှန်စကားသာ ဆိုပါတော့”

“ငါမဆိုဘူး၊ သင်က အငယ်၊ ကျုပ်သူငယ်ချင်း ကောရ လမ္မက အကြီး။ ဒီအတိုင်းပဲ ငါသိတယ် ...”

စေတီယမင်းသည် အမှန်တရားကိုသိပါလျက် ဇွတ်ဆို သည်။ ထိုအခါ မြေပြင်သည် သူ့အလိုလို ပျော့လာသည်။ ဤတွင် စေတီယမင်း၏ ခြေနှစ်ချောင်း နှစ်ဝင်တော့သည်။

“အို အရှင်မင်းကြီး။ သတိထားပါ။ အရှင့်စကားကို အသိဉာဏ်ရှိသူမဆိုထားနှင့်၊ အသိဉာဏ်မရှိသည့်မြေကတောင် လက်မခံပါဘူး။ အမှန်စကားကိုဆိုခြင်းဖြင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကယ်တင်ပါ။ ပြင်ဖို့ အချိန်မီပါသေးတယ် ...”

“ငါ ဘာပြင်စရာလိုလဲ”

သုံးကြိမ်မြောက်မုသားစကားဆိုလျှင် မြေသို့ ဒူးဆစ်ထိ နှစ်မြုပ်သွားသည်။

နန်းတွင်းသူ နန်းတွင်းသားများ စိုးရိမ်ပူပန်ကုန်သည်။ ဘာမဟုတ်သည့် ကိစ္စကြောင့် အသက်ဆုံးရှုံးရတော့မည်။ အကယ်၍ မင်းကြီးဆုံးရှုံးလျှင် မင်းမဲ့တိုင်းပြည်ဖြစ်တော့မည်။ ပူပန်စိတ်ဖြင့် အမှန်စကားပြောဆိုရန် ဝိုင်းဝန်းတောင်းပန်ကြသည်။

“ငါ့စကား ဘာကြောင့် ပြင်ရမတုန်း။ ကပိလရသေ့က အငယ်၊ ကောရလမ္မကအကြီး။ အကြီးမို့ ငါ ပုရောဟိတ်အရာ ပေးတယ်”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉၁

“အရှင်မင်းကြီး မဟုတ်မမှန်စကား မဆိုပါနဲ့”

“ငါ ဆိုတယ် ...”

စေတီယမင်း၏ကိုယ်လုံးသည် မြေအတွင်းသို့ နစ်ဝင်သွားသည်။ ခါးသို့တိုင်နစ်မြုပ်သည့်အခါ မင်းကြီး ထိတ်လန့်လာသည်။ သူ့အမှားကို ဆင်ခြင်မိသည်။ သို့သော် အမှားကို ဝန်ခံရန် ဝန်လေးနေသည်။

“အရှင်မင်းကြီး ဘာမဟုတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်အတွက် အရှင်မင်းကြီးလို ပုဂ္ဂိုလ်မျိုး မဆုံးရှုံးသင့်ပါ။ အမှန်ကိုဆိုရင် လွတ်မြောက်နိုင်ပါသေးတယ် ...”

“ငါမဆို”

စေတီယမင်း၏ကိုယ်လုံးသည် တိုး၍နစ်မြုပ်သွားသည်။ သို့သော် ဒီအချိန်ရောက်မှ ဝန်ခံစကားကိုမဆိုချင်။ ကတိလည်း မဖျက်ချင်။ ဆန္ဒာကတိလိုက်လျက် မုသားစကားကိုသာ အခိုင်အမာဆိုရာ မြေပြင်သည် ထက်ခြမ်းကွဲလျက် စေတီယမင်းကို ဆွဲယူသွားတော့သည်။

မုသားစကားဆို၍ စေတီယမင်း အဝီစိငဲ့ရဲသို့ ကျလေ၏။

သင်ခန်းစာ

အဂတိလိုက်စားလျက် မုသားစကား မဆိုသင့်။ မုသားစကားဆိုခြင်းကြောင့် ငဲ့ရဲသို့ ကျရာ၏။

ကျမ်းကိုး

ဇာတက၊ အဋ္ဌကထာ၊ စေတီယမင်းဝတ္ထု။

မြတ်ပန်းရတနာပေ

ဝိသုဒ္ဓိ

ဝဇီသဇ္ဈာ

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုစဉ် ဘုရားလောင်းသည် ကိန္နရာမျိုး၌ဖြစ်၏။ ဟိမဝန္တာတောတွင်နေသည်။ ဘုရားလောင်း၏ ဇနီးကား စန္ဒာမည်သော ကိန္နရီဖြစ်သည်။ သူတို့မောင်နှံသည် ငွေတောင်ကို အမှီပြုလျက် ပျော်ရွှင်စွာနေကြသည်။

ဗာရာဏသီမင်းသည် တောကစား ထွက်လိုသဖြင့် တိုင်းပြည်ကို အမတ်များထံအပ်ပြီး၊ လက်နက်ငါးပါး စွဲကိုင်လျက် ဟိမဝန္တာသို့ ဝင်သည်။ မင်းကြီးသည် ရသောတောကောင်ကို မီးကင်စားလျက် မြစ်တစ်ခုအရောက်တွင် မြစ်ညာသို့ ဆန်တက်ခဲ့သည်။

ထိုအချိန် မိုးကုန်သောကာလဖြစ်သဖြင့် ကိန္နရာမောင်နှံသည် တောင်မှ သက်ဆင်း၏။ တောတောင်၏အလှကို ခံစားရင်း ကြည်နူးနေ၏။ စန္ဒာကိန္နရီသည် တောပန်းတို့ခူးလျက် ပန်ဆင်သည်။

၉၄   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ပန်းမျိုးစုံအထည်ကို ဝတ်ဆင်လျက် တေးသီချင်း သီဆိုသည်။
ကခုန်သည်။ စန္ဒကိန္နရာ၏လက်ကို ဆွဲကာဆွဲကာ ကလူ ကျီစယ်
ကခုန်နေသည်။

ပန်ပါ××ဆင်ပါ ယဉ်ကညာမေရယ်... မောင်ကိုယ်တိုင်
ဆွတ်ခူး၊ ပန်းဦးကိုဆင်×× လှမျိုးသခင် ပြစ်မျိုးမမြင်သူ မောင့်ချစ်
ဦးရယ် ...

ကိန္နရာဖိုကြီးသည် ချစ်သူစန္ဒကိန္နရီကို လှည့်ကာ ပတ်ကာ
ဖြင့် မြူးမြူးကြွကြွ ကသည်။ စန္ဒကိန္နရီမက လက်ခုပ်လက်ဝါး
တီးလျက် စည်းချက်လိုက်သည်။ ကြည်နူးနေမှုကြောင့် ပတ်ဝန်း
ကျင်ကို မမြင်နိုင်တော့။

ဗာရာဏသီမင်းသည် သီချင်းသံကြားသော် ရပ်တန့်
နားစွင့်သည်။ တောကြီးမျက်မည်း၌ ထူးခြားသော အသံကြားရ၍
စိတ်ဝင်စားသွားသည်။ ခြေသံလုံအောင်လှမ်းလျက် အပါးသို့
ချဉ်းကပ်သည်။

“အို ... မမြင်စဖူး အထူးလှပတင့်တယ်တဲ့ တောရိုင်း
သမီးပျိုလေးပါလား။”

ဗာရာဏသီမင်းသည် မြူးထူးရှင်ယုစွာ သီဆိုကခုန်နေသည့်
ကိန္နရီမကိုကြည့်ပြီး နှစ်လိုစိတ်ဖြစ်မိသည်။ သူ့အပါးတွင် ရှိနေ
သော ကိန္နရာကိုမြင်သော် မျက်မှောင်ကြုတ်လျက် တွေးလိုက်သည်။

“အင်း၊ သူက ကိန္နရီမရဲ့လင်သားဖြစ်မယ်။ ကာမပိုင် လင်
ရှိသူလေးပဲ။ ပိုင်သူပစ္စည်းကို ရယူခြင်းက အပြစ်ရှိပေတယ်။
ဒါပေမဲ့ ကိန္နရီမလေးကိုမြင်ကတည်းက ငါ့မှာတန့်တည်မရတဲ့

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉၅

တပ်မက်စိတ် ဖြစ်နေပြီ။ ဟုတ်တယ် ... ကိန္နရာကိုသတ်ပြီး၊ ကိန္နရီမလေးကို ရယူပေါင်းသင်းမယ်”

ဗာရာဏသီမင်းသည် မအပ်သောအကြံဖြင့် ကြံစည်လျက် လေးနှင့်မြားယူလျက် ချက်ကောင်းကို ပစ်ချလိုက်သည်။ စန္ဒကိန္နရာသည် မြားဒဏ်ကြောင့် ပန်းမွေ့ရာပေါ် လဲကျသွားသည်။ ရုတ်ချည်း ပြောင်းလဲသွားသော အဖြစ်အပျက်ကြောင့် ကိန္နရီမ ထိတ်လန့်သွားသည်။ ချစ်လင်ဆီ အပြေးသွားသည်။ လဲကျမွေ့မျောနေသော ကိန္နရာဖိုကို ပွေ့ယူလျက် “ငါ့ချစ်လင်ကို ဘယ်သူရန်ပြုသလဲ” ဟု အော်ဟစ်ကာ ငိုကြွေးသည်။

ဗာရာဏသီမင်းသည် သေသွားပြီအထင်နှင့် ပုန်းနေရာမှ ထွက်လာသည်။ စန္ဒကိန္နရီသည် မင်းကိုမြင်လျှင် ထိတ်လန့်စွာဖြင့် တောင်ထိပ်သို့ ပြေးတက်သည်။

“အသင်မင်းကြီး၊ သင်ဟာ ယုတ်မာရက်စက်သူတည်း။ ငါတို့ရဲ့ချစ်ခြင်းကို ကွဲစိမ့်သောငှာ ငါ့လင်ကို မြားနှင့်ပစ်ဘိသည်။ ငါ့ကို အထီးကျန်ဖြစ်အောင် ပြုဘိသည်။ ငါပူပန်ရသကဲ့သို့ သင့်မိခင်လည်း ပူပန်ပါစေ ...”

“အို ...”

“မင်းကြီး၊ ငါ့လင်သားအဖြစ်မြင်ရသော် ငါပူပန်ရသကဲ့သို့ သင့်မယားလည်း ပူပန်မှုခံစားရပါစေ ...”

“ဟယ် ...”

“မင်းကြီး၊ သင်ဟာ ငါ့ကို လိုချင်တပ်မက်စိတ်ဖြင့် ငါ့လင်ကို သတ်ဘိသည်။ ဒီအတွက် သင့်မိခင်က သင့်ကို မတွေ့မြင်ပါစေနဲ့”

၉၆   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဒီစကား မဆိုပါနဲ့”

“အသင်မင်းကြီး၊ သင်ဟာ ငါ့ကို တပ်မက်စိတ်နဲ့ ငါ့လင်ကို သတ်ဘိတယ်။ ဒါကြောင့် သင်ဟာ မယားကိုလည်းကောင်း၊ သားကိုလည်းကောင်း မမြင်မတွေ့ပါစေနဲ့”

ဗာရာဏသီမင်းသည် သောကမီးတောက်လျက် ဆဲရေး ကျိန်ဆိုနေသော စန္ဒကိန္နရီကို ကြည့်လျက် စိတ်ပျက်မိသည်။ သို့သော် သူ့မှာသာ အပြစ်ရှိနေသဖြင့် နှစ်သိမ့်စကား ဆိုရသည်။

“အို... အောက်မည်းညို အဆင်းနှယ် မျက်စိရှိတဲ့ ရှင်မ။ မဝိပါနဲ့၊ မစိုးရိမ်ပါနဲ့။ ငါပြုမိတဲ့အပြစ်အတွက် ထိုက်တန်တဲ့ ပေးဆပ်မှုပြုပါမယ်။ သင့်ကို မိန်းမတကာထက် မြတ်သော အပူဇော်ခံ မိဖုရားအဖြစ် ငါထားပါမယ် ...”

• “အသင်မင်းကြီး၊ အပြစ်မရှိတဲ့ ငါ့လင်သေဆုံးစေတဲ့ သင့်ကို လင်တော်မယ်ထင်လား... အသက်သာ အသေခံသွားမယ်”

စန္ဒကိန္နရီသည် လင်သားကိုသတ်သည့်ပြင်၊ မလျော်သည့် စကားဆိုလာသဖြင့် ဒေါသတကြီး အော်ပစ်လိုက်သည်။

ဗာရာဏသီမင်းသည် စန္ဒကိန္နရီ၏ပြတ်သားသော စကားကို ကြားသော် တုန်လှုပ်သွားသည်။ တပ်မက်စိတ်လည်း လျော့သွားသည်။ သူ့အမှားအတွက် ပေးဆပ်သင့်သည်ကိုလည်း တွေးမိသည်။

“ချစ်နမ ကိန္နရီ၊ ငါ့အမှားကို ဝန်ခံပါတယ်။ သင်လည်း ဟိမဝန္တာပြန်ပြီး သားသမီးတို့နဲ့ စိတ်ချမ်းသာစွာ နေရစ်ပါတော့”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉၇

ထိုစကားဆိုပြီးသည်နှင့် ဗာရာဏသီမင်းလည်း တောမှ ပြန်ခဲ့တော့သည်။

ဗာရာဏသီမင်း ပြန်သွားသည်ကိုသိသော် စန္ဒကိန္နရီ သည် တောင်ထိပ်မှဆင်းသည်။ စန္ဒကိန္နရာ၏ခေါင်းကိုပွေ့လျက်၊ ရင်ခွင်တွင်းအပ်ကာ သည်းထန်စွာငိုသည်။

“အို ချစ်လင် ... ဒီတော၊ တောင်၊ လိုဏ်ဂူတွင်းမှာ အတူနေတဲ့ ချစ်လင်မရှိတော့ရင် ကျွန်မဘယ်လိုနေရမလဲ။ သားရဲ တိရစ္ဆာန်တို့ မပြတ်မွေ့လျော်တဲ့ ဒီပန်းမွေ့ရာမှာ သင့်ကိုမမြင် ရတော့ရင် ကျွန်မ ဘယ်လိုနေရတော့မလဲ။ စိမ့်စမ်းရေတံခွန် သွယ်သွယ်ဆင်းနေတဲ့ သာမောဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဒီအရပ်မှာ သင် မရှိရင် ကျွန်မဘယ်သို့ ပျော်ရွှင်နိုင်မလဲ ...”

စန္ဒကိန္နရီသည် ပူဆွေးသောကစိတ်ဖြင့် အတိတ်က ပြုမှု နေထိုင်ပုံကို ပြန်ပြောင်းတွေးလျက် ငိုကြွေးသည်။ သို့သော် လင်ဟူ သော ချစ်ခြင်းကြောင့်ဖြေမဆည်နိုင်အောင်ဖြစ်ရသည်။

“အို ... နှစ်သက်ချစ်ခင် ကျွန်မလင်၊ ဟိမဝန္တာတောင်ထိပ် သည် ရွှေ၊ ငွေ၊ မြင်းသီလာတို့ဖြင့် အတိ ပြီးပါ၏။ ထိုလှပ ဆန်းကြယ်သော တောင်ထွတ်တွင် သင့်ကိုမမြင်ရသော ကျွန်မ ဘယ်သို့နေရပါမလဲ ...။ ဘုမ္မစိုးနတ်၊ ကိန္နရာ ကိန္နရီတို့ မှီဝဲသည့် နတ်ဩဇာဆေးဖုံးရာ ဟိမဝန္တာ၌ သင့်ကို မတွေ့နိုင်တော့တဲ့ ကျွန်မက ဘယ်သို့နေရပါမလဲ ...”

၉၈   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

စန္ဒကိန္နရီသည် ပူဆွေးတမ်းတစိတ်ဖြင့် ချစ်လင်၏ ဦးခေါင်းကို ပွေ့လျက် ငိုကြွေးနေစဉ် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိပြုမိလိုက်သည်။ ရုတ်ချည်းသတိထားမိသည်နှင့် ကိန္နရာ၏ ရင်ဝကို လက်ဖြင့် စမ်းကြည့်သည်။ ပူပူနွေးနွေး အသက်ရှင်သေးမှန်း သတိ ပြုမိသဖြင့် နတ်ကောင်းနတ်မြတ်များအား သတိရသွားသည်။

“အို ... လောကပါလနတ်မင်းကြီးများတို့၊ ဤအရပ်မှာ အရှင်မြတ်တို့ မရှိကုန်ကြသလော ... သို့မဟုတ် မေ့လျော့နေကြပါသလော၊ သို့တည်းမဟုတ် နတ်သက်ခြွေ သေကုန်ကြပါသလော... ဘယ်အတွက်ကြောင့်ကျွန်မချစ်လင်ကို မစောင့်ရှောက်ပါသလဲ၊ ဘေးရန်ကို မဆီးတားပါသလဲ အရှင်တို့”

စန္ဒကိန္နရီသည် သောကစိတ်ဖြင့် ဂယောက်ဂယက် စကားဆိုသည်။ ထို့နောက် စိတ်ကိုထိန်း၍ တိုင်တည်ပြန်သည်။

“အရှင်မြတ်တို့၊ ကျွန်မသည် ဤအရပ်၌ ချစ်လင်နှင့် ကွဲကွာ၍ မနေနိုင်ပါ။ လင်သားအပေါ် မြတ်နိုးစိတ်ဖြင့် မဖောက်မပြန် သစ္စာနှံဆက်ဆံပါတယ်။ ဤစကားမှန်က ကယ်တင်သူ ပေါ်ပေါက်ပါစေ ...”

စန္ဒကိန္နရီ၏သစ္စာစကားကြားရသော သိကြားမင်း၏ ပုဏ္ဏုကမ္မလာမြကျောက်ဖျာသည် တင်းမာပူလောင်လာသည်။ သိကြားမင်းသည် အဖြစ်အပျက်ဆင်ခြင်သော် အကြောင်းရင်းမှန်သိ၏။ ဤတွင် ပုဏ္ဏားအိုအသွင် ဖန်ဆင်းပြီး သစ္စာပြုလျက် ကရားက ရေကို လောင်း၏။ ထိုအခါ အဆိပ်ပြေလျက် စန္ဒကိန္နရာ အသက်ရှင်လေသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၉၉

ပုဏ္ဏားသည် ကိန္နရာမောင်နှံအား လူတို့အရပ်မသွားဘဲ၊
ငွေတောင်၌သာ အေးချမ်းစွာ နေထိုင်ရန်မှာကြားပြီး နတ်ပြည်သို့
ပြန်လေ၏။

သင်ခန်းစာ

မှန်ကန်သောစကားသည် အရာရာအောင်မြင်နိုင်၏။

ကျမ်းကိုး

စန္ဒကိန္နရီဇာတ်။

ပိသုဏဝါစာ (ကုန်းချောစကားပြောခြင်း)

ကောသလတိုင်း၊ သာဝတ္ထိပြည်၏အရှင်သခင် ဘုရင် ကောသလ၏ ပုရောဟိတ်ကြီးကား တောယျေဖြစ်သည်။ သာဝတ္ထိမြို့ အနီးရှိ တုဒိဟူသော ရွာကြီးအားအပိုင်စားရ၍ တောဒေယျဟု တွင်သည်။ သူ၏သား သုဘလုလင်သည် ဗေဒင်ကျမ်းဂန် တတ်၏။ ဝိဇ္ဇာ ပညာရပ်ကျမ်းကျင်သည်။ ထို သုဘလုလင်သည် ဘုရားရှင်ထံ လာလျက် သင့်လျော်ရာ နေရာတွင် ထိုင်သည်။ ရှိသေ့စွာ ရှိခိုးသည်။

“အရှင်မြတ်ဘုရား လောကရှိ လူတို့သည် အသက်တိုသူ တို့၏။ ရှည်သူ ရှည်၏။ အနာရောဂါထူပြောသူ ထူပြော၏။ နည်းပါးသူ နည်းပါး၏။ ရုပ်ဆင်းလှသူ လှ၏။ အကျည်းတန်သူ တန်၏။ အခြွေအရံ နည်းပါးသူ နည်းပါး၏။ များသူ များ၏။ ဤသို့ အကျိုးပေးမတူ၊ ကွဲပြားသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၀၁

ဤသို့ မေးလျှောက်သော် ဘုရားရှင်က ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်သူသည် ကုသိုလ်ကံအကျိုးပေးကြောင့် ခံစားရပုံကို ဖြေကြား၏။ ထိုအထဲတွင် ကုန်းချောစကား ပြောတတ်သူအား ကျရောက်တတ်သည့် ဝဋ်ဆင်းရဲနှင့်ပတ်သက်၍ ဤသို့ မိန့်သည်။

“အချို့သူသည် သူတစ်ပါး ကြီးပွားချမ်းသာနေသည်ကို မရှုဆိတ်၊ မနာလိုဖြစ်၏။ သူတစ်ပါး လာဘ်လာဘ ပေါများခြင်း၊ သူတစ်ပါးအား ရိုသေမြတ်နိုးပူဇော်ခြင်း စသည် ပြုလုပ်နေခြင်းကို မရှုဆိတ် မနာလို ငြူစူစောင်းမြောင်းလေ့ ရှိ၏။ မကျေမချမ်း စိတ်ဝမ်းမသာ ရှိတတ်၏။ ထိုသူသည် (ထိုကံကြောင့်) သေပြီးသည်၏ နောက်၌ အပါယ်ငရဲသို့ ကပ်ရောက်ရ၏။ အကယ်၍ ငရဲသို့ မကပ်ရောက်ဘဲ လူ့အဖြစ်ရောက်ခဲ့လျှင် အခြွေအရံ နည်းပါးခြင်း၊ ဘုန်းကံ နည်းပါးခြင်းတို့ ဖြစ်ရ၏။”

ဘုရားရှင်က ကောင်းသောစကား၊ အပြစ်မဲ့သော စကား ပြောဆိုသင့်ကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ အထက်ပါအတိုင်း ဆိုမိန့်ခဲ့သည်။ ကုန်းချောသူသည် တစ်ဖက်သား အကျိုးယုတ်စေခြင်းကြောင့် ငရဲနှင့် ဆင်းရဲခံရသည်ကို “ကုန်းချောသူ”တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။ မှန်သောစကားဆိုခြင်းကြောင့် အကျိုးရှိပုံကို “အတိတ်ကောင်း နိမိတ်ကောင်း” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ကျန်းကျန်း

ကုန်းချောသူ

“အရှင်ဘုရား ... သပိတ်ကမ်းတော်မူပါ”

“သာဓုပါဘုရား ... သာဓုပါ”

“ချွေးစိုရွှေနေတဲ့ သင်္ကန်းကို နေရောင်ပြရအောင်ပါ။
ချွေးတိတ်အောင်လည်း တဘက်နဲ့ သုတ်သင်ပါဦးဘုရား”

“ကောင်းလှပါ၏ ငါ့ရှင် ...”

ဆွမ်းခံရာမှပြန်လာသော မထေရ်ကြီးထံမှ သပိတ်နှင့်
သင်္ကန်းကို မထေရ်ငယ်က လှမ်းယူသည်။ ခရီးဦးကြို ပြုသည်။

မြင်ရသည့်မြင်ကွင်းက ကြည်နူးစရာ ... ရွှင်လန်း
ဝမ်းမြောက်စရာပင်။ တရားကျင့်သူအချင်းချင်း ဤသို့ ချစ်ကြည်
ရိုင်းပင်းစွာ ပြုမူခြင်းကို ဘုရားရှင်က အလိုရှိသည်။ တစ်ဦးနှင့်
တစ်ဦး အလေးဂရုပြု ဆက်ဆံသည်ကိုလည်း သူတော်ကောင်းတို့
နှစ်သက် မြတ်နိုးသည်။

အကြိုဆိုခံ မထေရ်ကြီးကား ဝါတော်ခြောက်ဆယ်ရှိပြီ။
သာမဏေငယ်လေးနွယ် တလေးတစားကြိုဆိုဝတ်ကြီးဝတ်ငယ်

၁၀၄ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ပြုစုနေသော မထေရ်က ငါးဆယ့်ကိုးဝါ။ တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး တစ်ဝါ
မျှသာ ကွာခြားသော်လည်း ကြည်ဖြူစွာ အလုပ်အကျွေးပြုသည်။

အရှင်နှစ်ပါးသည် ညီရင်းအစ်ကိုပမာ ချစ်ကြည်စွာ
သီတင်းသုံးနေကြပေသည်။

အချိန်ကာလကား ကဿပဘုရားရှင် ပွင့်ထွန်းတော်မူချိန်။

နေရာက ဝေးလံသီခေါင်သည့်အရပ်ရှိ ရွာတစ်ရွာမှ
တောကျောင်း။

အကျင့်သီလစရဏအားဖြင့်ပြည့်စုံသော ဤကျောင်းတွင်
အရှင်နှစ်ပါး သင့်တင့်ညီညွတ်စွာ သီတင်းသုံးနေသဖြင့် ဒကာ၊
ဒကာမများ ကြည်နူးဝမ်းမြောက်နေကြသည်။

တစ်နေ့တွင် ထိုကျောင်းသို့ ဓမ္မကထိက ရဟန်းတစ်ပါး
ဆိုက်ရောက်လာသည်။

“အင်း၊ အလိုက်သင့် ၊ အလိုသင့် ရှိတာပေါ့ဘုရား။ ဒီနေ့
ဥပုသ်နေ့ဆိုတော့ ရွာထဲက ဒကာ၊ ဒကာမတွေ ဥပုသ်ယူဖို့လာကြလိမ့်
မယ် ... အရှင်မြတ်က တရားဟောပါလို့ ဖိတ်ကြားပါတယ် ...”

ဝါတော် တစ်ဝါငယ်မထေရ်က အာဂန္တုရဟန်းကို
ဖိတ်ကြားသည်။ “ဟုတ်သားပဲ၊ ကောင်းသားပဲ” ဟူသော
အမူအရာဖြင့် မထေရ်ကြီးက ခေါင်းညိတ်နေသည်။

“ကောင်းပါပြီဘုရား၊ တပည့်တော် ဟောပြောပါမယ်”

ထူးခြားသည့်တရားပွဲကို လူအများ စိတ်ဝင်တစား နာယူ
ကြသည်။ တရားဟောဆရာတော်ကလည်း အစွမ်းပြ ဟောသဖြင့်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၀၅

ဟောသူနှင့်နာသူ သဟဇာတဖြစ်ပြီး အောင်မြင်သည့် တရားပွဲ တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်။

နောက်တစ်နေ့တွင် ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် ရွာတွင်းသို့ ဆွမ်းခံကြသည်။ အိမ်တိုင်းက ဆွမ်းလောင်းလှူပြီး တရားဟောရန် ပင့်ဖိတ်သည်။ နေ့စဉ်နေ့တိုင်း တရားပွဲရနေသဖြင့် လာဘ်လာဘ များ ပြည့်စုံနေပေသည်။

သူ့အတွက် အမှီကောင်းကို တွေ့လေပြီ ဟု မှတ်ယူ လိုက်သည့် ဓမ္မကထိကရဟန်းသည် မကြံစည်အပ်သောအတွေးကို တွေးဖြစ်သည်။ ဒီအရပ် ဒီကျောင်းမှာ ငါသီတင်းသုံးရရင် ဘာမှ ကြောင့်ကြစရာမရှိဘူး။ ဒီတော့ အင်မတန်ရိုသားတဲ့ မထေရ်နှစ်ပါးကို ကျောင်းက နှင်ထုတ်ပြီး၊ ဒီကျောင်းကို အပိုင်စီးရရင်...” ဟု ကြံစည်လိုက်လေသည်။

“အရှင်ဘုရား ... မထေရ်ငယ်ဟာ အရှင်ဘုရားနဲ့ အတူတူနေတာ ဘယ်လိုသဘောရှိလဲ”

“ဘာကြောင့်လဲဘုရား”

တစ်နေ့တွင် အာဂန္တုရဟန်းသည် မထေရ်ငယ်မရှိခိုက် မထေရ်ကြီးအပါး ချဉ်းကပ်သည်။ ရိုသေလေးစားသည့် အမူ အရာဖြင့် ရှိခိုးပြီး တီးတိုးမေးလျှောက်သည်။ အာဂန္တုရဟန်း၏ အမေးကို ကြားသော် အံ့ဩထိတ်လန့်သည့် အမူအရာဖြင့် မျက်လုံး လှန်ကြည့်သည်။ ဝေခွဲမရသောအကြည့်ဖြင့် မျက်မှောင်ကြုတ်

၁၀၆ မောင်ဆွနွဲ့ (လယ်ဝေး)

ကြည့်သည်။

“သိလိုလို့ မေးကြည့်တာပါ”

“သူတော်ကောင်း ငါတို့နှစ်ပါးဟာ တစ်ပါးရတဲ့ ပစ္စည်းကို နှစ်ပါးအညီအမျှသာ ပြုတယ်။ ဒီနေ့ ဒီအချိန်အထိ မထေရ်ငယ်က ငါ့အပေါ်ကျေးဇူးမဲ့တဲ့ အပြုအမူမရှိပါဘူး ငါ့ရှင်”

“ဒီအတိုင်းဆိုရင် ကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ...”

“ဒါပေမဲ့ ဘာဖြစ်လဲ”

“မထေရ်ကြီးဟာ သီလမြတ်နိုးတယ်၊ မကောင်းမှုပြုရမှာ ရှက်တယ်လို့မထင်နဲ့။ အဲလို စိတ်မချနဲ့။ သတိထားပါလို့ တပည့်တော် ရောက်တဲ့နေ့ကပဲ သတိပေးပါတယ် ...”

“ဘာ ... ဒီစကားမျိုး သူကပြောသလား ...”

“မှန်ပါ။ တပည့်တော် ပြန်ပြောကြောင်း မသိပါစေနဲ့ ဘုရား။ အရှင်ဘုရားဟာ တပည့်တော်ရောက်တဲ့နေ့ကစပြီး အကဲခတ်နေတာ အပြစ်တစ်စုံတစ်ရာမတွေ့လို့ သတိပေးသင့်တယ် ထင်တာကြောင့် လျှောက်ရတာပါ”

“ဟင်း၊ သင်းက ကြောင်သူတော် ကြွက်သူခိုး။ နေပုံက ရိုးပုံ ရိုးပန်း။ ဝက်ဉာဏ်ရှိမှန်း ငါက မသိဘဲကိုး”

မထေရ်ကြီးသည် ဒေါသတကြီး ရေရွတ်လိုက်သည်။ အာဂန္တုရဟန်းကမူ သူတို့ကွက်အောင်မြင်၍ ကွယ်ရာတွင် ကျိတ်ပြုံးလိုက်ပေသည်။

ရက်အနည်းငယ်ကြာသော် မထေရ်ငယ်ထံ ချဉ်းကပ် ပြန်သည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၀၇

“အရှင်ဘုရား... တပည့်တော်ပြောတယ်လို့တော့ ပြန်ပြီး
မလျှောက်ပါနဲ့၊ အရှင်ဘုရားအတွက်စိတ်မကောင်းလို့ ပြောတာပါ”

“ဘာများလဲ ငါ့ရှင် ...”

“တပည့်တော် ဒီကျောင်းရောက်ကတည်းက အရှင်
ဘုရားရဲ့ ဝတ္ထုရားကျေပွန်မှု၊ အလိုက်သိမှု၊ ပြုစုစောင့်ရှောက်မှုကို
တွေ့နေရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မထေရ်ကြီး ရှုမြင်ပုံက သိပ်
မဟုတ်လှဘူး”

“ဘာပြောလို့လဲ ငါ့ရှင် ...”

“မထေရ်ငယ်ဟာ အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံတယ်လို့ စိတ်
မချနဲ့။ သတိထားပါတဲ့”

“ဒီလိုပြောလား ...”

“တပည့်တော်ရောက်စကတည်းက ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့
အရှင်တို့နှစ်ပါးကြားမှာ ခလောက်ဆန်ရာကျမှာစိုးလို့ မျှိုသိပ်
ထားရတယ် ...”

“ဟင်း ... ငါက တာဝန်ကျေပါရက်နဲ့ ဒီစကား
ပြောတယ် ...”

အရှင်နှစ်ပါးကို သွေးထိုးစကားပြောလိုက်ရာ၊ မထေရ်
နှစ်ပါး၏ ကြည်လင်နေသောစိတ်သည် အိုးကို တုတ်နှင့်ရိုက်
သည့်အလား ကွဲသွားတော့သည်။

သွားအတူ၊ လာအတူ၊ ညီညီညွတ်ညွတ်သီတင်းသုံးနေ
သော မထေရ်နှစ်ပါးသည် အာဂန္တု ဓမ္မကထိကပုဂ္ဂိုလ်၏

၁၀၈ မောင်ဆွေ (လယ်ဝေး)

သွေးထိုးမှုကြောင့် စည်းလုံးမှု ပျက်ပြားသွားသည်။ နောက်တစ်နေ့ ဆွမ်းခံချိန်တွင် တစ်ပါးကိုတစ်ပါး မစောင့်ဘဲ သီးခြားစီ ထွက်သည်။

ဆွမ်းစားဇရပ်သို့ ဦးစွာပြန်ရောက်သောမထေရ်သည် သက်သောင့်သက်သာ အနားယူနေသည်။ ခဏအကြာတွင် မထေရ်ကြီး ပြန်ကြွလာသည်။ မထေရ်ငယ်သည် ဇရပ်ပေါ် လှမ်းတက်လာသော မထေရ်ကြီးကို ငဲ့စောင်းကြည့်လိုက်သည်။

“အင်း၊ ငါ့ဝတ္ထရားအရ ခရီးဦးကြိုတော့ ပြုသင့်တယ်။ သူ့စိတ်ထဲ ဘယ်လိုပဲရှိရှိ၊ ကိုယ့်ဘက်က ဝတ္ထရားမပျက်သင့်ဘူး။ ဟုတ်ပါတယ်လေ ... လုပ်ရိုးလုပ်စဉ် ဟန်မပျက်လုပ်တာ ကောင်းပါတယ်”

မထေရ်ငယ်သည် ဤသို့တွေးပြီး မထေရ်ကြီးထံမှ သပိတ်ကို လှမ်းယူသည်။

“ငါ့သပိတ်ကို မထိနဲ့၊ သင်နဲ့ ဒီသပိတ် မတန်ဘူး”

“ဘာ ... ဪ ဟုတ်ပြီ ... အဟက်ဟက်ဟက်၊ တပည့်တော်ကလည်း ဒီသဘောထားရှိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မတော်ဘူး ထင်လို့ပါ”

“မတော်တာ မရှိဘူး”

“အရှင်ဘုရားပြောပုံက ထန်လွန်းနေတယ် ... တပည့်တော်က ဒီကျောင်းကို စုံမက်နေတယ်များ ထင်လား”

“ဒါတော့ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်ပဲသိမယ် ...”

“ရတယ်။ ဝါဒမတူ၊ စိတ်မတူတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်နဲ့အတူ သီတင်းသုံးလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒီကျောင်းမှာ အရှင်ဘုရားပဲ သီတင်းသုံးပါ”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၈၇

“ငါကလည်း မက်မောတယ်မထင်နဲ့၊ ဒီကျောင်းမှာ တစ်နာရီတောင် မနေဘူး”

မထေရ်ကြီးသည် သပိတ်၊သင်္ကန်းဆွဲလျက် အနောက်ဘက်အရပ်သို့ ထွက်သွားသည်။ မထေရ်ငယ်ကလည်း အလားတူ ယူငင်လျက် အရှေ့အရပ်သို့ ထွက်သွားသည်။

“မဟုတ်သေးပါဘူးဘုရား၊ အချင်းချင်း ဒီလို မလုပ်သင့်ပါဘူး”

အာဂန္တုရဟန်းသည် ထွက်သွားသည့် ရဟန်းများကို ဟန်ဆောင်တားသည်။ သို့သော်စိတ်ထဲကမူ မြန်မြန်သာ ကြွကြပေတော့။ ဒီကျောင်းမှာ တပည့်တော်တစ်ပါးတည်း အကျအန သီတင်းသုံးတော့မယ် ...ဟု ရင်ထဲက စကားဆိုလျက် ပိပိယိယိ ပြုံးလိုက်လေသည်။

မထေရ်နှစ်ပါးသည် စိတ်အခန့်မသင့်၍ ထွက်ခဲ့ကြသော်လည်း နှစ်ရှည်လများအတူသီတင်းသုံးခဲ့ကြသဖြင့် သံယောဇဉ် ဖြစ်နေသည်။ စိတ်လိုလက်ရပြုမိသည်များ မှားလေပလားဟု တွေးပြီး စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။ အဖြစ်အပျက်ကို ပြန်လှန် စဉ်းစားတိုင်း စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်နေ၍ တရားအလုပ်ပင် မလုပ်နိုင်။ ဤသို့ဖြင့် နှစ်အတော်ကြာခဲ့သည်။

သို့သော် တစ်နေ့တွင် မမျှော်လင့်ဘဲ အရှင်နှစ်ပါး ပြန်ဆုံမိသည်။ တစ်ပါးကိုတစ်ပါး မြင်လိုက်သည်နှင့် ဝမ်းနည်းစိတ်

၁၁၀ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဖြစ်လျက် တစ်ဦးကိုတစ်ဦးဖက်ပြီး ငိုသည်။ စကားမဆိုနိုင်ကြ။
ခဏအကြာမှ မထေရ်ငယ်က မေးလျှောက်သည်။

“အရှင်ဘုရား၊ တပည့်တော်နဲ့ အတူတူနေစဉ်ကာလ
တစ်လျှောက်လုံး တာဝန်မကျေတာ ဘာရှိလဲ ...” ဟု မထေရ်
ငယ်က မေးသည်။

“မရှိပါဘူး ငါ့ရှင် ...”

မထေရ်ကြီးက ပြန်ဖြေသည်။

“ဒီလိုမရှိပါဘဲလျက် ဘယ်အတွက် အပြစ်တင်စကား
ပြောပါသလဲ”

“ငါမပြောပါလား ...”

“အရှင်ဘုရားပြောလိုသာ အာဂန္တုရဟန်းက လာပြော
တာပေါ့”

“သူဒီလိုပြောလား ... ဒါဆို ဒီကိစ္စဟာ အာဂန္တု ရဟန်း
လက်ချက်ပဲ။ ကိုင်း လာ ... တို့ကျောင်းကို အတူ ပြန်ကြစို့။”

မထေရ်နှစ်ပါးသည် ကျောင်းသင်္ခမ်းသို့ အတူယှဉ်တွဲ
ပြန်လာသည်ကိုမြင်ကတည်းက အာဂန္တုရဟန်း ရိပ်စားမိသည်။
သို့သော် အပြစ်မရှိလေဟန်ဖြင့် အူရားဖားရား ကြိုဆိုသည်။
သပိတ်သင်္ကန်း လှမ်းယူသည်။

“တို့ရဲ့ သပိတ်သင်္ကန်းဟာ သင်လို လူယုတ်နဲ့ မထိုက်
တန်ဘူး၊ သင်လည်း ဒီကျောင်းမှာ မနေနဲ့တော့”

အရှင်နှစ်ပါးက အာဂန္တုရဟန်းကို နှင်ထုတ်လိုက်သည်။
ကုန်းချောစကားကြောင့် တစ်ပါးနှင့်တစ်ပါး အထင်မှားခဲ့သော

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၁၁

ရဟန်းနှစ်ပါးသည် ချစ်ကြည်စွာဖြင့် အသက်ထက်ဆုံး နေသွားကြသည်။ ကုန်းချောစကားဆိုသော ရဟန်းသည် သေသော် ငရဲလားသည်။ ငရဲမှလွတ်သော် ဝက်ပြိတ္တာဖြစ်သည်။ ကိုယ်ခန္ဓာသည် သုံးဂါဝုတ်မျှကြီးသော လူကိုယ်ဖြစ်လျက်၊ ခေါင်းက ဝက်ခေါင်းဖြစ်ပြီး၊ ခံတွင်းတွင် အမြီးပေါက်နေသည်။ ပိုး လောက်လန်းများကျလျက် ရွံစဖွယ်အဆင်းရှိနေပေသည်။ ဝဋ်ဆင်းရဲက ကြီးမားလှပေသည်။

သင်ခန်းစာ

တစ်ပါးသူကို အကျိုးပျက်အောင် ကုန်းချောစကား ဆိုကာ ငရဲသို့ကျ၏။

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒ၊ ပဂ္ဂဝဂ်၊ ဝက်ပြိတ္တာဝတ္ထု။

အတိတ်ကောင်း၊

နိမိတ်ကောင်း

အတိတ်ကောင်း နှ့် မိတ်ကောင်း

ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်းကြီးနန်းစံစဉ် ဘုရား
အလောင်းသည် သူဌေးမျိုး၌ဖြစ်သည်။ ဖခင်ကွယ်လွန်သော်
သူဌေးအရာ ရသည်။

တစ်နေ့တွင် သူဌေးသည် ချီးမြှင့်ခံရသည့် အဆောင်
အယောင်ကို ဝတ်စားလျက် ညီလာခံသို့ တက်ရန်သွားသည်။
ထိုအချိန် ယောက္ခမဖြစ်သူသည် အိမ်သို့ အလည်အပတ်
ရောက်လာသည်။ သမီးဖြစ်သူက အလည်အပတ်ရောက်လာသော
မိခင်ကို စားကောင်းသောက်ဖွယ်ဖြင့် ကျွေးမွေးဧည့်ခံသည်။
လိုလေသေးမရှိအောင် ပြုစုကျွေးမွေးသည်။

သူဌေး၏ ယောက္ခမသည် အိမ်အပြင်အဆင် အနေ
အထားကိုကြည့်လျက် နှစ်သက်နေသည်။ သူ့သမီး ကံထူးပေစွ
ဟု တွေးလျက် ပီတိဖြစ်နေသည်။ တစ်ကိုယ်တည်း ပီတိဖြစ်ရုံနှင့်
အားမရသေးဘဲ၊ သမီးထံမှ နှစ်လိုဖွယ်စကားကြားလို၍ စုံစမ်းသည်။

၁၁၄   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဟဲ့ သမီး၊ ညည်းလင်က ညည်းအပေါ် ချစ်ချစ်ခင်ခင် ကြင်ကြင်နာနာ ဆက်ဆံရဲ့လား...”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အမေရဲ့၊ ဆက်ဆံပါတယ်”

“ဘယ်လိုဆက်ဆံတာလဲ၊ လင်ဆိုတာ လင့်ဝတ္တရားကျေဖို့ လိုတယ်အော့။ မထိမဲ့ကင်း၊ အပ်နှင်းဥစ္စာ၊ မိစ္ဆာမမှား၊ ဝတ်စား ဆင်ယင်၊ မြတ်နိုးကြင်ဆိုတဲ့ လင့်ဝတ္တရားရှိတယ်...”

“ဟုတ်ပါတယ်အမေရဲ့”

“ဟေ... ဘာရယ်၊ ငါကြားအောင် ပြောစမ်းပါအော့”

မိခင်ကြီးမှာ နားလေးသူ့ဖြစ်သဖြင့် စကားတီးတိုးဆို၍ မရ။ သူပြောလျှင်လည်း နှစ်ကိုယ်ကြား နှစ်နားကြားရုံသာဟု ထင်သော်လည်း ဘေးဘီကကြားအောင် အော်ပြောတတ်သည်။ ခုလည်း သမီးစကားကို မကြားသဖြင့် နားတွင် လက်ကပ်လျက် ထအော်သည်။

“ဝတ္တရားကျေတယ် ပြောတာပါ”

“ဪ... အေး၊ ဝတ္တရားကျေတယ်ဆိုတာ ရှိသေးတယ်၊ ငါက သူဌေး၊ အိမ်သူက ငါ့အရိပ်ခိုနေတာ... သင်း အဆင့်က ဘာရှိလဲ၊ သင်းဥစ္စာက ဘာရှိလဲဆိုပြီး မထိမဲ့မြင် မပြုရဘူး၊ ဒါကော သိလား”

“သူက မလုပ်ပါဘူး၊ ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့ပါတယ်”

“ဘယ်လိုအော့၊ သိမ်းချုပ်တယ်ဟုတ်လား။ ဝစ္စည်း မှန်သမျှ သူက ထိန်းချုပ်တဲ့သဘောလား။ မယားလုပ်သူကိုတောင် မယုံကြည်တဲ့

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၁၅

သဘောလားအေး။ ဒီလိုတော့ တစ်ဖက်သတ် မလုပ်စေနဲ့လေ ... ရှာလို့ဖွေလို့ရတာ အိမ်သူဇနီးမယားကို အပ်သင့်တယ်”

“အပ်ပါတယ် ... အပ်တယ်လို့ ပြောတာပါ”

“အေး အေး၊ ဒါဆို မဆိုးဘူး။ အဲ ပြောရဦးမယ်၊ အငယ် အနှောင်းရော ထားသလား။ ငါ့မှာငွေရှိတယ်ဆိုပြီး ဟော တစ်ယောက်၊ ဟောတစ်ယောက် မယားတွေ မှီလိုပေါက်အောင် ယူတာမျိုးတော့ လက်မခံနိုင်ပေါင်”

“သူက ဒီလိုမရှိပါဘူး အမေ ... အကျင့်သီလနဲ့ ပြည့်စုံ ပါတယ်။ သူလို အကျင့်မျိုးရှိသူဟာ ရဟန်းသူတော်စင်တောင် တွေ့နိုင်ခဲ့ပါတယ်”

“ဘာ... ဘယ်လိုဘယ်လို၊ ညည်းလင်က ရဟန်းဘောင် ဝင်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား။ ဒါဆိုကောင်းတယ်။ အဲ ကောင်းလည်း ကောင်း၊ မကောင်းလည်းမကောင်းပေါ့ အေ ...။ ရဟန်း လုပ်တာကတော့ ကောင်းတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ လင်သား မရှိတဲ့ မိန်းမသားဟာ မတင့်တယ်ဘူး ဆိုစကားရှိတယ်။ ရဟန်းတော့ မဝတ်စေနဲ့အေ”

“အို... အမေကလည်း ဘာစကားတွေ ကြားမှန်း မသိ ဘူး။ ရဟန်းဝတ်မှာမဟုတ်ဘူး။ ရဟန်းတွေထဲမှာတောင် သူလို အကျင့်မြတ်ရှိသူ မတွေ့နိုင်ဘူးလို့ ပြောတာ ...”

“အေးလေ၊ ရဟန်းပြုလည်း ကောင်းတော့ ကောင်းတာ ပါပဲ”

၁၁၆ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

နားလေးသည့်မိခင်ကို လိပ်ပတ်လည်အောင် ရှင်းပြရန် ခက်သဖြင့် စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူလိုက်သည်။ မိခင်ကြီး ကတော့ သူ့ထင်မြင်ရာစကားကို အတောမသတ် ဆက်ပြောနေ တော့သည်။

“ဟော ... ဘယ်လိုလဲ၊ ဒါနဲ့ သင်ရဟန်းပြုသွားပြီဆို”
သူဌေးအိမ်သို့ ပြန်အလာတွင် အသိမိတ်ဆွေတစ်ဦးနှင့် ဆုံစည်းသည်။ ရဟန်းဘောင်ဝင်သွားပြီဟု သတင်းကြားနေသော သူဌေးကို လူဝတ်ကြောင်ဖြင့်တွေ့၍ အံ့အားတသင့် မေးသည်။

“အဟ၊ သင့်ကို ဘယ်သူပြောလဲ”

“ဘယ်သူပြောရမှာလဲ၊ သင့်အိမ်နားက ဖြတ်အသွားမှာ သင့်ဇနီးနဲ့ယောက္ခမလုပ်သူ ပြောသံကြားခဲ့တာ ...”

“ဟင် ... သူတို့ ဒီစကားပြောတာ အမှန်ပဲလား”

“ကျုပ်နားနဲ့ ဆတ်ဆတ် ကြားတာပါဗျာ ...။ မိတ်ဆွေရဲ့ ယောက္ခမက နားလေးတော့ စကားတိုးတိုး မပြောတတ်တာ အသိပဲ လေ... ဟုတ်လား၊ ညည်းယောက်ျား ရဟန်းဘောင် ဝင်သွားတယ်၊ အင်း၊ ဒီလိုကောင်းတဲ့ အလုပ်လုပ်တာ မဆိုးပါဘူး။ သူများ လင်တွေဆို မူးရူးသောင်းကျန်းနေတာ... အဲလို လင်ဆိုးမယား ဖြစ်ရတာထက်စာရင် ရဟန်းဘောင် ဝင်တာ ကောင်းတာပေါ့လို့ ပြောသံကို ပီပီသသကြားခဲ့တာ ...”

သူဌေးသည် တစ်ဆင့်ကြားရသည့်စကားကို စဉ်းစား ဝေဖန်သည်။ ဤသို့ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်ဆောင်သည့်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၁၇

စကားကြားရသည်မှာ မင်္ဂလာရှိပေသည်။ ဤစကားမျိုး ကြားပါလျက် အချည်းနှီးမဖြစ်သင့်။ ယနေ့ပင် ရဟန်းပြုသင့်ပြီဟု တွေးလျက် နန်းတော်သို့ ပြန်သွားသည်။ မင်းကြီးအား အကျိုးအကြောင်း လျှောက်ထားပြီး ရဟန်းပြုခွင့်ပေးရန် လျှောက်ထားသည်။ မင်းကြီးက ခွင့်ပြုသော် ရသေ့ရဟန်းပြုလျက် ဟိမဝန္တာသို့ဝင်သည်။ တရား ကျင့်ကြံအားထုတ်ရာ ဈာန်သမာပတ်ရသော ရသေ့သူတော်စင် ဖြစ်လေသည်။

သင်ခန်းစာ

ကောင်းသောအတိတ်၊ ကောင်းသောနိမိတ်ရှိသော စကားသည် အကျိုးရှိ၏။

ကျမ်းကိုး

ဒုကနိပါတ်၊ ကကဏ္ဍကဇာတ်။

ပရိယာဓိဓာ (ဆဲရေးစကားဆိုခြင်း)

ရန်ရင်းကြမ်းတမ်းသော စကားကိုဆိုက သူတော်ကောင်း
တို့ မနှစ်သက်။ မမြတ်နိုး။ အသိရှိသော လူမဆိုထားနှင့်၊ အသိဉာဏ်
မရှိသော တိရစ္ဆာန်များပင် မလိုလားပေ။ ဤအကြောင်းနှင့်
ပတ်သက်၍ နန္ဒိဝိသာလဇာတ်တော်တွင် ဘုရားရှင် ဟောမိန့်
ခဲ့သည်။

နားကြား၍လည်းမလျော်၊ ဘေးအမြင်တွင်လည်း မသင့်၊
အပြစ်ရှိသဖြင့် ဆဲရေးခြင်း၊ ကျိန်ဆိုခြင်းစကားကို မဆိုအပ်၊
မဆိုသင့်ပေ။ ဆိုက ဝစီဒုစရိုက် ကျူးလွန်ရာရောက်သည်။ အပြစ်
ကြောင့် ငရဲရောက်နိုင်ပြီး၊ လူဖြစ်လျှင်လည်း လူစဉ်မမီ၊ ဆင်းရဲ
ယုတ်ညံ့ပေသည်။ ဤအကြောင်းကို “ဝစီကြမ်းတမ်း နှုတ်သရမ်း
လေသူ” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

ရန်ရင်းသောစကား၏ဆန့်ကျင်မှုမှာ ပီယဝါစာ ဖြစ်သည်။
နှုတ်ချို သျှိုတစ်ပါးဟူသော ဆိုစကားအရာ၊ နှုတ်ချိုသဖြင့် လူနတ်
ချစ်ခင်၊ အကျိုးရှိစေသော အဆောင်တစ်ခုပမာ ဖြစ်၏။ ဤ
အကြောင်းကို “ပီယဝါစာ” တွင် ဖတ်ရှုလေ့လာနိုင်ပါသည်။

ဝိစိတြမိးတမိးနွတ်သရမိးသူ

ဝစီကြမ်းတမ်း၊ နှုတ်သရမ်းလေသူ

အပရိဟာနိယ တရား ခုနစ်ပါးနှင့် ပြည့်စုံသဖြင့် အစဉ်ညီညွတ်နေသော ဂဏနိုင်ငံသည် ပျက်စီးမည့်အခြေအနေသို့ ဦးတည်နေပြီ။

သွေးစည်းညီညွတ်မှုရှိသည့် လိစ္ဆဝီမင်းသားများက အဓမ္မပါလီကို အကြောင်းပြုလျက် သွေးကွဲကြပြီ။

“အဓမ္မပါလီအနား ချဉ်းကပ်သူဟာ ငါ့ရန်သူပဲဟေ့”

လိစ္ဆဝီမင်းသားတစ်ပါးက သူ၏ကြံ့ခိုင်သန်မာသည့် ခန္ဓာကိုယ်ကို တမင်ထုတ်ပြုလျက် မာန်ဝင့်စကားဆိုသည်။ အခြားလိစ္ဆဝီ မင်းသားက ပမာမခန့်အပြုံးဖြင့် တစ်ချက်ပြုံးလိုက်သည်။

“အဓမ္မပါလီမှာ ကာမပိုင်လင်မရှိသေးရင် လူတိုင်း ကြိုးစားခွင့် ရှိတယ် ...”

သူက ဓားရိုးပေါ်လက်တင်လျက် ရင်ဆိုင်ရန် အသင့်ဟူသော အမူအရာဖြင့်ပြောလိုက်သည်။ ထိုအခါ အစဦးပြောသူက

၁၂၂ ဖောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်သည်။ မီးဝင်းဝင်းတောက်သည့် မျက်လုံး
အစုံဖြင့် ရင်ဆိုင်သည်။

“ဘာလဲ၊ ကိုရင်က စိန်ခေါ်တာလား...”

“သဘာဝကို ပြောတာ...”

“ဘာသဘာဝလဲ၊ အမွပါလီဟာ ကျုပ်ချစ်သူ”

“ချစ်သူ၊ အမွပါလီက ချစ်သူပါလို့ ထုတ်မပြောမချင်း
လူတိုင်းမှာ တူညီတဲ့အခွင့်အရေးရှိတယ်...”

“ဒါဆိုစိန်ခေါ်တယ်လား... အဟဲဟဲ၊ လက်ထဲ ဓား
တစ်လက် ရှိတာနဲ့ မာန်မတက်နဲ့ကိုရင်၊ လိစ္ဆဝီတိုင်း ဓားရေး
ကျွမ်းတယ်၊ လှံရေးကျွမ်းတယ်၊ စိန်ခေါ်ချင်ရင်သန္တာဂါရုရှေ့
ထွက်လိုက်”

“ဖြစ်တယ်... ယောက်ျားချင်းချင်း သတ္တိရှိရှိယှဉ်ပြိုင်
တာ အကောင်းဆုံးပဲ။ အားလုံးကို စိန်ခေါ်လိုက်မယ်။ အမွပါလီ
အတွက် ယှဉ်မယ်ဆိုရင် သန္တာဂါရုရှေ့လာကြ၊ ဒါပဲ”

လိစ္ဆဝီမင်းသားတစ်ပါး၏ စိန်ခေါ်သံက ဝေသာလီတစ်မြို့
လုံး ပြန့်သွားသည်။ ကာယကံရှင် အမွပါလီကိုယ်တိုင်ကမူ ထို
အကြောင်း သိသည်၊ မသိသည် ခွဲခြားမသိ။ လူပျိုမင်းသားများ
ကြားတွင်မူ စိန်ခေါ်မှုဂယက်က လှိုင်းထသွားသည်။ မင်းသားတို့
အရေးကြောင့် လွှတ်တော်လူကြီးများပင် မနေနိုင်တော့။ အထူး
သဖြင့် မင်းသားတို့၏ဆရာ မဟာလိမင်းကြီးပင် စိတ်ရှုပ်စရာ
ဖြစ်လာသည်။

ကသုံးပါးဆင်ခြင်စွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၂၃

မဟာလိသည် လိစ္ဆဝီမင်းသားတို့၏ စိတ်ဓာတ်ကို သိသည်။ သူတို့သည် မြွေပွေး။ သူတို့ကိုလာမထိလျှင် သက်မဲ့ ထင်းတုံးကဲ့သို့ ငြိမ်နေတတ်သော်လည်း ထိလာလျှင်မူ ဆတ်ခနဲ ပြန်တွယ်တတ်သည်။ မြွေပွေးစိတ်ရှိသည်သာမက သူတို့သည် တိုက်ကြက်ဖ။ ခေါင်းဆိတ်မခံနိုင်ဖြစ်သည်။ ခေါင်းလာဖိလျှင် အောက်က လှန်ပက်တတ်သူမျိုး။ အထူးသဖြင့် လူမျိုးခြား တိုင်းတစ်ပါးသားက ဖော်ကားလာလျှင် ချက်ချင်း လက်တုံ့ပြန်တတ်သည်။

ကျူးကျော်စော်ကားမှုကို ခေါင်းငုံ့မခံတတ်သည်ကိုမူ မဟာလိ နှစ်သက်သည်။ ဤစိတ်ဓာတ်ရှိအောင်လည်း သူကိုယ်တိုင် သွန်သင်ထားသည်။ လိစ္ဆဝီသွေး ရဲရဲနီကြောင်းပြ၊ အသည်းမာကြောင်းပြ၊ စွန့်လွှတ်စွန့်စားစိတ် ရှိကြောင်းပြဟု အစဉ်ဆုံးမသည်။ လိစ္ဆဝီတို့၏ နှလုံးသားတွင်း ရိုက်သွင်းထားသော ဤ စိတ်ဓာတ်က သံမဏိဖြင့် စွဲထားသကဲ့သို့ ခိုင်မာနေသည်။

သို့သော် ဤသံမဏိစိတ်ဓာတ်ကို တိုင်းပြည်အတွက်၊ လူမျိုးအတွက်သာ အသုံးချစေချင်သည်။ မိန်းမသားအတွက် လိစ္ဆဝီသွေးပြခြင်းကိုမူ လုံးဝမလိုလားပေ။

မဟာလိမင်းကြီးသည် အမွေပါလီ၏ မွေးစားဖခင် ဥယျာဉ်မျိုးကို နန်းတွင်းသို့ ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ အကြောင်းမရှိဘဲ ဖိတ်ကြားခံရ၍ ဥယျာဉ်မျိုး တုန်လှုပ်နေသည်။

“အချင်းဥယျာဉ်မျိုး၊ သင့်မှာ ရုပ်ဆင်းရူပါ ချောမောတဲ့ သမီးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုတာ မှန်လား...”

၁၂၄   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“မှန်ပါတယ် အရှင်မဟာလိ၊ သူဟာ သန္ဓေဓမ္မာားသူလေးပါ။ အမိမရှိ၊ အဖမရှိ၊ ဆွေမျိုးဉာတကာ မရှိသူလေးမို့ ကောက်ယူ မွေးစားထားတာပါ။ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့ဥယျာဉ်ထဲက သရက်ပင်မှာ သန္ဓေတည်မွေးလာလို့ အမွှာပါလိလို့ အမည်ပေးထားပါတယ်”

“ဟုတ်ပြီဗျာ... သူ့ဘုန်းသူ့ကံကြောင့် ရုပ်ဆင်း လှတယ်။ မိဘရင်းနဲ့မခြား ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်တဲ့ ဖခင်ရှိတယ်... လိမ္မာရေးခြားရှိအောင် သွန်သင်ပြသတဲ့ ဖခင်ကြောင့် အထူး ယဉ်ကျေးသူလေးလို့ သိရတယ်”

“မှန်ပါတယ် မင်းကြီး”

“ဟုတ်ပြီ၊ ဒါဆို သင့်သမီးအကြောင်း အကုန်အစင် သိမှာပဲ။ ဒီမယ် ဥယျာဉ်မျိုး၊ သင့်သမီးကို လိစ္ဆဝီမင်းသားတွေ အရူးအမူးဖြစ်နေကြတာ ကြားသလား”

“အရှင်မဟာလိ၊ အဆင်းရူပါ ချောမောလှပသူကို လိုချင်သူတွေများတာ ဓမ္မတာပါ။ ကျွန်ုပ်သမီးဟာ လိစ္ဆဝီမင်းသားတစ်ပါးပါးနဲ့ လက်ဆက်ပေးသင့်တာ အမှန်ပါ။ သူဟာ တော်ဝင်နန်းထိုက် ပန်းမကိုဋ်လေးပါ အရှင်မဟာလိ”

“ဟုတ်မှာပါ။ သူဟာ လိစ္ဆဝီမင်းသားတစ်ပါးပါးရဲ့ မဟေသီဖြစ်ထိုက်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လိစ္ဆဝီမင်းသားတိုင်းက လိုလားရင် သင်ဘယ်လို ဆုံးဖြတ်မလဲ”

မဟာလိ၏အမေးကြောင့် ဥယျာဉ်မျိုး ခေါင်းကောင်ကြည့်သည်။ “ဒီလို သဘောရှိလား ...” ဟူသောအမေးဖြင့်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၁၂၅

တုံ့ပြန်ကြည့်သည်။ မဟာလိက လိစ္ဆဝိမင်းသားတို့၏ အခြေအနေ၊ ယနေ့ ကြုံတွေ့နေရသည့်ပြဿနာ၊ သန္တဂါရလူကြီးများ ဦးနှောက် ခြောက်နေရပုံကို အသေးစိတ် ရှင်းပြလိုက်သည်။ အခြေအနေမှန် သိတော့ ဥယျာဉ်မှူးက ခေါင်းခါရမ်းသည်။ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ညည်းညူသည်။ “ဒီကိစ္စ ဘယ်လိုဖြေရှင်းမလဲ မဟာလိ” ဟု အကြံဉာဏ် တောင်းခံသည်။

“ဥယျာဉ်မှူး၊ သူ့ကို ဘယ်လိစ္ဆဝိမင်းသားမှ လက်မထပ် ရဘူး”

ဥယျာဉ်မှူးက အထိတ်တလန့် အမူအရာဖြင့် မော့ကြည့် သည်။ မဟာလိက အဝေးကိုမျှော်ကြည့်ရင်း စကားဆက်သည်။

“တခြားဘယ်သူနဲ့မှလည်း လက်ထပ်ခွင့်မပေးဘူး။ တစ်ဦး ဦးနဲ့ လက်ထပ်ပေးလိုက်တာဟာ ဒီလူကို သေလမ်းပို့သလိုဖြစ်မယ်။ ဒီတော့ အမွေပါလီဟာ နိုင်ငံပိုင်ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

“နိုင်ငံပိုင်”

“အရှင်မဟာလိ”

ဥယျာဉ်မှူးက သမီးအတွက် စိတ်မသက်သာသည့် အမူ အရာဖြင့် စောဒကတက်ရန် ကြံသည်။ အခြေအနေကိုသိသော မဟာလိက “ခဏနေဦး၊ ပြောစကားဆုံးအောင် နားထောင်ဦး” ဟူသော အမူအရာဖြင့် လက်ပြတားသည်။

“ဖခင်တစ်ယောက်အနေနဲ့ မကြားချင်တဲ့စကားမှန်း ငါသိပါတယ် ဥယျာဉ်မှူး။ ဒါပေမဲ့ လိစ္ဆဝိတွေ မပျက်စီးအောင်၊ ဂဏနိုင်ငံတော်ကြီး ဆက်လက်စည်းလုံးညီညွတ်မှုရှိအောင်၊

၁၂၆ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

ဝေသာလီပြည် အခွန်ရှည်အောင် ဒီအစီအစဉ်ကလွဲပြီး အခြား
နည်းလမ်းမရှိဘူး”

ဥယျာဉ်မှူး သဘောပေါက်သည်။ လိစ္ဆဝီမှန်လျှင် ကိုယ်ရေး
ကိုယ်တာထက် အများအရေးကိုကြည့်သည်။ အများအရေးထက်
တိုင်းပြည်အရေးကြည့်သည်။ ခေါင်းဆောင်တာဝန်ယူနေရသော
မဟာလိကိုယ်တိုင် ဤအရေးကို ခက်ခက်ခဲခဲဆုံးဖြတ်ရမှန်း သိသည်။
သူ့သမာဓိ၊ သူ့စိတ်ဓာတ်၊ သူ့နှလုံးသားကို ဥယျာဉ်မှူး ယုံကြည်
ထားသည့်အလျောက် စောဒကတက်ဖို့ ခက်နေသည်။

“ဥယျာဉ်မှူး၊ သင့်သမီးကို နိုင်ငံပိုင်ပြည့်တန်ဆာ သတ်မှတ်
ပေမဲ့ ဂုဏ်သရေရှိအောင် ငါစီစဉ်ထားပါတယ်။ သူ့အတွက်
မြေနေရာသတ်မှတ်ပေးမယ်။ အဲဒီမြေကို ဝေသာလီနဲ့မခြား တန်ဖိုး
ထားစေရမယ်။ ဒီမြေမှာအဖိုးတန်အိမ်တစ်လုံး ဆောက်ပေးမယ်။
အိမ်ဟာလည်း ဂဏသန္တနဲ့မခြား ခံ့ညားစေရမယ်။ သူ့အတွက်
လခရိက္ခာထောက်ပံ့မယ်။ ဒါကိုလည်း နိုင်ငံတော်က ကျခံရမယ်။
သူ့ကိုပြုစုဖို့ အခြွေအရံတွေ ထားပေးမယ်။ အဲဒီအခြွေအရံဟာ
လည်း နိုင်ငံဝန်ထမ်း ဖြစ်စေရမယ်။ ဥယျာဉ်မှူး၊ သင့်သမီးဟာ
ပြည့်တန်ဆာမလို့ သတ်မှတ်ခံရပေမဲ့ ငါတို့ ဂဏသန္တလူကြီးတွေလို
အရာရောက်စေရမယ်။ အမွေပါလီဟာ နိုင်ငံတော်ရဲ့အဆင်တန်ဆာ
ဖြစ်ရပါစေမယ်။ ဥယျာဉ်မှူး”

မလ္လုပ်သာ မရုန်းသာအောင် တုပ်နှောင်ထားသည့်
လိုက်လျောချက်တို့ကြောင့် ဥယျာဉ်မှူး လက်ခံလိုက်ရသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၂၇

အမွပါလီသည် ဝေသာလီက ပြည့်တန်ဆာမဘဝ ရောက်ခဲ့
တော့သည်။

ပြည့်တန်ဆာမဆိုသော်လည်း အမွပါလီအပါးသို့ တော်ရုံ
တန်ရုံလူ ကပ်နိုင်ခွင့်မရှိ။ တစ်ညတာပျော်ပါးလိုသော သူသည်
အဖိုးအခအဖြစ် အသပြာတစ်ရာပေးရသည်။ အသပြာတစ်ရာ
ဟူသည် သာမန်လူတို့ တစ်လရှာမရ။ နှစ်လရှာမရ။ ဤသို့
အဖိုးအခ သတ်မှတ်မှုကြောင့် အမွပါလီအပါးသို့ သူဌေးသူကြွယ်
မင်းညီမင်းသားများသာ ကပ်နိုင်သည်။

ဘယ် လိစ္ဆဝီမင်းသားမဆို အမွပါလီထံ လာခွင့်ရှိသည်။
တစ်ညတာ ပျော်ပါးခွင့်ရှိသည်။ ထိုသို့ ပျော်ပါးခြင်းအတွက်
အသပြာ တစ်ရာပေးရသည်။ မဟာလိဇာအစီအစဉ်ကို အများက
နှစ်ခြိုက်ကြသည်။

ဝေသာလီကအလှမယ် အမွပါလီသတင်းသည် မဇ္ဈိမ
တစ်ဝန်းလုံး ကျော်ကြားသွားသည်။ အဆန်းတကြယ် အစီအစဉ်
ဖြစ်၍ စူးစမ်းကြသည်။ လေ့လာကြသည်။ ထိုအထဲတွင် ဟာဇောရင်
ဗိမ္ဗိသာရပင် ပါခဲ့သည်။ အမွပါလီနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရသော ဗိမ္ဗိသာရ
သည် မထင်မှတ်ဘဲ သားတစ်ယောက်ပင်ရခဲ့သည်။ ထိုသားငယ်
ဝိမလသည် နောင်တစ်ချိန်တွင် မြတ်ဘုရား၏ သာသနာတော်၌
ဝိမလကောဏ္ဍညမထေရ်ဟု ထင်ရှားသော ရဟန္တာတစ်ပါး ဖြစ်ခဲ့
သည်။ အမွပါလီသည်လည်း သားတော် ဝိမလ၏ အဆုံးအမကြောင့်

၁၂၈ ◉ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

သာသနာတော်တွင်း ရောက်လာသော ထေရီမကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။
ကိလေသာ ကုန်ခန်းသော ရဟန္တာမကြီး ဖြစ်ခဲ့သည်။

ရဟန္တာမကြီးမဖြစ်မီ ပြည့်တန်ဆာမအဖြစ် ဝဋ်ကြွေး ပေး
ဆပ်ခဲ့ရသည်မှာ ဝစီကြမ်းတမ်း နှုတ်သရမ်းခွဲမှုကြောင့်ဖြစ်သည်။

အမွပါလီထေရီလောင်းသည် အထုံပါရမီရှိသူ ဖြစ်သည်။
အရှင်မသည် ကဿပဘုရားရှင် သာသနာတော်၌ ရဟန်းမအဖြစ်
ကျင့်ကြံခဲ့သူဖြစ်သည်။ ဗုဒ္ဓဝတ်၊ ဓမ္မဝတ်၊ သံဃာဝတ် ကျေပွန်သူ
ဖြစ်သည်။ တစ်ရက်တွင် ဘုရားစေတီပေါ် တက်ရောက်ကြည့်ညို့
စဉ် ရင်ပြင်ထက်၌ ညစ်ပတ်နေသည်ကို တွေ့သည်။ ထိုအခါ နှုတ်
သရမ်းသည့် အမွပါလီအလောင်းက “ဘယ်အမျိုးယုတ် စွန့်ပစ်
ထားသလဲ၊ ပြည့်တန်ဆာမသာ ဒီအမှုမျိုးပြုတယ်” ဟု ဆဲရေး
လိုက်သည်။

သူဆဲရေးလိုက်သည်ကိုခံရသူမှာ ကိလေသာ ကင်းပြတ်
နေသော ရဟန္တာမကြီးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သွေးလေဖောက်ပြန်
သဖြင့် သလိပ်ထနေသောကြောင့် အမှတ်တမဲ့ စွန့်မိခြင်း ဖြစ်သည်။
တစ်ပါးသူကို အနှောင့်အယှက်ဖြစ်စေမည်ဟု မတွေးမိ၍ စွန့်ခဲ့
မိခြင်းဖြစ်သည်။ ရဟန္တာမကြီးအနေဖြင့် မည်သို့မျှ ဥပါဒ်မထား
သော်လည်း၊ အမွပါလီလောင်း ရဟန်းမမှာမူ အရိယာပုဂ္ဂိုလ်ကို
စော်ကားခဲ့မှုကံကြောင့် ဝစီဘေဒ ထိတိုင်းရှုံးခဲ့သည်။

အမွပါလီလောင်း ရဟန်းမသည် ထိုဘဝက တရားထူး
ရရန် ကျင့်ကြံခဲ့သည်။ ခန္ဓာဝန်၏ ပင်ပန်းမှုကို သိမှတ်ခဲ့သည်။
ပဋိသန္ဓေနေရသည့်ဒုက္ခကို သိမြင်ခဲ့သဖြင့် နောင်ဖြစ်မည့် ဘဝတွင်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၂၉

အမိဝမ်း၌ ပဋိသန္ဓေနေရခြင်းမရှိဘဲ ဖွားမြင်ရ၊ လူဖြစ်ရခွင့်ကို ပန်ဆင်ခဲ့သည်။ အရိယာတို့ ထိုးထွင်းသိမြင်နိုင်သော ဉာဏ်ရကြောင်းလည်း ဆူပန်ခဲ့သည်။

အဗ္ဗပါလီလောင်းသည် ထိုဘဝက စုတေသော် ရုန့်ရင်း ကြမ်းတမ်းသောစကားဖြင့် ရဟန္တာမကြီးအား ပုတ်ခတ်စော်ကားမိ၍ အဝီစိငရဲကျသည်။ ထိုငရဲမှ လွတ်မြောက်ချိန်တွင် ဝေသာလီ၌ လူဖြစ်သည်။ သရက်ပင်တွင် သန္ဓေတည်ခဲ့၍ အဗ္ဗပါလီဟု အမည်တွင်ခဲ့သည်။ ရဟန္တာမကြီးကို ပုတ်ခတ်စော်ကားမိသော စကား ဒဏ်ကြောင့် ပြည့်တန်ဆာမအဖြစ် ဝဋ်ကြွေးပေးဆပ်ခဲ့ရပေတော့သည်။

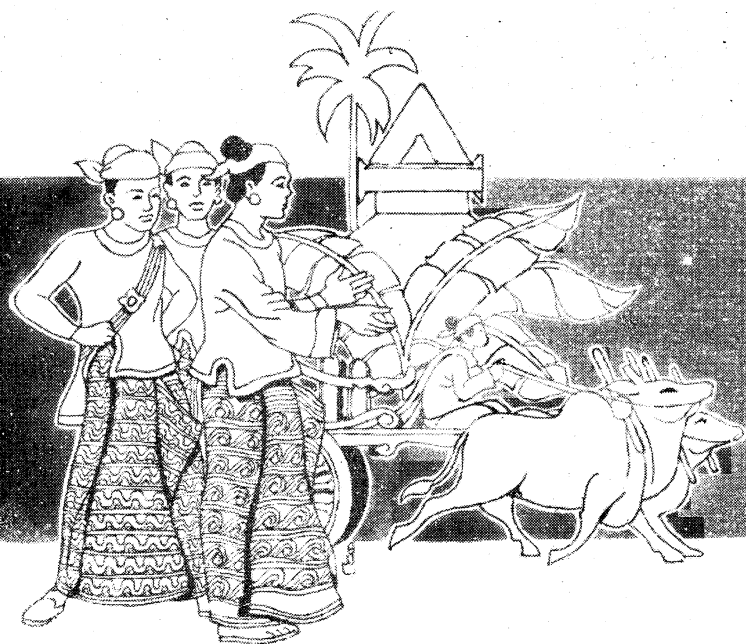
သင်ခန်းစာ

ဆဲရေးခြင်းသည် နာသူအဖို့ မကောင်း၊ ကြားသူအဖို့ မကောင်း။ အများမနှစ်သက်သော ဤစကားကြောင့် အပါယ်သို့ လားစေ၏။

ကျမ်းကိုး

ထေရီပါဒန်၊ အဗ္ဗပါလီထေရီဝတ္ထု။

ဝိယဝါစာ

ပီယဝါစာ

တစ်ခုသော သံဃာသဘင်တွင် မြတ်ဘုရားသည် ကောင်းစွာ
ဆိုအပ်သောစကားနှင့် ပတ်သက်၍ မိန့်၏။

“ရဟန်းတို့ ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကားကို မြတ်၏ဟု
သူတော်ကောင်းတို့ဆို၏။ တရားနှင့်လျော်ညီသောစကား ဆိုရာ၏။
မလျော်ညီသောစကား မဆိုရာ။ ဤစကားကို ဒုတိယအမြတ်ဆုံးဟု
ဆိုရာ၏။ ချစ်ခင်ဖွယ်စကားကို ဆိုရာ၏။ ချစ်ခင်ဖွယ် မဟုတ်သော
စကားကို မဆိုရာ။ ဤသည်မှာ တတိယအမြတ်ဆုံး စကားဖြစ်သည်။
မှန်သောစကားကို ဆိုရာ၏။ မမှန်သောစကားကို မဆိုရာ။ ဤသည်မှာ
စတုတ္ထအမြတ်ဆုံးစကားဖြစ်၏။”

ဤသို့ ဘုရားရှင်က ဆုံးမပြီးသည်နှင့် အရှင်ဝဂီသည်
နေရာမှထ၏။ သင်္ကန်းကို ပြင်ရုံ၏။ မြတ်ဘုရားကို လက်အုပ်ချီမှီး
လျက် “မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ မြတ်ဘုရား၏အဆုံးအမကို တပည့်တော်
ကောင်းစွာသိမြင်ပါ၏” ဟု လျှောက်၏။ ထိုအခါ ဘုရားရှင်က
သင် ရှေးရှုထင်သည်ကို လျှောက်ပါလေဟု ခွင့်ပြု၏။

၁၅၂   (ဝ)   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဘုရားရှင်၏ ခွင့်ပြုချက်ရသော် အရှက်ဝင်သည် ဦးခိုက်လျက် ဆို၏။

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ အကြင်စကားသည် မိမိကိုယ်ကို မပူပန်စေရာ၊ တစ်ပါးသူကိုလည်း မညှင်းဆဲစေရာ၊ ထိုစကားသည်သာ ကောင်းစွာဆိုအပ်သောစကား ဖြစ်ပါ၏ဘုရား...”

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ အကြင်စကားသည်နှစ်လိုဖွယ် ဖြစ်၏။ သူတစ်ပါးအားဆိုလျှင်လည်း မနှစ်မြို့ဖွယ်၊ ယုတ်မာသော စကားမဆိုဘဲ၊ ချစ်ဖွယ်စကားသာ ဆိုရာပါ၏ဘုရား...”

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ မှန်ကန်သောစကားဟူသည် အမြိုက်သုဓာတုတိနှင့်တူ၏။ ဤစကားသည် ရှေးရိုးအစဉ်အလာစကားဖြစ်၏။ မှန်သောစကား၊ အကျိုးရှိသောစကားကို သူတော်ကောင်းတို့ နှစ်သက်ပါသည်ဘုရား”

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ မြတ်ဘုရားသည် နိဗ္ဗာန်သို့ရောက်ကြောင်း၊ ဆင်းရဲခြင်းကင်းကြောင်းစကားကို ဆို၏။ ထိုစကားသည် စကားတကာတွင် အမြတ်ဆုံးဖြစ်ပါ၏ဘုရား”

မြတ်ဘုရားသည် စကားပြောဆိုရာတွင် ဆိုသင့်သောစကား၊ မဆိုသင့်သောစကားကို ပြညွှန်၏။ ဝစီဒုစရိုက်မှုဖြစ်သော စကားကြောင့် အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲကိုရောက်စေနိုင်၍၊ ဝစီသုစရိုက်ရှိသောစကားကိုသာ ပြောဆိုရန် ဆုံးမလေ့ရှိသည်။ ဤအကြောင်းကို ပုံပြင်သာဓကဆောင်၍ ဟောမိန့်လေ၏။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃၃

ရှေးအခါက ဗာရာဏသီပြည်တွင် ဗြဟ္မဒတ်မင်း မင်းပြုသည်။ ဘုရားလောင်းသည် ဗာရာဏသီသူဌေးတစ်ဦး၏ သားဖြစ်သည်။

သူဌေးသားသည် အခြားသူဌေးသားသုံးဦးနှင့်အတူ ရွာလယ်ရှိ အရိပ်အာဝါသကောင်းသည့်ဇရပ်တွင် ကစားနေသည်။ ထိုအချိန် မုဆိုးတစ်ယောက်သည် တော၌အမဲပစ်ခတ်ပြီး၊ ရောင်းချရန် လှည်းဖြင့်တင်လာသည်။ အမဲသားလှည်းကို သူဌေးသားတစ်ဦးကမြင်သော် အသားသွားတောင်းရန် အဖော်ညှိသည်။ ပြောပြောဆိုဆိုပင် လှည်းဆီပြေးသွားလျက် တောင်း၏။

“ဟယ် ... မုဆိုး၊ ငါ့အား အမဲသားပေးလော့”

ပထမသူဌေးသား၏ နှုတ်ထွက်စကားကိုကြားသော် မုဆိုးစဉ်းစားသည်။ ဤသူဌေးသားက ငါသူဌေးသားပဲဟူသော မာနသက်ဝင်နေသည်။ အလကားတောင်းသူဖြစ်လျက် မာန်တက်နေသည်။ သူ့စကားနှင့်လျော်ညီစွာပေးအံ့ဟု စိတ်ကူးလျက် အရိုး၊ အရွတ်တို့ကို ကောက်ယူသည်။

“အို အဆွေ ... ပစ္စည်းတောင်းသူသည် ချစ်ဖွယ်ရာစကားသာ ဆိုသင့်သည်။ သင့်စကားမှာ နားမခံသာအောင် ခက်ထန်လွန်းသည်။ နာရသူ မနှစ်သက်။ သို့ဖြစ်၍ ဤအရိုးနှင့် အရွတ်သာ ယူလော့”

မုဆိုး၏စကားကသင့်လျော်နေသည်။ မမောက်မာသင့်ပါပဲလျက် မောက်မာစကားဆိုမိ၍ အရိုးသာရခဲ့သဖြင့် စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်ရသည်။

၁၃၄ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်သော ဒုတိယသူဌေးသားသည် အခြေအနေမှန်ကို ဆင်ခြင်မိသည်။ ပြောသင့်သည့်စကားကို အကောင်းဆုံးတွေးမိသည်။

“အို အစ်ကိုကြီး၊ ကျွန်ုပ်အား အမဲသားတုံးပေးပါလော့”

ဒုတိယသူဌေးသား၏စကားကို မုဆိုးဆင်ခြင်သည်။ လောက၌ လူတို့သည် ကိုယ်ဟူသောစကားကို အစ်ကိုခေါ်ရာ၌ သုံးသည်။ မိမိကိုယ်ကို ထပ်တူပြု၏။ ကိုယ်နှင့်ထပ်တူစကားဖြစ်၍ ခန္ဓာမှ အသားရသင့်သည်ဟု တွေး၏။

“အဆွေ၊ သင်က ကျွန်ုပ်ကို ကိုယ်နှင့် ထပ်တူ စကားဆို၍ အသားကို ယူလော့”

ဒုတိယသူဌေးသားအဖြစ်မြင်သော် တတိယသူဌေးသား သဘောပေါက်သွားသည်။ မုဆိုးထံ ရိုကျိုးသည့်အမူအရာဖြင့် ချဉ်းကပ်သည်။

“အဘ ... ကျွန်ုပ်အား အမဲသားတုံးပေးပါ”

တတိယသူဌေးသား၏ပြောဆိုပုံကြားရသော် မုဆိုး၏ နှလုံးသား တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကျေနပ်ပီတိဖြစ်မိသည်။

“အို သူငယ် ... အဘဟုခေါ်လိုက်သည့် သင့်အသံသည် ကျွန်ုပ်၏နှလုံးကို တုန်ယင်သွားစေသည်။ ပီတိလည်း ဖြစ်ရသည်။ သို့ဖြစ်၍ သင်ရထိုက်သည့် နှလုံးသားကို ယူသွားပါလေ ...”

ဘုရားလောင်းသူဌေးသားသည် အခြေအနေအရပ်ရပ်ကို မြင်တွေ့နေသည်။ ကြားသိနေသည်။ သို့ဖြစ်၍ လျှောက်ပတ်သော စကားဆိုရန် မုဆိုးအပါးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃၅

“အဆွေခင်ပွန်း ... ကျွန်ုပ်အား အမဲသားပေးပါ”

ဘုရားလောင်းသူဌေးသား၏စကားကြားသော် ရွှင်မြူးတက်ကြွသည့်အမှုအရာဖြင့် မျက်နှာဝင်းပသွားသည်။ မုဆိုးသည် အမဲသားလှည်းကို အပ်လိုက်သည်။

“အလို ... ကျွန်ုပ်ဒီလောက်မလိုပါဘူး မိတ်ဆွေ၊ အမဲတစ်တုံးရလျှင်ပင် လုံလောက်ပါပြီ”

“မဟုတ်ဘူး မိတ်ဆွေ ... သင်ခေါ်တဲ့အဆွေခင်ပွန်း ဆိုစကားဟာ အလုံးစုံသောကိုယ်နှင့်တူပါတယ်။ အားလုံးကိုလည်း ချုံ့မိပါတယ်။ ချို့သာစကားဆိုတတ်တဲ့ သင့်အဖို့ အမဲအားလုံးနဲ့ ထိုက်တန်ပါတယ်။ ယူပါ ... နှစ်သက်စွာပေးပါတယ်”

ပီယဝါစာနှုတ်ချိုစွာပြောဆိုခြင်းကို လူတိုင်းနှစ်လိုသည်။ မက်မောသည်။ ယဉ်ကျေးသောလူ့အဖွဲ့အစည်းတွင် အခရာကျသည်။ ချစ်ဖွယ်စကားဆိုတတ်ခြင်းကြောင့် အရာရာပြီးစီး ပြည့်စုံနိုင်ပေသည်။

သင်ခန်းစာ

ပျားရည်ကဲ့သို့ ချို့သာသောစကားဆိုတတ်ခြင်းသည် အရာရာကို အောင်မြင်ပြီး ကြီးပွားချမ်းသာမှုဖြစ်စေသည်။

ကျမ်းကိုး

၅၅၀ ဇာတ်တော်(ဒု)တွဲ။

သမ္မပ္ပလာပ (အကျိုးမဲ့စကား)

အကျိုးမဲ့စကားပြောလျှင် ဝစီဒုစရိုက်ပြုရာကျသည်။ ငရဲ၊ တိရစ္ဆာန်၊ ပြိတ္တာစသည့် နိမ့်သောဘုံ၌ဖြစ်ရ၏။ အငယ်ဆုံး အပြစ်အားဖြင့် တစ်ဖက်သားက ပြောစကားမယုံ၊ အလေးဂရုမပြု၊ လှောင်ပြောင်မှု ပင် ခံရတတ်သည်။

မြတ်ဘုရားက လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟနည်းသော စကား ပြောရာ၏။ ပြောသင့်သောစကားမှာ အလိုနည်းကြောင်း၊ ရောင့်ရဲကြောင်း၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာနေကြောင်း၊ လောကီ အာမိသ မရောယှက်ကြောင်း၊ လုံ့လအားထုတ်ကြောင်း၊ သီလနှင့် စပ်ကြောင်း၊ သမာဓိ၊ ဝိပဿနာ၊ ဗိုလ်စကားနှင့် မဂ်ဖိုလ် နိဗ္ဗာန်သို့ အာရုံပြုကြောင်း စကားသာပြောရာ၏။

သူတော်ကောင်းတို့သည် တိရစ္ဆာန်ကထာ (တိရစ္ဆာန်စကား) မပြောသင့်။ တိရစ္ဆာန်စကားဆိုရာ၌ မင်းနှင့်စပ်သော စကား၊ ခိုးသူနှင့် စပ်သောစကား၊ အမတ်နှင့်စပ်သောစကား၊ စစ်သည်နှင့်

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃၇

စပ်သောစကား စသည်ဖြင့် စကား(၃၂)မျိုး ရှိသည်။ မပြော
အပ်ပေ။

စကား၊ စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲက ငရဲရ . . .
ဟူသော အဆိုရှိရာ အပြောများလျှင် ငရဲရတတ်သည်။ အနိမ့်ဆုံး
လျှောင်ပြောင်မှု ခံရတတ်သည်ကို ‘အကျိုးမဲ့စကား’ တွင် ဖတ်ရှု
နိုင်ပါသည်။

အကျိုးရှိသော စကားဆိုသဖြင့် သူရောကိုယ်ပါ အကျိုးရ
စေသည်ကို ‘ရွှေသဝဏ်လွှာ’ တွင် ဖတ်ရှုလေ့လာ နိုင်ပေသည်။
ဆင်ခြင်ကုန်ရာ၏။

အကျိုးမဲ့စကား

အကျိုးမဲ့စကား

ဗာရာဏသီပြည်၌ ဗြဟ္မဒတ်မင်း စိုးစံစဉ် ဘုရားလောင်းသည် ထိုမင်း၏ပညာရှိအမတ်ကြီး ဖြစ်သည်။

ထိုမင်းတွင် အလွန်စကားများသော ပုရောဟိတ် တစ်ယောက် ရှိသည်။ ပုရောဟိတ်သည် အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှာလျက် စကားပြောလေ့ရှိသည်။ တစ်ဖက်သား နားမခံသာ လောက်အောင် ပေါက်ပေါက်ဖောက်သည့်အလား တဖျောက်ဖျောက် မြည်အောင် စကားဆိုသည်။

“အရှင်မင်းကြီး၊ လောကတစ်ခွင်လုံး သာယာ၏။ ဗာရာဏသီပြည်သည် အေးချမ်း၏။ ထိုသို့ အေးချမ်းခြင်းမှာ အရှင်မင်းမြတ်၏ အကျင့်မြတ်ကြောင့် ဖြစ်၏။”

အကြောင်းမဲ့ ချီးမွမ်းစကားဆိုနေသော ပုရောဟိတ်ကြောင့် မင်းကြီးစိတ်ညစ်ညူးရသည်။ မနှစ်မြို့သည့် အမူအရာပြု၏။ သို့သော် ပုဏ္ဏားကုမရပ်။ ဆိုမြဲဆို၏။

“အရှင်မင်းကြီး၊ သူတော်ကောင်းတရားကို နှစ်လို၏။ အကျင့်မြတ်ဟုလည်း ဆို၏။ သူတော်ကောင်းတို့ ပြုကျင့်၏။

၁၄၀ ဖောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အများပြည်သူတို့ နှစ်လိုခြင်းမှာ အရှင်မင်းကြီး၏ အကျင့်မြတ်ကြောင့် ဖြစ်ဘိ၏”

ဘုရားရှင်က သူတော်ကောင်းတို့သည် လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟ နည်းကြောင်းတရားနှင့်စပ်သော စကား(၁၀)မျိုးသာ ပြောသင့်ကြောင်း မိန့်သည်။ ၎င်းတို့မှာ အလိုနည်းကြောင်းစကား၊ ရောင့်ရဲကြောင်းစကား၊ ဆိတ်ငြိမ်စွာနေကြောင်းစကား၊ လောကီ အာမိသ မရောယှက်ကြောင်းစကား၊ လုံ့လ အားထုတ်ကြောင်း စကား၊ သီလစကား၊ သမာဓိစကား၊ ဝိပဿနာစကား၊ ဗိုလ်စကားနှင့် မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်အာရုံပြုကြောင်း စကားတို့ ဖြစ်သည်။ တိရစ္ဆာန်ကထာဟုဆိုအပ်သော တိရစ္ဆာန်စကား မပြောသင့်ဟု ဆုံးမသည်။ တိရစ္ဆာန်စကားဆိုရာ၌ မင်း နှင့် စပ်သောစကား၊ အမတ်နှင့်စပ်သောစကား၊ စစ်သည် နှင့် စပ်သောစကား၊ ခိုးသူနှင့် စပ်သောစကား စသည်ဖြင့် စကား(၃၂)မျိုး ရှိသည်။ ဤစကား မျိုးသည် အကျိုးမဲ့၏။

ပုရောဟိတ်ကြီးသည် ဆီလို အပေါက်ရှာလျက် အကျိုးမဲ့ စကားပြောလွန်းသဖြင့် မင်းကြီးက မနှစ်မြို့။ ဆုံးမရမည့်နည်းလမ်း ရှာနေသည်။

တစ်နေ့တွင် မင်းကြီးသည် ဥယျာဉ်တော်သို့ထွက်ခဲ့သည်။ မြို့တံခါးဝအနီးရှိ ညောင်ပင်အောက်တွင် ခေတ္တရပ်နားသည်။ အနားယူသည့်ညောင်ပင်ကို အမှတ်တမဲ့ကြည့်မိသည်။

“ဒီညောင်ပင်က အရွက်တွေ အကောင်းပကတိ တစ်ရွက်မှ မရှိပါလား”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၄၁

“မှန်ပါတယ် အရှင်မင်းကြီး”

“သစ်ရွက်တိုင်း အပေါက်ရာနဲ့ချည်းပါလား”

“မှန်ပါတယ်ဘုရား၊ ဒါ ငဆွဲလက်ချက်ပါ”

“ငဆွဲ၊ ဘယ်လို ငဆွဲလက်ချက်လဲဟဲ့”

“မှန်ပါတုရား၊ ဟောဒီဗာရာဏသီမြို့မှာ စကားမပြော
တတ်ဘဲ ဆွံ့အနေတဲ့ သူငယ်တစ်ယောက် ရှိပါတယ်။ သူဟာ
စကားမပြောတတ်ပေမဲ့ ကျောက်စရစ်ပစ်တဲ့ အတတ်မှာတော့
သူမတူအောင် စွမ်းပါတယ် ...”

“ကျောက်စရစ်ပစ်ခတ်အတတ်၊ ဒါဆိုရင် ဒီသစ်ရွက်တွေ
ပေါက်ပြဲနေတာ ငဆွဲလက်ချက်ပေါ့”

“မှန်ပါတယ်မင်းကြီး၊ သူဟာ သစ်ရွက်မှာ ဆင်ရုပ်၊ မြင်းရုပ်
ပေါ်အောင် ကျောက်စရစ်ခဲနဲ့ပစ်နိုင်ပါတယ် ... ကလေးတွေက
သူ့အစွမ်းသိတော့ အဖိုးအခပေးပြီး ပစ်ခိုင်းရင် ပစ်ပြပါတယ် ...”

“ဪ ... စွမ်းဆောင်နိုင်သကိုး”

“မှန်ပါမင်းကြီး၊ စောစောက ဒီသစ်ပင်အောက်မှာ ငဆွဲနဲ့
ကလေးတွေ ရှိနေပါတယ်။ အရှင်မင်းကြီးထွက်လာလို့ ထွက်ပြေး
သွားတာပါ”

မင်းကြီးသည် ထိုစကားကိုကြားသော် တွေဝေစဉ်းစား
နေသည်။

မင်းကြီးသည် မင်းချင်းတစ်ယောက်ကို စေလွှတ်လျက်
ငဆွဲကို ခေါ်စေသည်။ မရွံ့မရဲလိုက်လာသည့် ငဆွဲကို ကျောက်

၁၄၂ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

စရစ်စွမ်း ပြစေသည်။ စေခိုင်းသည့်အတိုင်း စွမ်းဆောင်နိုင်သော်
အားရကျေနပ်သွားသည်။

“ငဆွံ့၊ လူတစ်ယောက်ရဲ့ပါးစပ်ပိတ်အောင် သင့်အစွမ်းနဲ့
ဆောင်ရွက်နိုင်မလား...”

“မှန်ပါမင်းကြီး၊ ဆိတ်ချေးတစ်ကွမ်းစားရရင် တတ်နိုင်
ပါတယ်”

“သည်အတွက် ငါစီစဉ်ပေးမယ်...”

မင်းကြီးသည် ငဆွံ့ကို နန်းတော်တွင်း လျှို့ဝှက်စွာ ခေါ်ယူ
လိုက်သည်။ အပေါက်ဖောက်ထားသော ကန့်လန့်ကာတွင် ထားပြီး၊
ဆောင်ရွက်စေလိုသည်ကို ညွှန်ကြားသည်။

ပုရောဟိတ်ကြီးသည် မင်းကြီးကို ခစားရန်ရောက်လာ
သည်။ ရောက်မဆိုက်ပင် စကားအစရှာလျက်ပြောသည်။

ဖောက်...။

ငဆွံ့ပစ်လိုက်သည့် ဆိတ်ချေးလုံးသည် ပုရောဟိတ် ပါးစပ်
တွင်းသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် ဝင်သွားသည်။ ဆိတ်ချေးဝင်သည်
ကိုပင် ဝင်မှန်းမသိသော ပုရောဟိတ်က စကားဆက်ပြောသည်။

ဖောက်... ဖောက်။

ကန့်လန့်ကာပေါက်တွင်းမှ အဆက်မပြတ်ထွက်လာ
သော ဆိတ်ချေးလုံးများသည် တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပုရောဟိတ်၏
ပါးစပ်တွင်း ပြေးဝင်ကုန်သည်။ ဆိတ်ချေးတစ်ကွမ်းစား ဝမ်းတွင်း
ရောက်သွားသည့်တိုင် ပုရောဟိတ်က မရိပ်မိချေ။

“အချင်း ပုရောဟိတ်၊ ဆိတ်ချေးနဲ့ မရဘူးလား”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၁၄၃

“အင် ... ဆိတ်ချေး ... ဆိတ်ချေးနဲ့”

“သင့်ပါးစပ်ထဲဝင်သွားတဲ့ ဆိတ်ချေးလုံးက တစ်လုံးမှ အပြင်ထွက်မလာဘူး။ ဝမ်းထဲချည်း ဝင်ကုန်ပြီ။ ဆိတ်ချေး စင်အောင် ငုရေနဲ့ ဝမ်းနုတ်ချေဦးတော့”

“အယ် ... အု၊ ခလု”

မင်းကြီးကပြောလိုက်မှ ပုရောဟိတ်ကြီးက ရွံရှာဟန်ဖြင့် ပျို့သည်။ အန်ချင်ပုံဖြစ်သည်။ ပရိသတ်အလယ်တွင် အရှက်တကွဲ ဖြစ်ရသည်။ အကြောင်းမရှိ အကြောင်းရှု၊ အကျိုးမရှိသည့် စကားပြောတတ်သောပုရောဟိတ်သည် သူ့အပြစ် သူနားလည် သွားသည်။

“စကား စကား ပြောပါများ၊ စကားထဲက ငရဲရံ” ဟူသည့် အတိုင်း တိရစ္ဆာန်စကားပြောခြင်းကြောင့် အမှားကို ပြုရာရောက် သည်။ မပြောအပ် မပြောသင့်သည်ကို ပြောမိသဖြင့် အကျိုးမရ၊ အပြစ်သာရတတ်သည်ကို ပုရောဟိတ်ကြီး ရိပ်စားမိလေ၏။

သင်ခန်းစာ

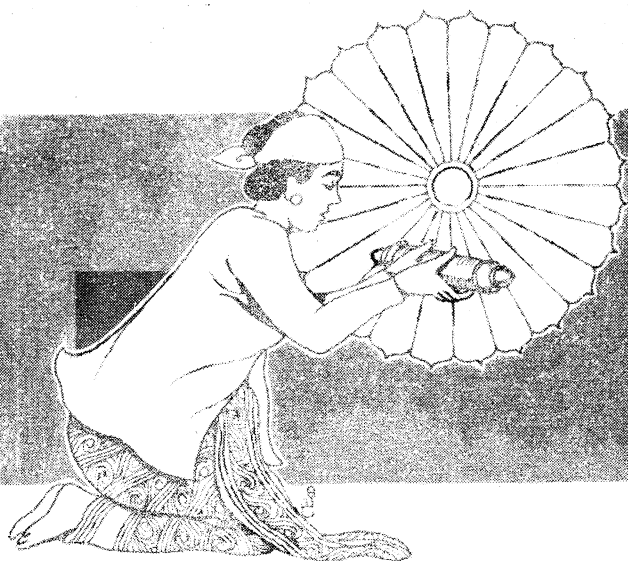
အကျိုးမရှိသောစကား မပြောအပ်။ ပြောခြင်းကြောင့် ငရဲသို့ လားရာ၏။

ကျမ်းကိုး

၅၅၀ ဇာတ်၊ သာလိတ္တကဇာတ်။

ഏവമന്ത്യാ

ရွှေသင်္ကလွာ

“ဗုဒ္ဓေါ လောကေ သမုပ္ပန္နော”

ဟိတာယ သဗ္ဗပါဏိနံ”

“ဓမ္မော လောကေ သမုပ္ပန္နော”

သုခါယ သဗ္ဗပါဏိနံ”

“သံယော လောကေ သမုပ္ပန္နော

ပုည ခေတ္တံ အနုတ္တရံ”

ဗာရာဏသီမင်းသည် ဘုံခုနစ်ဆင့်ရှိ ပြာသာဒ်ဆောင်၏ အပေါ်ဆုံးတွင် တစ်ကိုယ်တည်းလှုပ်ရှားနေသည်။ ရွှေပြားထက်ကို ကညစ်စူးတံဖြင့် ဂါထာကိုရေးပြီး တစ်ခေါက် ပြန်ဖတ်လိုက်သည်။

ဗုဒ္ဓေါ၊ သဗ္ဗညုတဘုရားရှင်သည်။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏။ ဟိတာယ၊ အစီးအပွားအလိုငှာ။ လောကေ၊ လောက၌။ သမုပ္ပန္နော၊ ထင်ရှားပွင့်တော်မူပါပေပြီ။

ဗာရာဏသီမင်းသည် သူရေးထားသည့်စာလွှာကို တစ်ခေါက်ထပ်ဖတ်သည်။ အသံထွက်ဖတ်လိုက်ရာ ရင်တစ်ခုလုံး သိမ့်သိမ့်တုန်မှု ကြည်နူးသွားသည်။

မိတ်ဆွေ ကဋ္ဌဝါဟနမင်းကို လောက၌ ဘုရားပွင့်တော်မူပြီဟု အသိပေးလိုက်နိုင်သဖြင့် ကြည်နူးသွားသည်။

၁၄၆   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

လွန်ခဲ့သော ရက်သတ္တပတ်က ကဋ္ဌဝါဟနမင်း၏ သံတမန်တွေ ရောက်လာသည်။ အရေးကြီး၊ အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ သယ်လာသည်ဟူသော အဓိပ္ပာယ်နှင့် အဆင့်မြင့် သံအမတ်ကို စေလွှတ်သည်။ ကဋ္ဌဝါဟနမင်း ပေးပို့လိုက်သော သဝဏ်လွှာကို လည်း ဖတ်ကြား တင်လျှောက်သွားသည်။ သဝဏ်လွှာ၏ ဆိုလို ရင်းမှာ ထူးထူးခြားခြားတော့မဟုတ်။ “အဆွေတော်အတွက် ထူးခြားသည့်လက်ဆောင် ပို့အပ်ပါသည်” ဟု ပါရှိသည်။

လက်ဆောင်ပဏ္ဏာပို့သည်ဖြစ်စေ၊ မပို့သည်ဖြစ်စေ အကြောင်းမဟုတ်။ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်သည်ဟူသော အပြုအမူ တွေ့ရလျှင်ပင် ကျေနပ်ရသည်။

ပေးပို့သည့်လက်ဆောင်က အလွန်နူးညံ့သည့် ကမ္မလာနီ ရှစ်ထည်။ ထိုရှစ်ထည်ကို ဆင်စွယ်ကြုတ်တွင်ထည့်သည်။ ၎င်း ကြုတ်ကို တံတင်း၌ထည့်သည်။ တစ်ဖန် ပုဆိုးကြမ်းဖြင့် ထုပ်လျက် မင်းတံဆိပ်ရိုက်နှိပ်သည်။ ထိုပစ္စည်းကိုပင် တခမ်းတနား ပို့လာ သဖြင့် ကျေနပ်ပီတိဖြစ်ရသည်။

ကဋ္ဌဝါဟနမင်း၏ မိတ်ရင်းဆွေရင်းသဖွယ် ဆက်ဆံမှု၊ ချစ်ခင်ကျွမ်းဝင်မှုကို ဘယ်ပုံဘယ်နည်း တုံ့ပြန်ပေးဆပ်ရမည်ကို ကြိမ်ဖန်များစွာ စဉ်းစားခဲ့သည်။ သာလွန်သော လက်ဆောင် ပေးရန် ကြံစည်သည်။ သို့သော် တစ်ရက် နှစ်ရက်နှင့် အဖြေ မပေါ်။ မထင်မှတ်သော အတွေးတစ်ခုရလိုက်သဖြင့် ထခုန်မိ မတတ် ဝမ်းသာသွားသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၄၇

လောကမှာရှိသည့် ရတနာအားလုံးထက် ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာဟူသော ရတနာသည်သာ မြတ်၏။ သာလွန်၏။

ထိုသို့တွေးမိသည်နှင့် ရွှေစင်ပြားကို ဘဏ္ဍာတိုက်မှ ထုတ်ယူလျက် ဂါထာရေးရန် ပြာသာဒ်ပေါ်တက်ခဲ့ပေသည်။

ဓမ္မော၊ တရားတော်သည်။ သဗ္ဗပါဏိနံ၊ ခပ်သိမ်းသော သတ္တဝါတို့၏။ သုခါယ၊ ချမ်းသာအလို့ငှာ။ လောကေ၊ လောက၌။ သမုပ္ပန္နော၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

သံဃော၊ သမ္မုတိအရိယာ သံဃာတော်အပေါင်းသည်။ အနုတ္တရံ၊ အတုမရှိသော။ ပုညဓေတ္တံ၊ ကောင်းမှုပြုရာ လယ်ယာမြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်လျက်။ လောကေ၊ လောက၌။ သမုပ္ပန္နော၊ ထင်ရှားစွာ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာ ရတနာသုံးပါးသည် လောက သားတို့ အကျိုးအတွက် ပေါ်ပေါက်လေပြီဟု အသိပေးလိုက်နိုင် သဖြင့် ကြည်နူးနေသည်။

ထိုဂါထာရေးပြီးသည်နှင့် ပြုကျင့်ရမည့်လမ်းညွှန်ချက်ပါ ထည့်သွင်းရေးလိုက်သည်။

“အဆွေတော် ... ရတနာသုံးပါးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဆည်းကပ်ပါ။ သီတင်းသီလစောင့်ပါ။ တရားဘာဝနာပွားခြင်းဖြင့် ဈာန်သမာပတ်ရအောင်ပြုပါ။ ထိုမှတစ်ဆင့်တက်ပြီး အနိစ္စ၊ ဒုက္ခ၊ အနတ္တဟူသော လက္ခဏာကို ဆင်ခြင်လျက် ဘာဝနာပွားပါ။ မဂ်ဖိုလ်နိဗ္ဗာန်ရသည်အထိ ပြုကျင့်ပါလော့ ...”

၁၄၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သိအပ်သည်၊ ပြုအပ်သည်ကို အပြည့်အစုံ ရေးသွင်းပြီး
နောက် ရွှေပေလွှာကို သေချာစွာလိပ်လိုက်သည်။ နံ့သာဖြူကြုတ်တွင်
ထိုရွှေပေလွှာကိုထည့်လျက် ချပ်နှိပ် မင်းတံဆိပ်ရိုက်သည်။ ထို့
နောက် စန္ဒကူးသားတံတင်းတွင် ထိုကြုတ်ကို ထည့်သည်။ ထို့နောက်
သံသေတ္တာ၊ ထိုသေတ္တာကို ငွေသေတ္တာတွင် ထည့်သည်။ ထို့နောက်
ငွေသေတ္တာကို ရတနာကိုးပါးစီခြယ်ထားသည့် သေတ္တာတွင်
ထည့်လျက် တံဆိပ်ခပ်နှိပ်သည်။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို သံတမန်များလက်အပ်ပြီး “ငါ
အဆွေတော်ကို ငါညွှန်ပြတဲ့အတိုင်း ကျင့်ကြံပါလို့ ငါက အသိပေး
ကြောင်း” လျှောက်တင်ကြဟု စေသည်။

ကဋ္ဌဝါဟနမင်းသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းကို တလေး
တစား အဆင့်ဆင့်ဖွင့်သော် ရွှေပေလွှာကိုတွေ့သည်။ ရွှေပေလွှာ
တစ်ခုကို ဤမျှ ခမ်းခမ်းနားနား ပို့လာပုံကြောင့် ပြုံးမိသည်။
“ဪ... ငါ့မိတ်ဆွေက ရိုးပါဘိတော့” ဟုတွေးလိုက်သည်။
ရွှေပေလွှာ တစ်ပြားကို လက်ဆောင်အဖြစ်ပို့ပုံမှာ ပြည်ထောင်
အချင်းချင်း မင်းတစ်ပါးအဖို့ ကြီးကျယ်သည်မဟုတ်။ ထိုအရာ
ကိုပင် တခမ်းတနားပေးပို့သည့်အတွက် ပြုံးမိသည်။ သို့သော်
ရွှေပေလွှာထက်ရေးထားသောစာကို အမှတ်မထင် ဖတ်လိုက်သည်။
“တစ်ကြောင်း ဖတ်လိုက်ရုံဖြင့်တုန်လှုပ်သွားသည်။ ဝမ်းသာ
စိတ်ဖြင့် လူတစ်ကိုယ်လုံး ဆောက်တည်ရာမရသလို ဖြစ်သွား
သည်။ ထို့နောက် ရွှေသဝဏ်လွှာကို ဖြန့်ဖတ်လိုက်သည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်စွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၄၉

ဟယ် ...။

ဘုရားပွင့်ပြီဟူသော အသိကြောင့် ခေတ္တမျှ မှင်တက်မိသွားသည်။ ဝမ်းသာပီတိစိတ်ကြောင့် မလှုပ်မရှက် ဖြစ်သွားသည်။ ဘုရားပွင့်ပြီဆိုပါလား ... ဟု တုန်ယင်စွာ ရေရွတ်လိုက်သည်။

သတ္တဝါတို့၏ ချမ်းသာရေးအလို့ငှာ တရားတော်လည်း ပေါ်ပြီ။ ကောင်းမှုပြုရာ လယ်မြေကောင်းသဖွယ်ဖြစ်တဲ့ သံဃာတော်တွေလည်း ပေါ်ပြီတဲ့။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာရတနာ သုံးပါးလည်း ပေါ်ပြီတဲ့။ အို ... ချစ်ခင်ရသော ဗာရာဏသီမင်း။ သင်ဟာ အကျိုးရှိတဲ့ စကားလက်ဆောင် ပို့လိုက်တာပါလား ... ကျေးဇူးကြီးလှပါဘိတော့။

ကဋ္ဌဝါဟနမင်းသည်ရွှေပေလွှာကို ရင်ခွင်တွင်းပိုက်လျက် မျက်လုံးမှိတ်ကာ စဉ်းစားသည်။ “အင်း ... ကမ္ဘာ တစ်သိန်း အသက်ရှည်သော်လည်း ဤသတင်းမျိုးက ရဖွယ်မရှိ။ ကံထူးလို့ ရတနာသုံးပါးနှင့် ဆုံစည်းရတာပဲ။ အခွင့်သင့်၊ အခါကြုံတုန်း လက်မလွတ်အောင် ကြိုးစားရမယ် ...”

ကဋ္ဌဝါဟနမင်းသည် ရတနာသုံးပါးကို ရည်ရွယ်လျက် ဦးခိုက်သည်။ ဗာရာဏသီမင်း လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ကျင့်ကြံအားထုတ်သည်။ သေလွန်သော် ကမ္ဘာဝစရနတ်ဘုံသို့ ရောက်၏။

သင်ခန်းစာ

အကျိုးရှိသောစကားကို ပြောရာ၏။ အကျိုးဖြစ်၏။

ကျမ်းကိုး

၅၅၀ ဇာတ်တော်။

အဘိဇ္ဈာ (မနာလိုခြင်း)

အဘိဇ္ဈာ၏တရားကိုကောက်လျှင် လောဘဖြစ်သည်။ အဘိဇ္ဈာ၏ အဓိပ္ပာယ်မှာ မနာလိုခြင်းဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး စည်းစိမ်ရှိသည်ကို မနာလိုခြင်း၊ သူတစ်ပါး ရာထူးဂုဏ်သိမ် ရသည်ကို မနာလိုခြင်း၊ ယင်းမနာလိုမှုကြောင့် သူမရအောင်ကြံပြီး၊ ကိုယ်ရအောင် ကြိုးစားခြင်းဖြစ်သည်။

သူတစ်ပါးစည်းစိမ်ကို လိုချင်ရုံဖြင့် အဘိဇ္ဈာ မဖြစ်သေးဘဲ၊ လုပ်ကြံမှသာ အဘိဇ္ဈာဖြစ်သည်။ ဥပမာ ... သူတစ်ပါး ကားစီးသည်ကို ကြည့်ပြီး ထိုကားကြီးမျိုး စီးချင်ရုံဖြင့် အဘိဇ္ဈာမဖြစ်ပေ။ ထိုကားကို မိမိစီးနိုင်အောင်၊ ထိုသူ ကားပေါ်မှ ဆင်းသွားရအောင် လုပ်ကြံမှသာ အဘိဇ္ဈာ ဖြစ်သည်။

မနာလို ဝန်တိုစိတ်ဖြစ်မှုကို ချေဖျက်နိုင်သည်မှာ မေတ္တာ စိတ်သာဖြစ်သည်။ သူတစ်ပါး ချမ်းသာခြင်းကို မရှုဆိတ်စရာမရှိ။ ကိုယ့်ထဲက ဘာမှပါမသွား။ ဝမ်းသာစိတ်ဖြင့် မုဒိတာပွားနိုင်လျှင် အေးငြိမ်းသည်။ သူကြီးပွားရာ၊ ကိုယ်က မနာလို၊ ကိုယ်ကြီးပွားရာ သူကမနာလိုဖြစ်လျှင် မနာလိုရာက တိုက်ခိုက်မှုဖြစ်လာမည်။ တိုက်ခိုက်လျှင် ပျက်စီးသွားမည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၅၁

အဘိဇ္ဈာ မနာလိုစိတ်ကြောင့် တိုက်ခိုက်သဖြင့် တစ်ပါးသူ ပျက်စီးပြီး၊ ကိုယ်လည်း ထိုကံထိုက်သည့် အဖြစ်အပျက်ကို “တစ်သက်နှစ်ဘဝ” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

မနာလို ဝန်တိုစိတ်ကင်းပြီး၊ သူတစ်ပါးကြီးပွားသည်ကို မုဒိတာဖြစ်သည့်အတွက် စိတ်ချမ်းသာရသည့်အဖြစ်ကို “အမျှ ကုသိုလ်” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

တစ်သင်္ကေတသင်္ဂဟ

တစ်သက် နှစ်ဘဝ

သောရေယျမြို့သည် စီးပွားရေးကောင်းမွန်ပြီး ကုန်သွယ် ရောင်းဝယ်မှုဖြင့် စည်ကားသော မြို့ကြီးတစ်မြို့ဖြစ်သည်။ ထိုမြို့တွင် ကုဋေလေးဆယ်ကြွယ်ဝသော သူဌေးကြီးရှိသည်။ အများက သောရေယျသူဌေးဟု ခေါ်ကြသည်။ သူ၏သားကိုလည်း သောရေယျသူဌေးသားဟုပင် အမည်တွင်စေသည်။

သူဌေးသားသည် အဆင်းရှုပါလှသည့်အပြင် ယောက်ျားကောင်း ပီသသောအသွင်ရှိသည်။ စီးပွားဥစ္စာနှင့် ရုပ်ရည် ပြည့်စုံသဖြင့် နှစ်သက်ကြသူ များသည်။ သောရေယျသူဌေးသားသည် သူနှစ်သက်သော ရုပ်ရည်ချောမောလှပသည့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို လက်ဆက်ထိမ်းမြားလိုက်သည်။

၁၅၄   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ကြောင့်ကြပူပင်စရာမရှိသော သူဌေးသားသည် လောကီ စည်းစိမ်အပြည့်ခံစားရင်း ကာမဂုဏ်ရေယာဉ်ကြောတွင် နစ်မျော မှန်းမသိ နစ်မျောနေမိသည်။ သောက်လေသောက်လေ ငတ်မပြေ နိုင်သော ဆားငန်ရည် သောက်မိသည့်အလား ကာမစည်းစိမ်ကို ရောင့်ရဲမှုမဲ့စွာ နေထိုင်ခဲ့သည်။

တစ်နေ့တွင် သောရေယျသူဌေးသားနှင့် သူငယ်ချင်း တစ်စုသည် ဂင်္ဂါမြစ်ကမ်းတွင် ရေချိုးရန် ဆင်းလာသည်။ ထိုအချိန် အရှင်မဟာ ကစွည်း မထေရ်သည် သောရေယျမြို့တွင်း ဆွမ်းခံ ကြွလာသည်။ မြို့တွင်းသို့ မဝင်မီ မြစ်ဆိပ်တွင် ရေသပ္ပာယ်သည်။ ရေချိုးနေသော အရှင်မြတ်ကို သောရေယျသူဌေးသား မြင် လိုက်သည်။

“အလို...”

အဆင်းရှူပါကို စုံမက်နှစ်သက်သည့် သောရေယျ သူဌေးသားသည် အရှင်မြတ်၏အဆင်းကိုမြင်သော် ရုတ်တရက် မှင်တက်မိသွားသည်။ စူးစူးနစ်နစ်အကြည့်နှင့် ကြည့်သည်။ သွားနေရာမှ ရပ်တန့်လျက် ငေးငိုင်နေသောသူ့ကို သူငယ်ချင်းက လည်ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“သောရေယျ... ဟေ့ သူငယ်ချင်း။ မင်းဘာဖြစ်တာလဲ။ ငါခေါ်နေတာ မကြားလောက်အောင် ကြက်သေသေနေတာ ဘာကိုမြင်လို့လဲ”

“အင်း... ဟို... ဟို... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး”

မြတ်ပန်းရင်စာပေ

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၅၅

သူငယ်ချင်းဖြစ်သူက ခေါ်လိုက်မှ သူသတိရသွားသည်။
တဒင်္ဂအတွင်း ခံစားလိုက်ရသည့်ဝေဒနာက သူ့နှလုံးသားကို
ရိုက်ခတ်သွားသည်။ ရဟန်းအပေါ် လွဲမှားသောအမြင်၊ မဖြစ်
သင့်သော အတွေးရောက်မှုကို ဝန်ခံရခက်သဖြင့် စကားလှီးလွဲ
လိုက်ရသည်။ သို့သော် အရှင်မြတ်၏ အဆင်းရူပါရုံကို မြင်လိုက်
သည်နှင့် “ဤရဟန်းသာ ငါ့ဇနီးဖြစ်က ကောင်းလေစွ” ဟု
တွေးလိုက်မိသည်။ ထို မထားရှိအပ်သော အတွေးကြောင့် မထင်
မှတ်သော အပြောင်းအလဲကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့သည်။

“အို ... ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ။ ငါ့အဖြစ်က လူကြားလို့
မတော်၊ လူမြင်လို့မသင့်တဲ့ အဖြစ်ပါလား ...”

သောရေယျသူဌေးသားသည် ကျူးလွန်မိသောအပြစ်
ကြောင့် ပုရိသလက္ခဏာ ကွယ်သွားသည်။ ဣတ္ထိယလက္ခဏာ
အစားထိုး ပေါ်လာသည်။ ထိုအဖြစ်ကို သူသာလျှင်သိသည်။
သူ့အဖြစ်ကို မသိသောသူငယ်ချင်းများက ရေချိုးရင်း တရင်းတနှီး
ပွေဖက် စကြ မြူကြသည်။ အချင်းချင်းသာ ကြားကောင်းသည့်
စကားများဖြင့် နောက်ပြောင်ကြသည်။

သောရေယျသူဌေးသားသည် ရှက်စိတ်ဖြင့် သူ့သူငယ်ချင်း
များနှင့် ဝေးရာသို့ ထွက်ပြေးခဲ့တော့သည်။

၁၅၆ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သူငယ်ချင်းများနှင့်ပင် မျက်နှာချင်းမဆိုင်ဝံ့သော အနေအထားသာမက အိမ်သူဇနီးမယားနှင့်လည်း ရင်မဆိုင်ဝံ့။ မိဘများကိုလည်း အသိမပေးဝံ့။ ကြံရာမရဖြစ်ကာ သောရေယျမြို့နှင့်ဝေးရာသို့ ပြေးခဲ့တော့သည်။

လမ်းခရီးတွင် တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ပြန်မည့် ကုန်သည်လှည်းများနှင့် ဆုံစည်းသည်။ ဝေးရာအရပ်သို့သာ ရောက်လိုစိတ်ရှိသဖြင့် ထိုလှည်းများကို နောက်ယောင်ခံလိုက်ခဲ့သည်။

“ဟဲ့ ကလေးမ၊ မင်းက တစ်ယောက်တည်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“ဦးကြီးတို့ကရော ...”

“ဟေ ... အဟောဟော၊ တို့က သောရေယျကို ကုန်ရောင်းကုန်ဝယ်နဲ့လာတဲ့ ကုန်သည်တွေ ... ရောင်းချပြီးလို့ တက္ကသိုလ်ပြည် ပြန်ကြမှာ ...”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်မလည်း အဲဒီတက္ကသိုလ်ပြည် သွားမှာပါ။ ဒီက ဦးကြီးတို့နဲ့ ခရီးကြုံလိုက်ချင်လို့”

“ဟေ ... အင်း၊ ဟုတ်ပြီလေ ...။ ဒါဆိုလည်း လှည်းပေါ်တက်။ ဒီခရီးကို မင်းလို နုနယ်တဲ့ မိန်းကလေးက ခြေကျင်လျှောက်လို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ”

မိမိကိုမိန်းကလေးတစ်ဦးနှယ် အဦးဆုံးခေါ်ပြောခံရ ဖြင့် ရှက်ရွံ့မိသည်။ သို့သော် ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်သာသိပြီး၊

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၅၇

ကိုယ့်အသွင်အပြင်နှင့် လိုက်လျောညီထွေ ဆက်ဆံခံရသဖြင့် အနည်းငယ်တော့ စိတ်သက်သာရာရသွားသည်။

သောရေယျသည် ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်၏ ဖိတ်ခေါ်မှုကို အလွယ်တကူလက်ခံလျက် လှည်းကြိုစီးလိုက်ခဲ့သည်။ ခရီးအတန်ကြာသွားမီသည့်အခါ တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး ရင်းနှီးသွားသည်။ သောရေယျသည် ယောက်ျားဘဝမှ မိန်းမဘဝ ကူးပြောင်းလာရသည်ကို ဖုံးကွယ်လျက် တစ်ဖက်သားက သနားလာအောင် ဖာတ်လမ်းဆင်ပြော၏။ ကုန်သည်ခေါင်းဆောင်သည် စိတ်ရင်းကောင်းသူဖြစ်၍ စာနာ၏။ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းတိုင်ပင်ဖြစ်သည်။

သည်သို့နှင့် တက္ကသိုလ်ပြည်ရောက်ပြီး မကြာမီမှာပင် တက္ကသိုလ်က သူဌေးကြီး၏သားနှင့် လက်ထပ်ဖြစ်ခဲ့သည်။

ယောက်ျားဘဝမှ မိန်းမသားအဖြစ်ရောက်ခဲ့သော သောရေယျသည် ထိုသူဌေးသားနှင့် ကလေးနှစ်ယောက် ရခဲ့သည်။ သောရေယျသူဌေးသားအဖြစ်နှင့် အိမ်ထောင်ကျစဉ် သားနှစ်ယောက်၊ ယခု မိန်းမသားအဖြစ်နှင့် သားနှစ်ယောက် ဖွားမြင်ခဲ့သော သူ့ဘဝသည် ဆန်းကြယ်လှသည်။ ပြောလျှင် ယုံဖွယ်ရာပင်မထင်။

ဤသို့ ကျရာအရပ်၊ ဖြစ်ရာဘဝ ရှင်သန်နေစဉ် မျှော်လင့်မထားသော သူ့သူငယ်ချင်းက တက္ကသိုလ်ပြည်သို့ ရောက်လာသည်။ ကုန်သွယ်ရန်လာသော သူငယ်ချင်းကမူ သူ့ကိုမမှတ်မိ။ သူကပင် အိမ်သို့ဖိတ်ခေါ်ကျွေးမွေးညှော်ခံပြီး အကျိုးအကြောင်း ရှင်းပြရသည်။

၁၅၈ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဟာ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သူငယ်ချင်းရာ... ဒီအကြောင်းကို အစကသိခဲ့ရင် ဒီအဖြစ်မျိုး မကြုံရဘူး။ အေးလေဖြစ်ပြီးမှတော့ ကံလို့ပဲ မှတ်ယူပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ...”

သူငယ်ချင်းက သူ့စကားမဆက်ဘဲ တွေဝေစဉ်းစား နေသည်။

“ဘာ ဒါပေမဲ့လဲ သူငယ်ချင်း”

“ဒီလိုကွ၊ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီးကို စိတ်နဲ့ပြစ်မှားမိတဲ့ မင်းအနေနဲ့ အရှင်မြတ်ကြီးကို တောင်းပန်ရမယ်။ ဝန်ချ ကန်တော့ရမယ်။ အရှင်မြတ်ကြီးက သည်းခံခွင့်လွှတ်တယ်ဆိုရင် ဒီနေ့ မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝဋ်ကျွေးတွေ ကျေရာ ...”

“ဒါတကယ်ပဲလား ...”

“အရိရူပဝါဒကံထိုက်ရင် ဒီလိုချေဖျက်ရတယ်”

“ဒါဆို ...”

သောရေယျသည် သူငယ်ချင်းအကူအညီဖြင့် တက္ကသိုလ် ပြည်၌ ခေတ္တရောက်နေသော အရှင်မြတ်ကြီးကို ပင့်ဖိတ်သည်။ ဆွမ်းလုပ်ကျွေးသည်။ ထို့နောက် ဝန်ချတောင်းပန်လျက် အပြစ်ကို ချေဖျက်လိုက်သည့်အခါ မူလယောက်ျားဘဝသို့ ပြန်ရခဲ့သည်။

သောရေယျသူဌေးသား အဖြစ်အပျက်သည် ကြားရလျှင် ယုံဖွယ်ပင်မရှိ။ သို့သော် ဘုရားရှင်လက်ထက်က မနောက်အမှု ကျူးလွန်သဖြင့်ဤသို့ဖြစ်ခဲ့သောသူဌေးသားအကြောင်းက အထင် အရှားရှိသည်။ သူဌေးသားသည် ဆန်းပြားသောအဖြစ်ကို ဆင်ခြင် လျက် သံဝေဂရသဖြင့် ရဟန်းဘောင်သို့ ကူးပြောင်းခဲ့သည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၅၉

ဘုရားရှင် လမ်းညွှန်သည့်အတိုင်း ဝိပဿနာ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရား
အားထုတ်ရာ ရဟန္တာအရှင်မြတ်ကြီး ဖြစ်ခဲ့ပေသည်။

သင်ခန်းစာ

မနောကံဒုစရိုက်ဖြင့် ကျူးလွန်စေကာမူ အပြစ်သည်
သေးငယ်သည်ဟု မမှတ်ယူရာ၊ ကျူးလွန်သည့်အပြစ်အလျောက်
ငရဲနှင့်ဆင်းရဲဒုက္ခ ခံစားရပေသည်။

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒ၊ စိတ္တဝဂ်၊ သောရေယျဝတ္ထု။

အမျှတသိုက်

အမျှကုသိုလ်

“ဘုန်းတော်ကြီးတော်မူပေသော မြတ်ဘုရား၊ အကြင်သူဟာ တပည့်တော်ပိုင်တဲ့လယ်ကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မီးတိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်...၊ ဟုတ်တယ်။ သင့်လယ်တွေ မီးရှို့တာ ကျုပ်ပဲ”

“အကြင်သူဟာ တပည့်တော်ရဲ့ နွားတွေကို ဒုက္ခ ပေးတယ်။ လယ်အလုပ်မှာ ခိုင်းမရအောင် ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် ခြေဖြတ်တောက် ပါတယ်”

“အမှန်ပဲ၊ အဲဒါလဲ ကျုပ်ပဲ သုမန”

“အကြင်သူဟာ တပည့်တော်ရဲ့အိမ်ကို ခုနစ်ကြိမ်တိုင်တိုင် မီးရှို့ဖျက်ဆီးပါတယ်”

“ဒါပဲ၊ အဲဒီအမှုပြုတာလဲ ကျုပ်ပဲ”

၁၆၂   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

... နတ်မုနိ မြတ်ဘုရားသီတင်းသုံးဖို့ ဆောက်လှူထားတဲ့ ဂန္ဓကုဋီတိုက်ကို မီးရှို့ပြန်ပါတယ်”

“အဟေး၊ ခုတော့ အထိနာပြီမဟုတ်လား သုမန။ သင့် စိတ်ဖြူငြင်နေပြီမဟုတ်လား။ သင့်တစ်သက်တာမှာ အမြတ်နိုးဆုံး ပစ္စည်းကို မီးရှို့ဖျက်ဆီးတာမြင်ရတော့ သင်ဝမ်းနည်းနေပြီ မဟုတ်လား”

ကျွန်ုပ်သည် သုမနသူဌေးကို အပြစ်ပေးလိုက်နိုင်၍ ဝမ်းသာနေသည်။ အကျိုးမဲ့စကားဆိုသော သုမနသူဌေးသားကို ကလဲ့စား ချေချင်သည်။

အဖြစ်က ဘာရယ်ညာရယ်မဟုတ်။

ကျွန်ုပ်သည် ပစ္စည်းဥစ္စာခိုးယူစားသောက်သည့် ညလူ တစ်ယောက်။ သည်တော့ ညဉ့်နက်သန်းခေါင်၊ သူတစ်ပါး အိပ်ချိန် လှုပ်ရှားလေ့ရှိသည်။ ညဉ့် အပြင်တွက်လေ့ရှိသော ကျွန်ုပ်သည် မိုးလင်းပိုင်းတွင် မြို့ပြင်ဇရပ်၌ အိပ်လေ့ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ ကျွန်ုပ်သည် ပုဆိုးခြုံလျက် အိပ်စက်နေစဉ် လူသံတချို့ကြားရသည်။ ကျွန်ုပ်အိပ်နေရာအရပ်သို့ စုန်းရောက်ရှိ လာပြီး အရေးတကြီး စကားပြောနေသဖြင့် မအိပ်စက်ဘဲ နားစွင့် ထားလိုက်သည်။

“အချင်းတို့၊ ဒီလူရဲ့ လက္ခဏာကြည့်ရင် ရိုးဖြောင့်သူ မဟုတ်ဘူး။ ပေကုံနေတဲ့ ခြေထောက်ကိုကြည့်ရင် ဒီလူဟာ ညလူ ဖြစ်လိမ့်မယ် ...”

ကသုးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ㊦ ၁၆၃

သည်စကားဆိုသည့် သူဌေးမျက်နှာကို ကျွန်ုပ် ကောင်းကောင်း ကြည့်ထားလိုက်သည်။

“နေဦး စကားလုံးနဲ့ နှိပ်စက်တဲ့သင့်ကို တန်ပြန်နှိပ်စက်လိုက်မယ်”

ဤသို့ တေးထားခဲ့သည်။ ခုတော့ အကျိုးမဲ့စေအောင် တုံ့ပြန်နိုင်လိုက်သဖြင့် ထိုသူဌေး ဝမ်းနည်းနေမည် ဟု တွက်လိုက်သည်။ ရင်ထဲက ကျိတ်ပျော်နေမိသည်။

“မှန်လှပါရှင်တော်ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့လယ်ယာကို မီးရှို့ပေမဲ့ အမျက်ထွက်ခြင်း မရှိခဲ့ပါ”

“အလကား၊ လူညာ... ကိုယ့်အကျိုးကို ဖျက်ဆီးတာ အမျက်မထွက်ဘူး တဲ့”

သူဌေးသုမန လျှောက်တင်စကားကြောင့် ရင်ထဲက ယားကျိကျိ ဖြစ်ရသည်။ အမျက်မရှိကြောင်း သိရလေလေ ရင်ထဲက ဒေါသရလေလေ။ သုမနသူဌေး အကျိုးမဲ့အောင် ကြံဆောင်အံ့ဟု တွေးလျက် သူ့နွားတွေကို ခြေဖြတ်သည်။ သူ့အိမ်ကို မီးရှို့သည်။ ယင်းသို့ ဒုက္ခပေးသည့်တိုင် သူဌေးသုမနမှာမူ တုန်လှုပ်ခြင်း မရှိသည်ကို တွေ့ရသည်။ သူ ဘာကြောင့် ဟေ့န်လှုပ်သည်ကို တွေးကြည့်သည်။

အကယ်၍ လူသည် သူ့အတွယ်တာဆုံး၊ အမြတ်နိုးဆုံး၊ တန်ဖိုးအထားဆုံးပစ္စည်းသာ ဆုံးရှုံးလျှင် မတုန်လှုပ်ဘဲ မနေနိုင်။ သူဌေးသုမန မြတ်နိုးသည့်ပစ္စည်းကို စုံစမ်းကြည့်သည်။ မြတ်ဘုရား

၁၆၄ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သီတင်းသုံးရန် ဆောက်လှူထားသည့် ဂန္ဓကုဋီတိုက် ဖြစ်မှန်းသိသည်နှင့် မီးတင်ရှို့လိုက်သည်။

“ဘုန်းတော်ကြီးသောမြတ်ဘုရား။ ဒီဂန္ဓကုဋီကျောင်းဆောင်ဟာ တပည့်တော် တန်ဖိုးထားတဲ့ အဆောက်အအုံပါ။ လှူစဉ်က အကောင်းဆုံး စိတ်ကူးနဲ့ တည်ဆောက်လှူဒါန်းခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီထက်သာတဲ့ ဂန္ဓကုဋီဆောက်လှူချင်တဲ့ဆန္ဒ ဖြစ်လာပါတယ်။ ဆန္ဒရှိပေမဲ့ လှူခွင့်မသာခဲ့ပါ”

ကျွန်ုပ်သည် သုမနသူဌေး လျှောက်တင်စကားနားထောင်နေရင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။ ပစ္စည်းဥစ္စာအပေါ် တွယ်မက်စိတ်ကြောင့် ဒေါသဟုန်းဟုန်း တောက်နေမည်၊ ဝမ်းနည်းနေမည်ဟု တွေးထားရာ ဝမ်းမနည်းသည့်အပြင် တက်ကြွနေပုံကြောင့် အံ့သြမိသည်။

“မှန်ပါမြတ်ဘုရား၊ အကြင်သူရဲ ကောင်းမှုကြောင့် တပည့်တော်ကြံစည်ထားသမျှ အထမြောက်ပါပြီ။ ကျေးဇူးရှင်ရဲ့ စေတနာကြောင့် ကျောင်းလွှတ်ပွဲကြီးကို တစ်ကြိမ်တစ်ဖန် ကျင်းပနိုင်ခဲ့ပြန်ပါပြီ။ ဒီပြုရတဲ့ကုသိုလ်အဖို့ကို ဦးစွာပထမ အကြင်သူအား မျှဝေပါ၏ ဘုရား...”

“ဟယ်...”

ကျွန်ုပ်သည် အံ့အားသင့်စွာ ရေရွတ်မိသည်။

သုမနသူဌေးသည် ကျောင်းလွှတ်ပွဲကျင်းပချိန်၌ မိမိအကြောင်းကို မကောင်းပြောငြားက ဒုက္ခပေးရန် တွက်ထား

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၆၅

သည်။ ထိပါးစကားဆိုလျှင် အသက်ကိုပင်ရန်ပြုရန် စိတ်ကူး
မိသည်။ သို့သော် အပြစ်မတင်ရုံသာမက ကျေးဇူးရှင်ဟုသတ်မှတ်
လျက် ကုသိုလ်အဖို့ အမျှပေးဝေနေသဖြင့် တဒင်္ဂမျှ အံ့ဩ ဝမ်းသာ
နေမိသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မိမိအမှားကို ချက်ချင်းသိလိုက်သည်။
တောင်းပန်မှ သင့်မည်ဟုတွက်လျက် လူပုံလယ်မှာပင် သူဌေး
သူမန၏ ခြေအစုံကို ဖက်လိုက်မိပေတော့သည်။

“သင် ဘယ်သူလဲ”

“ကျွန်... ကျွန်တော်... မှား... မှားမိပါတယ် သူဌေး”

ကျွန်ုပ်က အမှားကို သည်းခံပါဟုပြောပြီး၊ ဖဝါးကို
ဦးခေါင်းဖြင့်တိုက်လျက် တောင်းပန်မိသည်။ အကျိုးအကြောင်း
မသိ၊ နားမလည်သော သူဌေးသူမနက မေးသည်။ ကျွန်ုပ်သည်
သူဌေးအပေါ် အကောက်ကြံစည်သမျှတို့ကိုတစ်ခုမကျန် ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“ဪ... ဒီလိုကိုး။ ကဲ ကဲ ထားပါ။ သင်နဲ့ငါဟာ
မသိပါဘဲလျက် အဘယ်ကြောင့် ဤမျှ အငြိုးအတေးကြီးစွာ ပြုမူ
ပါသလဲ”

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးမင်းက ဇရပ်ပေါ်၌ ကျွန်ုပ်အိပ်နေစဉ်
ပြောမိသောစကား၊ ယင်းစကားကြောင့် ငြိုးမာန်ဖွဲ့မိပုံကို ရှင်းပြ
လိုက်သည်။

“ဪ... ရင်လေးတဲ့အမှု ငါပြုမိပေသကိုး။ ဒီအမှားကို

မြတ်ပန်းရတနာပေ

၁၆၆ မောင်ဆွ (လယ်လေး)

ငါပြုမိတယ်။ ဒီအတွက် သည်းခံပါ။ သင်ပြုတာကိုလဲ ငါသည်းခံပါတယ်”

“ဝမ်းသာပါတယ်သူဌေး၊ အကယ်၍ ခွင့်လွှတ်ရိုးမှန်ရင် အရှင့်အပါးမှာ မှားမိတဲ့အတွက် ကျေးဇူးဆပ်ပါရစေ”

“ရှိပါစေ ... စကားပြောမှားရုံနဲ့ ဒီလောက်အကျိုးမဲ့စေရင် အတူနေက အမှားတွေထပ်ပြီး ဒုက္ခကပ် ငါ့မှာ ဆိုက်ရုံပဲ ရှိမယ်၊ သင့်ကြောင့် လှူခွင့်ရတာပဲ ကျေးဇူးတင်လှပါပြီ”

ကျွန်ုပ်သည် သူဌေးသူမနု အကျိုးပျက်အောင် ကြံစည်လျက်ဖျက်ဆီးခဲ့၏။ သဒ္ဓါအားကြီးသော သုမနကမူ ပျက်စီးအောင် ဖျက်ဆီးသည့်အတွက် မပြိုငြင်၊ အကောင်းမြင်စိတ်ဖြင့်တွေးလျက် သူ့သဒ္ဓါအားတိုးပွားအောင်ကြံစည်နိုင်ပုံမှာ အံ့ဩလောက်ပေတော့သည်။

သင်ခန်းစာ

သဒ္ဓါစိတ်သည် အားကြီးက ဣဿ၊ မစ္ဆရိယတို့ကို လွှမ်းမိုးနိုင်ပေသည်။

ကျမ်းကိုး

ဓမ္မပဒ၊ ဒဏ္ဍဝဂ်၊ မြွေပြိတ္တာဝတ္ထု။

ဗျာပါဒ (ဝန်တို့ခြင်း)

မနောဒုစရိုက်သုံးပါးတွင်ပါသော ဗျာပါဒဟူသည် မိမိပိုင်ပစ္စည်းကို တစ်ပါးသူပေးအားရန် တွန့်တိုခြင်းဖြစ်သည်။ မစ္ဆရိယစိတ်ပင်။ ရာထူး၊ ဂုဏ်သိမ်၊ စည်းစိမ်ကို တစ်ပါးသူအား မျှဝေပေးရန် တွန့်တိုသည်။ တစ်ပါးသူက မိမိနှင့် တူညီသွားမည်ကို တွန့်တိုသည်။ ဤစိတ်ကြောင့် ဒါနအစရှိသော ကုသိုလ်စိတ်များ ပျက်စီးသွားရတတ်ပေသည်။

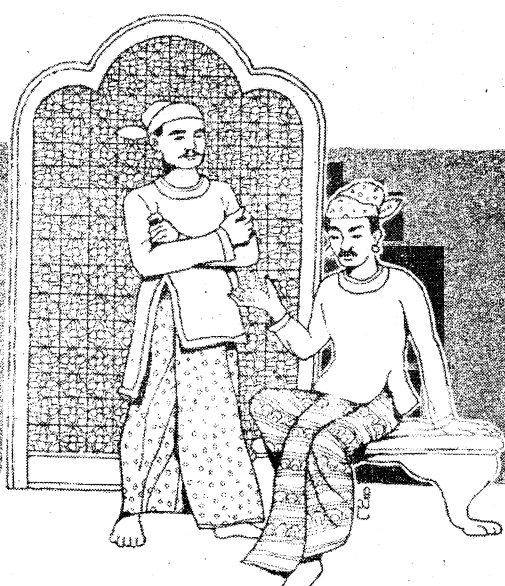
ဗျာပါဒစိတ်ကြောင့် မကောင်းမှုဒုစရိုက်အမှုကို လွယ်လင့်တကူ ကျူးလွန်တတ်သည်။ ထို့ကြောင့် အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲကို ကျတတ်သည်။ ယင်းအကြောင်းနှင့် ပတ်သက်၍ “ကုဋေလေးဆယ်တန် ဖွဲ့တစ်ဆုပ်” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

အကုသိုလ်ဒုစရိုက်ဖြစ်သော ဗျာပါဒစိတ်ကို နိုင်အောင် တိုက်ခိုက်နိုင်သဖြင့် ကုသိုလ်ဒုစရိုက်မှုအလုပ် ပြုနိုင်သည်ကို “ဧကသာဓက” တွင် ဖတ်ရှုနိုင်ပါသည်။

အကုသိုလ်ပါး၍ ကုသိုလ်များကြပါစေ . . . ။

ကုဋေဝေ:ဆယ်တန်ဖွဲ့တစ်ဆူပဲ

ကုဋေလေးဆယ်တန် ဖွဲ့တစ်ဆုပ်

မဂဓတိုင်း၊ ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ မဂဓမင်း စိုးစံသည်။

ဘုရားလောင်းသည် ရာဇဂြိုဟ်ပြည်၌ ကုဋေရှစ်ဆယ်
ကြွယ်ဝသော သူဌေးဖြစ်သည်။ အမည်က သင်္ခတည်း။

ထိုအချိန်က ဗာရာဏသီပြည်တွင် ကုဋေရှစ်ဆယ်
ကြွယ်ဝသော သူဌေးရှိ၏။ အမည်က ပိဋိယ။

သူတို့နှစ်ဦးသည် တစ်ဦးနှင့်တစ်ဦး မတွေ့ဖူးသော်လည်း
သတင်းစကားဖြင့် ရင်းနှီးနေသည်။ အဆက်အဆံရှိသည်။ တစ်ဦးထံ
တစ်ဦး လက်ဆောင်များပို့လျက် ကျွမ်းဝင်မှုကိုပြသည်။

တစ်ချိန်တွင် ပိဋိယသည် ဘေးဆိုးနှင့်ကြုံသည်။ အရောင်း
အဝယ်ပျက်ပြားလျက်ရှိသည်။ စည်းစိမ်အားလုံး ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ဆင်းရဲသည်ကို မကြုံဖူးသော ပိဋိယသည် အထူး
တုန်လှုပ် ချောက်ချားသွားသည်။

၁၇၀   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ငါဘယ်လို အသက်ရှင်ရမလဲ... လူ့လောကထဲ ဘယ်လို ရပ်တည်ရမလဲ”

ပိဋိယသည် ဆောက်တည်ရာမဲ့အမှုအရာဖြင့် ညည်းညူသည်။

“ဘာကိုများ ဒီလောက်ပူပန်ရတာလဲ သူ့ဌေးရယ် ... သင့်မှာအပေါင်းအသင်းမရှိတာကျနေတာပဲ”

“ဟေ ...”

“ရာဇဂြိုဟ်ပြည်သူဌေးဟာ ရှင့်သူငယ်ချင်းမဟုတ်လား၊ မိတ်ဆွေသင်္ဂဟဆိုတာ အရေးအကြောင်းရှိရင် ကူညီကြတယ်... သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်လုံး ရှိနေလျက်နဲ့”

“ဟဲ့၊ သူ့ရှိတာ ငါ့ရှိတာမှ မဟုတ်တာ ...”

“ခက်ပါလား ... သူ့ဌေးမှာ မရှိတာ ထုတ်ပြောစရာ မလိုပါဘူး။ ကိုယ့်မရှိတာပြောပြ။ အကြောင်းပြပြီး အကူအညီ တောင်း ... ကံမကောင်းလို့ စီးပွားပျက်ရပေမဲ့ သူ့ဌေးမှာ အကြံဉာဏ်ရှိတာ ... လုပ်တတ်ကိုင်တတ်တာ ရှင့်မိတ်ဆွေ သိနေတာပဲ”

“အင်း ...”

ဇနီးသည်က ဂဃနဏ ရှင်းပြမှ ပိဋိယ သဘောပေါက် သွားသည်။ ဘာလုပ်သင့်သည်ကို တွေးမိသွားတော့သည်။

“ဟာ... သူငယ်ချင်း။ ဆိုင်းမဆင့် ဗုံမဆင့် ရောက်လာ တာပါလား။ လာမယ်ဆိုရင် အကြောင်းကြားရောပေါ့။ ဇုထား အကြံလွှတ်လိုက်တာပေါ့”

ကသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၇၁

ပိဋိယနှင့်ဇနီးသည်သည် တစ်ခါမျှမတွေ့ဖူးသော ရာဇဂြိုဟ်ပြည် သူဌေးထံ စွန့်စားလာခဲ့သည်။ ရှေးကဆိုလျှင် ကိုယ်ပိုင်ရထား၊ အခိုင်းအစေ၊ ခြွေရံသင်းပင်းတွေနှင့် ခမ်းခမ်းနားနားသွားဖြစ်မှာ သေချာသည်။ သူဌေးအချင်းချင်း မျက်နှာမငယ်ရအောင် အဆောင်အယောင်တွေ ဖန်တီးသွားမိမှာ သေချာသည်။ ခုတော့ ကြွားစရာလည်းမရှိ၊ ဟန်လုပ်စရာလည်းမရှိ။ လင်ကိုယ်မယား နှစ်ယောက်တည်း ဗာရာဏသီမှ ရာဇဂြိုဟ်ထိ ခြေကျင်လျှောက်ခဲ့ရသည်။ ပင်ပန်းပုံက ပြန်ပြော၍ပင် မတတ်တော့။

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေး၏ ခမ်းနားထယ်ဝါသည့် အိမ်ဂေဟာ မြင်တော့ အရှိန်ကြောင့်တွန့်နေပြန်သည်။ ရွံ့နေပြန်သည်။

အိမ်ပေါက်တံခါးဝရပ်လိုက်သည်နှင့် သူဌေးသင်္ခံ၏ ကျေးကျွန်များက ပြုံးရွှင်သည့်အမူအရာဖြင့် စုံစမ်းသည်။

“သင်တို့သူဌေးရဲ့ မိတ်ဆွေပါ”

သည်စကားဆိုလိုက်ရုံဖြင့် ဝင်းတံခါးဖွင့်သည်။ ခရီးဦးကြိုပြုသည်။ ဗာရာဏသီသူဌေး ကြွလာတယ် ... ဟု သတင်းပေးလိုက်သည်နှင့် သူဌေးတို့ဇနီးမောင်နှံ အပြေးအလွှား ထွက်လာသည်။

“ဝမ်းသာလိုက်တာ သူငယ်ချင်းရာ ... မမြင်ဖူးပေမဲ့ ရင်းနှီးနေတဲ့မိတ်ဆွေကို ခုလိုပါးတော့နားတော့ တွေ့ရတော့ ဘယ်လိုဝမ်းသာမိမှန်း မသိဘူး”

“ကျုပ်လည်းဒီလိုပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်ကတော့မိတ်ဆွေလိုဝမ်းမသာနိုင်ဘူး”

၁၇၂   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဟင် ...”

“ကျုပ်အဖြစ်အပျက်နဲ့ကျုပ်ဘဝက ပျော်ရွှင်ဝမ်းသာရမဲ့ အနေအထားတွေ ပျောက်သွားပြီ”

“ဟုတ်လား ... ပြောပါဦး”

ပိဋိယသည် သူ့အဖြစ်အပျက်အလုံးစုံကို တစ်ဖက်သား သနားလာအောင် ပုံချဲ့လျက်ပြောလိုက်သည်။ တစ်ဖက်သားအပေါ် စာနာတတ်သောသင်္ခက စုတ်တသတ်သတ်၊ ခေါင်း တညိတ်ညိတ် ဖြင့် နားထောင်နေသည်။ ပိဋိယစကားဆုံးသော် ပခုံးကို သိုင်းဖက် လိုက်သည်။

“ဒါဝမ်းနည်းစရာလားမိတ်ဆွေရာ၊ ကျုပ်လိုမိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရှိနေသားနဲ့ စိတ်ဆင်းရဲခံနေသေးတယ်။ ကျုပ် ကူညီမယ်”

“ဗျာ ...”

“ကျုပ်က ကုဋေရှစ်ဆယ်ကြွယ်ဝတဲ့ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးပါ မိတ်ဆွေရဲ့”

“ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့”

“မိတ်ဆွေဟာ စီးပွားရှာတတ်တဲ့လူ၊ ဘယ်လိုချမ်းသာ အောင် လုပ်ရမယ်ဆိုတာ သိတဲ့လူ။ ဒီလိုလူမျိုးကိုကူညီဖို့ ကျုပ်က နောက်တွန့်နေမယ် ထင်လား”

“ဟုတ်တော့ ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်မှာက ခြူး တစ်ပြားတောင် မရှိတော့ဘူး”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၁၇၃

“ကျုပ်ပေးမယ်။ ခင်ဗျားရင်းနှီးဖို့ ကုဋေလေးဆယ် ပေးမယ်”

“ဗျာ ...”

“ပြီးတော့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ကျုပ်ရဲ့လက်ရုန်း တပည့်တွေ ထည့်ပေးလိုက်ဦးမယ်။ ဒီငွေနဲ့ ကိုယ့်ဘဝပြန်ထူမတ်အောင် လုပ်ပါ”

“တကယ်လား သခင်”

“ရော်...ခက်ပါလား။ ကဲ ရှင်မ။ ကျုပ်မိတ်ဆွေက မယုံဘူးထင်တယ်။ ငွေတိုက်ထဲက ငွေကုဋေလေးဆယ် သွားယူစမ်း။ အရင်းအနှီး အဖြစ်ပေးလိုက်စမ်း။ ဒီမယ်မိတ်ဆွေ ... ဒီငွေနဲ့ ပြန်ချမ်းသာအောင်လုပ်။ ခင်ဗျားပြေလည်မှ ပြန်ပေး။ အရေးရှိရင် ကူညီရမှာ မိတ်ဆွေကောင်းတို့ရဲ့ ဝတ္တရားလေ ...”

ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးက ရက်ရက်ရောရော ကူညီသဖြင့် မယုံနိုင်အောင်ဖြစ်ပြီး တဒင်္ဂမျှ ငိုငင်နေလေတော့သည်။

ကံတရားကို ကြုံမမြင်သော သူဌေးသခင်နှင့် သူဌေးပိဋိယသည် လောကဓံ၏လှည့်စားမှုကြောင့် မျက်စိပင် လည်သွားသည်။

တစ်ဖက်သားကို ရက်ရက်ရောရောကူညီခဲ့သော သူဌေးသခင်သည် မမျှော်လင့်ဘဲ မွဲသွားသည်။ သူဌေးသခင် မတည်ပေးသော ကုဋေလေးဆယ်ဖြင့် စီးပွားပြန်ရှာသော ပိဋိယမှာ ကျိကျိတက် ချမ်းသာနေသည်။ ဒုက္ခရောက်ချိန်တွင် ရှေးကကူညီဖူးသော ပိဋိယကို သတိသွားရသည်။

၁၇၄   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

သူဌေးသခံသည် ဇနီးသည်နှင့်အတူ ဗာရာဏသီသို့ ထွက်ခဲ့သည်။

“သူငယ်ချင်းရေ ... ကျုပ်တော့ ခင်ဗျားတုန်းကလိုပဲ ကံဆိုးသွားရပြီ။ ရှိတဲ့စည်းစိမ် ကုန်သွားလို့ ပြန်ရှာနိုင်အောင် ကူညီပါဦး”

ဤစကားပြောမည်ဟု စိတ်အားထက်သန်စွာ လာခဲ့သော သခံသည် အိမ်ခြံဝအရောက်တွင် မထင်မှတ်သည့်စကား စကြား ရသည်။

“သူဌေး အလုပ်များနေလို့ ဘယ်ညည်းသည်မှ အတွေ့မခံ နိုင်ပါဘူးတဲ့”

“ကျုပ်က ညည်းသည်မဟုတ်ပါဘူး။ သူ သူငယ်ချင်း သခံပါ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီကပြောပြလို့ ရာဇဂြိုဟ်သူဌေးသခံတို့ဇနီး မောင်နှံရောက်လာကြောင်း ပြောပြပါတယ်။ အလုပ်မအားလို့ ညနေ စောင်းလောက်မှ လာတွေ့ပါတဲ့”

သူ့လာလျှင် ဖျာဖျာသလဲထွက်ကြိုမည်။ အကိုးအကြောင်း စုံစမ်းမည်။ သူ့သတင်းကြားလျှင် စိတ်မကောင်းခြင်း ကြီးစွာ ဖြစ်လျက် လှိုက်လှိုက်လဲ့လဲ့ကူညီမည်ဟု တွက်ထားမိသည်။ သို့သော် ကြံရသည့် ဆက်ဆံရေးကြောင့် အဝေးမှလာခဲ့ရသည့် သူဌေးသခံ အံ့ဩသွားရသည်။

“ဪ ... ဟုတ်ပါပြီ။ ဒါဆိုလဲ သူဌေးအားလောက် ချိန်မှ တစ်ခေါက်ပြန်လာပါမယ်။ လောလောဆယ်တော့ မြို့ပြင် ဇရပ်မှာ ‘စောင့်နေပါမယ်’

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၇၅

သူဌေးပိဋိယ၏ ဧည့်ထောက်ခံကြိုဆိုပုံကြောင့်သင်္ခမာ
စိတ်မချမ်းမသာ ဖြစ်သွားသည်။ သို့သော် ဇနီးသည်သိလျှင်
ပိုစိတ်ဆင်းရဲမည် စိုးသဖြင့် ဘာမျှမဖြစ်သယောင်ဆောင်
နေလိုက်သည်။

ယုတ်မာရက်စက်သည့် သူဌေးပိဋိယကမူ ရာဇဂြိုဟ်
သူဌေးသတင်းကို ကြိုကြားထားပြီးဖြစ်သည်။ တစ်နေ့နေ့
တစ်ချိန်ချိန် ဒီပုံစံဖြင့် ရောက်လာမည်ကို တွေးမိသည်။ အကယ်၍
ရောက်လာလျှင် သူ့ထံကချေးလာသည့် ငွေကုဋေလေးဆယ်
ပြန်ပေးရမည်ကို နှမြောနေသည်။ သူဆင်းရဲတုန်းကလို ပြန်ကူညီဖို့
မဆိုထားနှင့် ကူညီထားသည့်ငွေ ပြန်မပေးရရေးကို ကြံစည်
နေမိသည်။

အဘက်ဘက်က ပြင်ဆင်ပြီး အတွေ့ခံချိန်တွင် သူဌေး
ပိဋိယက မျက်နှာထားတင်းနိုင်သမျှ တင်းထားသည်။ ဖော်ရွေမှု
ဆိတ်သုဉ်းနေသော အမူအရာဖြင့် မေးလိုက်သည်။

“ဘာလာလုပ်လဲ”

“အင်း... ပြောရရင်တော့ အရှည်ကြီးပါပဲ မိတ်ဆွေရာ”

“ရှည်ရင်တော့ မပြောနဲ့ဗျာ၊ ကျုပ်မှာ အချိန်မရှိဘူး”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ လတ်တလော ကုန်သင်္ဘောတွေထွက်ဖို့
ပြင်ဆင်နေတယ်။ ခင်ဗျားလဲ ပြောစရာရှိတာပြောပြီး ခပ်သုတ်သုတ်
သာ ပြန်တော့”

“ဪ... ဒါဟာ မိတ်ဆွေကောင်းရဲ့ ဧည့်ထောက်

၁၇၆ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ခံမှုလား။ ကျုပ် ရာဇပြိုဟ်က ခြေကျင်လျှောက်လာရတယ်။
ခရီးလမ်းမှာပဲ ပါလာတဲ့ရိက္ခာပြတ်ပြီး ထမင်းမစားရသေးတာ
နှစ်နပ်ရှိပြီ။ ဒီမယ်ပိဋိယ ကျုပ်ဆီ ခင်ဗျားလာတုန်းက ဒီပုံစံနဲ့
ကြိုဆိုခဲ့သလား။”

“ဘာလဲ ... ရန်လာတွေ့တာလား၊ ဒါ ဗာရာဏသီ။
ဒါဟာ ပိဋိယသူဌေးရဲ့ အိမ်ဝင်း။”

“ဪ ... ကောင်းပြီလေ၊ ဒီလိုသိရတာ ကောင်းပါ
တယ်။ ကဲ လိုရင်းပြောရရင် ကျုပ်ဆီကယူထားတဲ့ ငွေကုဋေ
လေးဆယ် ပြန်ယူချင်တယ်”

“ဘာ ကုဋေလေးဆယ်၊ ကျုပ်လိုသူဌေးက ခင်ဗျား ဆီက
ငွေယူတယ်။ အဟားဟားဟား၊ ဘေးကကြားရင် ယုံနိုင်တဲ့
စကားပြောပါ သခံရယ်။ ယုတ္တိမတန်တဲ့စကား၊ လူဟားစရာ
ဖြစ်ပါမယ်။ ကဲ ခင်ဗျားတို့ လင်မယားထမင်းမစားရသေးဘူးဆိုရင်
ချက်ပြုတ်စားဖို့ ဖွဲတစ်ဆုပ်ယူသွား... သွားတော့ သွားတော့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ဖွဲတစ်ဆုပ် လက်ထဲထည့်ပြီး လှည့်
ထွက်သွားသော ပိဋိယ၏ကျောပြင်ကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ကြည့်လိုက်
သည်။ သူ့ထံ အကူအညီလာတောင်းစဉ်က မျက်နှာ၊ ပြောဆိုသည့်
အသံများက ဘယ်မှာ ပျောက်ဆုံးသွားသည်မသိ။ ကျေးဇူးမဲ့သူကို
မျက်ဝါးထင်ထင်မြင်ရ၍ အံ့ဩမိသည်။ ဒေါသဖြစ်မိသည်။

သူဌေးသခံသည် စိတ်ပျက်လက်ပျက်အမူအရာဖြင့်
ဇရပ်သို့ ပြန်အလာတွင် တပည့်ဟောင်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့သည်။
ပိဋိယ ဆင်းရဲသွားစဉ် ငွေသာမက၊ လူပါထည့်ပေးလိုက်ရာ၊ ထိုသူက

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၇၇

သူဌေးသင်္ခါအဖြစ်ကိုမြင်ပြီး စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားသည်။

သူဌေးသင်္ခါ၏ ကျွန်ဟောင်းများက သူဌေးကိုယ်စား ဟစ်တိုင် တက်အော်ရာ၊ ဗာရာဏသီမင်းသိသဖြင့် မင်းရှေ့ ရောက်သည်။ မင်းကြီးက သူဌေးပိဋိယ၏ယုတ်မာမှု ကြားသိရသော် စည်းစိမ်ကိုသိမ်းလျက် သင်္ခါ၏လက်အပ်သည်။ သင်္ခါကမူ သူချေး ထားသော ကုဋေလေးဆယ်သာယူပြီး ရာဇဂြိုဟ်သို့ ပြန်လေ၏။

သင်ခန်းစာ

အဘိဇ္ဈာများသူသည် တစ်ပါးသူကို မငဲ့ကွက်တတ်။
ထိုစိတ်သည် ကိုယ်သာလျှင် ပျက်စီးတတ်၏။

ကျမ်းကိုး

၅၅၀၊ အသမ္ပဒါနဝဂ်၊ အသမ္ပဒါနဇာတ်။

ဧကသင်္ဂဟ

ဧကသာဠက

ကျုပ်တို့ဇနီးမောင်နှံကို ခေါ်ကြတာက ဧကသာဠက တဲ့။

လင်ကိုယ်မယားနှစ်ယောက်မှ ခြံလွှာတစ်ထည်သာရှိလို့
ဂုဏ်ပြုခေါ်လိုက်တာပါ။ အဟဲ ... မရှက်ပါဘူး။ မရှိလို့ ပြော
တာပဲ။ ဟုတ်တော့ ဟုတ်တယ်။ ကျုပ်တို့ လင်မယားချမ်းသာပုံက
သူခိုး ငိုလောက်တယ်။ ကျုပ်မှာ ပုဆိုးတစ်ထည်၊ အဘွားကြီးမှာ
လုံချည်တစ်ထည်။ ပြီးတော့ ခြံလွှာတစ်ခု။ အင်္ကျီအစား ခြံလွှာ
တစ်ခုသာ ပိုင်ဆိုင်တော့ ... ကျုပ်တို့ချင်း မညီညွတ်လို့ မရ
တော့ဘူး။ အိမ်မှာနေခိုက်တော့ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ခြံလွှာလေး
တစ်ယောက်တစ်လှည့် ခြံနေတယ်။ အင်း ... ပြောမယ့်သာ
ပြောတာပါ။ ကိုယ်က ယောက်ျားသားဆိုတော့ အင်္ကျီမပါ၊ ဗလာ

၁၈၀ မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

ကိုယ်တည်း နေလို့ရတယ်။ အဘွားကြီးက မိန်းမသားဆိုတော့ မတင့်တယ်ဘူး၊ သူ့ပဲ ဦးစားပေးရတာပေါ့။ အဲ ... အပြင် ထွက်ရင်တော့ လူမြင်ကောင်းအောင် လွှမ်းသွားရတယ်။ ကျုပ် သွားရင် အဘွားကြီးက အိမ်မှာနေ ... သူသွားတော့ ကျုပ်က အိမ်ထဲမှာ ကွေး။

“ရှင်မရေ ... ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် ညှိရလိမ့်မယ် ...”

တစ်နေ့သော နံနက်ခင်းတွင် ခြံလွှာကို ပေါက်ဆပ်ပြာနှင့် ဖွပ်လျှော်နေသော ပုဏ္ဏားမကြီးကို စကားစလိုက်သည်။ အဘွား ကြီးက ဘာများလဲဟူသော အကြည့်ဖြင့် လှည့်ကြည့်သည်။

“ဇေတဝန်ကျောင်းမှာ ဘုရားရှင်တရားဟောနေတယ်။ ကျုပ် တရားနာသွားချင်သဗျ”

“ဒါများ တိုင်ပင်နေစရာလားတော်... တရားနာသွားတာ ကောင်းမှုလုပ်တာများ”

“ဟုတ်ပါတယ် ... တရားနာတာ တိုင်ပင်စရာ မဟုတ် ပေမဲ့၊ ခြံလွှာကိစ္စက”

“ဪ ... ဒါများ၊ ယူသွားလေ ...”

“ယူသွားတာက ဟုတ်ပါတယ်။ ရှင်မအတွက် စဉ်းစားတာ၊ ရာသီဥတုက အေးတော့ ခြံလွှာလေးက ညရေးညတာလိုတယ်။ မင်းမှာ ခြံလွှာမရှိတဲ့အပြင်တရားနာခွင့် မရတော့”

“ဒါအတွက် မကြောင့်ကြပါနဲ့။ တော်က ညပိုင်းသွားရင်၊ ကျုပ်က နေ့လယ်နေ့ခင်း သွားမှာပေါ့”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၈၁

“အေး ... ဒီလိုဆိုရင်တော့မဆိုးပါဘူး။ မယ်မင်း သဘောတူတယ်နော်။ ကျုပ်က ညပိုင်း၊ မယ်မင်းက နေ့ခင်းဘက်။ တရားပွဲသွားသူက ခြံလွှာယူသွားကြေး”

“ဟုတ်ပါပြီတော် ... ”

ဒုလ္လဘတရားငါးပါးအနက် လူ့အဖြစ်ကိုရတယ်။လူဖြစ် ပြန်တော့လည်း၊ သာသနာတော် ပွင့်လင်းခိုက် ကြုံရပြန်တယ်။ ပြီးတော့ ဘုရားရှင်ဟောကြားတဲ့တရားနာခွင့် ရကြ၊ တရား အရသာ ခံစားခွင့်ရကြတယ်။ ကိုယ့်ရှေ့မှာတင် တရားအသိ ရသွား တာ မြင်ရတော့ အားကျတယ်။ အခွင့်သာတုန်း ရုန်းလိုက်ချင်တဲ့ ကျုပ်ဟာ ဇေတဝန်ကျောင်းက တရားပွဲကို အားခဲလာမိတယ်။

အဘွားကြီး လျော်ဖွပ်ထားတဲ့ခြံလွှာလေး ပခုံးပေါ်တင်ပြီး ဘုရားကျောင်းတော်ကို လှမ်းခဲ့တယ်။ ကျုပ် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ရင်ထဲ တလှုပ်လှုပ်။

တရားပွဲရောက်တော့ ဘုရားရှင်ပင် ပလ္လင်ပေါ် ရောက် နေပြီ။

ကျုပ်လည်း သင့်တင့်တဲ့နေရာမှာ ဝင်နေရာယူပြီး၊ ဦးခိုက် ပူဇော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တရားတော်ကို အာရုံစိုက်နာယူနေ မိတယ်။

ဘုရားရှင်ဟာ ဒါနကထာ၊ သီလကထာ၊ သက္ကကထာ၊ မဂ္ဂကထာတို့ကို အစဉ်အတိုင်း တရားပြ ဟောပါတယ်။ အာရုံကို တရားအပေါ် စူးစိုက်နှစ်မြှုပ်ထားလို့ စိတ်က ငြိမ်းချမ်းမှုရသလိုပါပဲ။

၁၈၂   ◉   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ဘုရားရှင်က ဇာတိ၊ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏနဲ့ပတ်သက်လို့ အသေးစိတ် ရှင်းပြတယ်။

ဇာတိကြောင့်ဖြစ်လာတဲ့ ရုပ်နာမ်ခန္ဓာဟာ ဇရာ၊ ဗျာဓိ၊ မရဏတရားအရ မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမယ်။ ဒီဘေးက လွတ်စရာ မရှိဘူး။ ရှောင်ပုန်းလို့ မရဘူး။

ခန္ဓာရှိရင် ဒုက္ခကပ်ပါလာတယ်။ ကာယိက ဒုက္ခ၊ မာန သီက ဒုက္ခခံစားရတယ်။ ဒီဒုက္ခပြုသူဟာ ဘယ်လိုမှ ချမ်းသာရာမရ နိုင်ဘူး။

ကျုပ်ဟာ တရားတော်နဲ့ကိုယ်နဲ့ကပ်ပြီး ဆင်ခြင်ကြည့် လိုက်တော့ “မှန်လိုက်လေခြင်း” လို့သာ ရင်တွင်းက ရေရွတ်မိတယ်။ ဆင်းရဲတဲ့ဒုက္ခကို စာဖွဲ့စရာမလိုအောင် သိနေတာကိုး။

ဇာတိရဲ့နောက်က ကပ်ပါလာတဲ့ ဇရာ။ ဒါကလည်း ပြော စရာမလိုအောင် ကြုံတွေ့နေရတော့ စာသိမဟုတ်ဘူး။ ငါသိ၊ ခန္ဓာသိ၊ ဘဝသိလို့ပင် ပြောရမယ်။ ဒါဆိုရင် နောက်ထပ် ကြုံတွေ့ ရမယ့် ဗျာဓိ၊ မရဏ။ ဒါတွေကို မလွဲမသွေကြုံရမယ်။ အင်း ဟုတ်ပါ တယ်လေ ... မျက်စိအောက်မှာ နာကြ၊ သေကြတာတွေ နည်း မှတ်လို့။ သာဝတ္ထိပြည်မှာ တစ်နေ့တစ်ယောက် အနည်းဆုံး သေနေ တာကလား။ ဒါဆို တစ်လသုံးဆယ်။ တစ်နှစ် သုံးရာခြောက်ဆယ် ငါး။ တရားကျစရာပါ။

ကျုပ်က တရားသဘောကို ဆင်ခြင်နေစဉ် ဘုရားရှင်က ထပ်မိန့်တယ်။ “ဒုက္ခချုပ်ချင်ရင် တဏှာဖြတ်တဲ့” “အကြောင်းရင်း

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၈၃

ပျက်ရင် အကျိုးလည်းပျက်မယ်”တဲ့။ ဟောသမျှ ကျုပ်မှတ်မိနေတဲ့ တရားစုရှိပါတယ်။

“ငြိမ်းချမ်းမှုအမှန် နိဗ္ဗာန်ရဲ့အခြေခံဟာ ရာဂကင်းကွာမှု၊ ရာဂကင်းကွာမှုရဲ့ကောင်းတဲ့အခြေခံဟာ မှန်ကန်တဲ့ အသိ။ အသိရဲ့ အခြေခံဟာ သမာဓိ။ သမာဓိရဲ့အခြေခံဟာ ကာယိကသုခနဲ့ မာန သိကသုခ။ အဲဒါရဲ့အခြေခံဟာ ပီတိ။ ပီတိရဲ့အခြေခံဟာ စိတ် ရွှင်လန်းမှု။ စိတ်ရွှင်လန်းမှုရဲ့ အခြေခံဟာ မကောင်းမှုကြောင့် ဖြစ်တဲ့ စိတ်ညစ်ညူးမှု။ အဲဒါရဲ့အခြေခံဟာ စင်ကြယ်တဲ့အကျင့်။ ဒါကြောင့် နိဗ္ဗာန်ကိုမျက်မှောက်ပြုဖို့ သီလကို အားထားကြ” တဲ့။

ကျုပ်ဟာ တရားစဉ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း နားလည် လိုက်တယ်။ ဒီတော့ တွယ်တာမှုသံယောဇဉ်စိတ် လျော့နည်းသွား တယ်။ သဒ္ဓါတရားတက်လာတယ်။ ဒီအခါမှာ တစ်ထည်တည်း သော ခြုံလွှာကို ဖမ်းကိုင်လိုက်မိပါတယ်။

ကျုပ်စိတ်ထဲမှာ လှူချင်တာ အမှန်ပါ။ ဒါကြောင့် လင်ကိုယ် မယား နှစ်ယောက်မှ တစ်ထည်တည်းပိုင်တဲ့ ခြုံလွှာကို လှူဖို့ ကြံစည်မိတယ်။

ဒါပေမဲ့ မနက်ပိုင်းတုန်းက ခြုံလွှာကို ဒုက္ခခံ လျှော်ဖွပ် နေတဲ့ အဖွားကြီးရုပ်သွင်က ဖျတ်ခနဲပေါ်လာတယ်။

“သွားပါတော် ... နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ ဒီခြုံလွှာရဲ့ ပိုင်ရှင်ဟာ ကျုပ်ဆိုတာတော့ မမေ့ပါနဲ့”

၁၈၄

မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ပိုင်ဆိုင်ခွင့်အလှည့်ကို ငဲ့မျှော်စောင့်စားနေမည့် အဘွားကြီး၏ အသွင်ပေါ်လာ၍ ခြုံလွှာကို ပြန်လွှတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ငါက တော်တော်မတရားတာပဲ။ နှစ်ဦးပိုင် ပစ္စည်းကို မောင်ပိုင်စီး၊ ထင်ရာပြုဖို့ စိတ်ကူးတာဟာ မတော် ပါလား။ ငါက လှူရင် နောက်နေ့တရားပွဲ အဘွားကြီး ဘယ်လို သွားမလဲ”

ကျွန်ုပ်၏သဒ္ဓါစိတ်ကို မစ္ဆရိယစိတ်က ထိုးနှက်ဖြုခွဲလိုက် သဖြင့် ရုပ်ခြည်းပျက်ပျယ်သွားရသည်။ ခြုံလွှာလေးကို ပခုံးထက် တင်ပြီး တရားဆက်နာမိပြန်သည်။

ဘုရားရှင်က မိုးသီးမိုးပေါက်ရွာသည့်အလား တရားကို ဆက်ဟောသည်။

“ငါ ... လို့ စွဲနေတာကို ဖျောက်။ ငါ့ဟာ ငါ့ပစ္စည်းဆိုတဲ့ အစွဲပယ်။ ရောဂါဘယ ဘေးနှိပ်စက်တဲ့ ဒီခန္ဓာကိုယ်ဟာ သူ့အလို အတိုင်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ ကာမဂုဏ် အာရုံခံစားမှုဟာ တင်းတိမ် ရောင့်ရဲမှု ဘယ်အခါမှမဖြစ်ဘူး။”

“အင်း ... မှန်တာပဲ။ ကာမဂုဏ်အာရုံဟာ ဘယ်မှာ တင်းတိမ်ရောင့်ရဲမလဲ။ ခြုံလွှာတစ်ထည်ရှိတဲ့ ငါကနှစ်ထည် ရချင် တယ်။ ဒါမှ လင်မယားနှစ်ယောက်ပြည့်စုံမယ်လို့ တွေးတာကိုး။ အဲ ... တကယ်တမ်းနှစ်ထည်ရရင် တင်းတိမ်မလား၊ အမှန်တော့ ဒါတွေက သင်္ခါရတရားတွေပါ။ အဘွားကြီးကို ငဲ့ကွက်တဲ့စိတ် ဆိုတာကလည်း အမှန်ကတော့ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ငဲ့နေတာပါ” သည်အတွေး ဝင်လာသည်နှင့် ခြုံလွှာကို လက်ပြန်ထိလိုက်တယ်။

ကံသုံးပါးသင်ခြင်းဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၈၅

ကျွန်ုပ်သည် တရားနာနေစဉ်တစ်လျှောက်လုံး ခြံလွှာကို ဆွဲချလိုက်၊ ပြန်တင်လိုက်နှင့် ချိတ်ချိတ် ဖြစ်နေတယ်။ သဒ္ဓါစိတ်နှင့် မစ္ဆရိယစိတ်က အပြန်အလှန်လွန်ဆွဲသလို တိုက်ခိုက်နေတာ ကျုပ်ခန္ဓာ တစ်ခုလုံး ယိမ်းထိုးနေတယ်။

နောက်ဆုံးတော့ တရားအသိကို ဦးနှောက်နဲ့ ပြန်ဆင်ခြင် လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြံလွှာလေးကို ဘုရားရှင်ရဲ့ ခြေရင်းမှာ ပုံလိုက်ပါတော့တယ်။

ဇိတံမေ . . . အောင်ပြီ။

ဇိတံမေ . . . အောင်ပြီ။

ဇိတံမေ . . . အောင်ပြီ။

သင်ခန်းစာ

မိမိကိုယ်ကို အောင်နိုင်ခြင်းသည် အမြတ်ဆုံး အောင် မြင်ခြင်းဖြစ်သည်။

ကျမ်းကိုး

ဇိနတ္ထပကာသနီ။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိ(မှားယွင်းသောအယူ)

ဒိဋ္ဌိဟူသည် အယူဝါဒဖြစ်သည်။

သမ္မာဒိဋ္ဌိကား မှန်ကန်သောအယူ ဖြစ်သည်။ မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိကား မှားယွင်းသောအယူ ဖြစ်သည်။

အယူမှားလျှင် အသိမှားသည်။ အသိမှားလျှင် အပြုမှားသည်။ ထိုအခါ မကောင်းမှု ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ရာ ရောက်သည်။ မသိ၍သော်လည်းကောင်း၊ သိ၍သော်လည်းကောင်း ကျူးလွန်မိလျှင် အပါယ်ငရဲနှင့် ဆင်းရဲရောက်ရာ၏။

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ရှိသူသည် ကံ၊ကံ၏အကျိုးပယ်သည်။ ကံ၏အကြောင်းပယ်သည်။ ကံဟူသည် အတိတ်ကံ၊ အနာဂတ်ကံ ဟူ၍ ရှိသည်။ ကံကိုပယ်သဖြင့် ဘဝကိုပယ်သည်။ ဒါနကို ပယ်သည်။ မိဘကျေးဇူးကို ပယ်သည်။ ဤသို့ ပယ်သဖြင့် ငြိမ်းချမ်းသော လောကကို ပျက်စီးစေ၏။

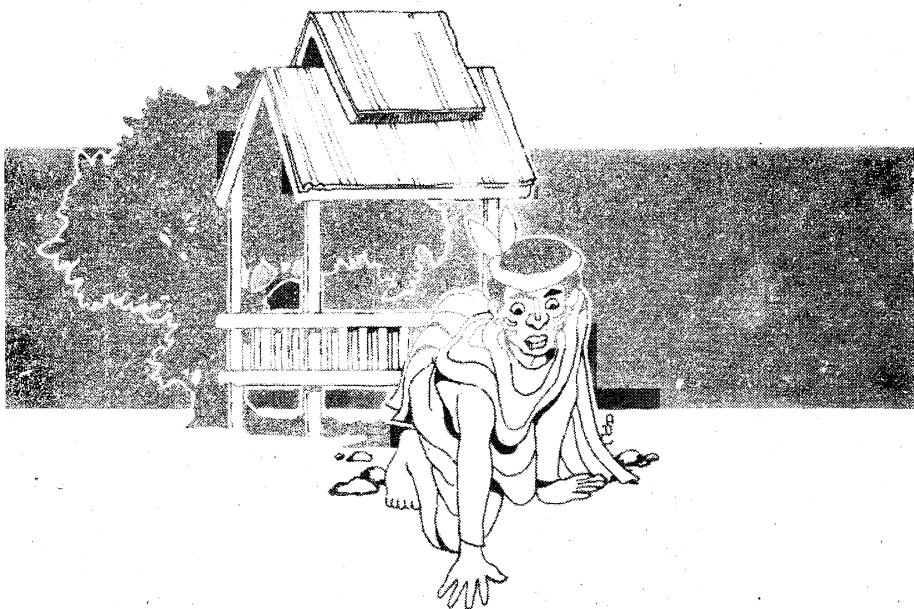
ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၈၇

မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူကို လက်ခံယုံကြည်သဖြင့် ငရဲ ပြိတ္တာ ဘုံ ကျတတ်သည့် သာဓကကို “ခွေးကျင့်ခွေးကြ” တွင် ဖတ်ရှုလေ့လာ နိုင်ပါသည်။

မူလက မိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူ ယူမိသော်လည်း အမြင်မှန်၊ အသိ မှန်ရသဖြင့် အချိန်မီပြုပြင်သောကြောင့် သံသရာမှ လွန်မြောက်ရ သည့်အဖြစ်ကို “အမှန်လမ်း” တွင် ဖတ်ရှု လေ့လာနိုင်ပါသည်။

အမြင်မှန်ရှင်သန်ကြစေလို။

ရွေးကျင့်ရွေးကြံ

ခွေးကျင့်ခွေးကြံ

မြတ်ဘုရား ပွင့်တော်မမူမီကပင် မဇ္ဈိမဒေသ၌ ဝါဒရှင်တွေ မှီလိုပေါက်နေသည်။

ပုရာဏကဿဖက အင်္ဂါရိယဝါဒ ထူထောင်သည်။ ယင်းဝါဒ၏ အယူမှာ အတ္တသည် ရုပ်မဟုတ်၊ နာမ်သက်သက်ဖြစ်သည်။ လူကိုသတ်သည်မှာ ရုပ်ကိုသာသတ်၍ နာမ်ကို မထိခိုက်။ အတ္တသည် ရုပ်နှင့်ကြောင်းကျိုးဆက်စပ်မှုမရှိ။ အတ္တက ဘာမျှ မလုပ်တတ်။ ပြုလုပ်မှုမှန်သမျှ ရုပ်ကသာလုပ်သည်။ ခိုးဝှက်ခြင်း၊ လူသတ်ခြင်းမှာ အတ္တနှင့်မဆိုင်။ ပြုလုပ်လည်း မကောင်းမှုပြုရာမရောက်။ အကုသိုလ်ကံလည်း မဖြစ်။ ယင်းဝါဒသည် အကြောင်းကိုလည်း ပယ်၏။ အကျိုးလည်း ပယ်၏။

မက္ခလိဂေါသာလက အဟေတုကဝါဒ ထူထောင်သည်။ ယင်းဝါဒအရ အဖြစ်အပျက်သည် ကြိုတင်စီစဉ်ချက်အရ ဖြစ်သည်။ နိဗ္ဗာန်ရောက်ရန် ကျင့်ဖို့မလို။ ကျင့်သူရော မကျင့်သူပါ ကပ်ကမ္ဘာ ရှစ်သန်းလေးသိန်းရောက်လျှင် ဒုက္ခဆုံး၍ အားလုံး သုခဘုံရောက်မည်။ ကျင့်သူရော၊ မကျင့်သူပါ အလားတူခံစားရမည်။ ယင်းဝါဒက အတိတ်ကံပယ်သည်။ အကြောင်းပယ်သော ဝါဒဖြစ်သည်။

၁၃၀ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

အဇိတကေသကမ္မလက အနတ္တိကဝါဒ ဟောပြောသည်။
လူသည် သေလျှင်ပြတ်၏။ နောက်ဘဝဟူ၍ မရှိ။ နောက်ဘဝ
ရှိသည်။ လှူလျှင် အကျိုးရှိသည်။ မိဘကျေးဇူးရှိသည်ဆိုခြင်းမှာ
လိမ်ညာမှုသာ။ ကောင်းတာလုပ်လည်း အကျိုးမရှိ။ မကောင်း
တာလုပ်လည်း အပြစ်မရှိ။ ဤဝါဒသည် အကျိုးကိုပယ်သည်။

ပကုဓကေတုယနက အကတဝါဒ ထူထောင်သည်။ အတ္တ
သည် မလှုပ်ရှား၊ ငြိမ်နေသည်။ ၎င်းကို ကာယ ဟုခေါ်သည်။
ပထဝီ၊ တေဇော၊ အာပေါ၊ ဝါယော၊ သုခ၊ ဒုက္ခ၊ ဇီဝ ဟူသော
(၇)ပါး ရှိသည်။ ဤ (၇)ပါးသည် ဘာမျှမလုပ်။ မဖန်ဆင်းတတ်။
အတိုးအဆုတ်မရှိ။

ဗေလဋ္ဌပုတ္တက အနိစ္ဆိတဝါဒ ထူထောင်ထားသည်။ သူသည်
သူ့ဝါဒသာအကောင်းမြင်ပြီး အခြားဝါဒများ၏ အပြစ်ကိုသာ
ထောက်ပြတတ်သည်။ သည်လိုမယူ၊ ဟိုလိုလည်းမယူ၊ အခြား
တစ်မျိုးလည်း မယူ၊ မယူဘူးဆိုတာလည်း မဟုတ်ဘူး ဟု ဟော
သည်။ အများနှင့် ဆန့်ကျင်ဘက်ပြုသည်မှာ သူ့ဝါဒဖြစ်သည်။

နိဂဏ္ဌတို့ ကျင့်သုံးသည်က စတုယာမ သံဝရဝါဒဖြစ်သည်။
နိဂဏ္ဌတို့က ငါတို့၌ ကိလေသာနှောင်ဖွဲ့မှုမရှိ။ သံသရာ၌ ကြောင့်ကြ
ခြင်း မရှိ။ လယ်ယာခြံမြေ၊ သားမယားလည်း သိမ်းဆည်းခြင်း
မရှိ။ ကိလေသာအာရုံ မရှိဟုဆိုပြီး ဝတ်လစ်စလစ်နေသည်။

ထိုစဉ်က ထင်ရှားပြီး အင်အားကောင်းသော ဝါဒရှင်
(၆)ဦး ရှိသည်။ သူတို့နည်းတူ ကိုယ်ပိုင်ဝါဒ၊ ကိုယ်ပိုင်ကျင့်စဉ်ဖြင့်
လှုပ်ရှား နေသူများလည်း ရှိသည်။

ခွေးအကျင့် ကျင့်သည့် ကောရခတ္တိယ၊ နွားအကျင့်ကျင့်

ကသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၁၃၁

သည့် ပုဏ္ဏ၊ လင်းနို့အကျင့် ကျင့်သည့် ကုဟက၊ သမင်အကျင့် ကျင့်သူဟူ၍ ခြီးခြူးကို သူထက်ငါ အလှအယက်ပြလျက် အကြည်ညို ခံကြသည်။

နွားအကျင့်ကျင့်သူက နွားကဲ့သို့ ခေါင်းတွင် ဦးချို တပ်သည်။ တင်ပါး၌ အမြီးတပ်သည်။ နွားကဲ့သို့ လေးဘက်ထောက် သွားသည်။ အိပ်သည့်အခါ နွားကဲ့သို့ လက်နှစ်ချောင်း ရှေ့ပစ် လျက် ခေါင်းတင်အိပ်သည်။ နွားက အဝတ်မဝတ်သကဲ့သို့ သူတို့ လည်း မဝတ်။ နွားက မြက်စား၍ သူတို့လည်း မြက်စား၏။

ခွေးအကျင့်ကျင့်သူက ခွေးနှယ် အမြီးတပ်၏။ လေးဖက် ထောက်သွား၏။ အဝတ်မဝတ်။ ကျင်ငယ်စွန့်လျှင် ခွေးကဲ့သို့ ချုံပုတ်၊ ငုတ်တိုင်တွေကို ပန်းသည်။ အစားအစာကို ပန်းကန်နှင့် ထည့်ကျွေးလျှင် မစား။ မြေပေါ်ပုံကျွေးသည်ကို ပါးစပ်နှင့် ဟပ်စား သည်။ အိပ်လျှင် ပြာပုံထိုးအိပ်သည်။

ဤသို့ ကျင့်သည်မှာ ကိလေသာကုန်ခန်းပြီး၊ တွယ်တာမှု ကင်းသည့် မြင့်မြတ်သည့်ကျင့်စဉ်ဟု ခံယူကြသည်။ အသိမဲ့သူတို့ က အထင်တကြီး ကိုးကွယ်ကြသည်။

ကောရခတ္တိယ တက္ကတွန်းသည် ခွေးအကျင့်ကျင့်သူ ဖြစ် သည်။ ခွေးကဲ့သို့ ကျင့်ကြံနေထိုင်သဖြင့် အသိဉာဏ်မဲ့သောသူများက အထင်တကြီး ကိုးကွယ်ကြသည်။ မြတ်ဘုရားကို အလုပ်အကျွေး ပြုနေသောလိစ္ဆဝိမင်းသား သုနက္ခတ္တသည် ကောရခတ္တိယကိုတွေ့ သော် အကျင့်မြတ်ရှိသူ ဟု ထင်ခဲ့သည်။

၁၇၂   မောင်ဆွ (လယ်ဝေး)

“မြတ်ဘုရား၊ ကောရခတ္တိယလို အကျင့်မြတ်ရှိသူက ရှားပါဘိ”

လူဖြစ်လျက် ယုတ်နိမ့်သောခွေးကို အတုယူနေထိုင်ခြင်းမှာ မှားသည်ဟု ဘုရားရှင်ကဆုံးမသည်။ မှန်စွာဆုံးမသည်ကို အသိ ဉာဏ်မဲ့သော သုနက္ခတ္တကမနာယူ။ တစ်ဖက်သားလုပ်သည်ကို မလုပ်နိုင်၍ အပြစ်စကားပြောသည်ဟု ယူဆသည်။ နောင်တွင် သာသနာတော်မှထွက်လျက် တိတ္ထိအဖြစ် ကူးပြောင်းသွားသည်။

တစ်ခါသော် ခွေးအကျင့်ကျင့်သော ကောရခတ္တိယနှင့် နွားအကျင့်ကျင့်သော ပုဏ္ဏတို့ ဆုံစည်းသည်။ သူ့အကျင့်က မြတ်သည်၊ ငါ့အကျင့်က မြတ်သည် ဟု စကားနိုင်လှသည်။ သူတို့ နှစ်ဦးသည် ဘုရားရှင်ထံရောက်လာသည်။

“ရှင်တော်ဘုရား၊ ကောလိယပြည်သား သေနိယဟာ ခွေး အကျင့်ကျင့်သူပါ။ သူဟာသေရင် ဘယ်ဘုံကိုလားမလဲ”

“ပုဏ္ဏ၊ ဒီအမေးမျိုး မမေးနဲ့”

“လားရာအရပ်ကို ဘုရားရှင် မသိလို့လား”

“ငါသိတယ် ပုဏ္ဏ၊ ဖြေရန် မသင့်”

“ပြဿနာအမှန်ကိုသိရင် ရှင်းလင်းအောင်အဖြေပေးသင့် တယ်မဟုတ်လားဘုရား”

“သင်မမေးပါနဲ့ ပုဏ္ဏ”

ဘုရားရှင်က ပုဏ္ဏ၏အမေးကို သုံးကြိမ်တိုင်တိုင်ပယ် သည်။ သို့သော် ပုဏ္ဏရော၊ သေနိယကပါ အဖန်တလဲလဲ လျှောက် မေးသည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃၃

မှန်သော်ငြားလည်း အကျိုးမရှိသောစကားကို ဘုရားရှင် တို့က ပြောလေ့မရှိ။ မှန်လည်းမှန်၊ အကျိုးလည်းရှိ၊ နာသူလည်း နှစ်သက်သည့်စကားမျိုးကိုသာ ပြောလေ့ရှိရာ ဘုရားရှင်က ငြင်း ပယ်သည်။ သို့သော် ထပ်ပြန်တလဲလဲမေးသဖြင့် ပုဂ္ဂလဓိဋ္ဌာန် စကားဖြင့်မဖြေ။ ဓမ္မဓိဋ္ဌာန်ကျကျ ဖြေသည်။

“အချင်းပုဏ္ဏ၊ လောက၌ အချို့သောပုဂ္ဂိုလ်သည် ခွေး အကျင့် ကျင့်၏။ ကြိမ်ဖန်များစွာ ခွေးအကျင့်အတိုင်းလုပ်၏။ ခွေး၏ စိတ်အတိုင်း ကြိမ်ဖန်များစွာ ပွားများ၏။ ခွေးအမူအရာ အတိုင်းနေ၏။ ထိုပုဂ္ဂိုလ်သေလျှင် ခွေးဖြစ်ဖို့များတယ်...”

“ဪ... တပည့်တော် သဘောပေါက်ပြီ”

“ပုဏ္ဏ၊ ခွေးအကျင့်ဟာ ခြိုးခြံရာ ကျတယ်၊ မြင့်မြတ်တယ်၊ ဒီအကျင့်ကျင့်လို့ နတ်၊ ဗြဟ္မာဖြစ်နိုင်တယ်လို့ ယူဆရင်မှားတယ်။ ဒါဟာမိစ္ဆာဒိဋ္ဌိအယူဖြစ်ပေတယ်”

“ဟင်...”

“ပုဏ္ဏ၊ အဲဒီအယူကြောင့် လားရာကား ငရဲနှင့် တိရစ္ဆာန် ဂတိ နှစ်မျိုးသာဖြစ်ဖို့များတယ်...”

ထိုသို့ မိန့်ကြားသည့်စကားကြားသော် ခွေးအကျင့်ကျင့် သူ ပုဏ္ဏ ချိုးပွဲချင့်တော့သည်။ သူ့အမှားကို မြင်လေ၏။

သင်ခန်းစာ

အကျင့်မှားက ငရဲလား၏။

ကျမ်းကိုး

မဇ္ဈိမပဏ္ဏာသပါဠိတော်၊ ကုက္ကုရဝတိကသုတ်။

အမွန်လမ်း

အမှန်လမ်း

“ရာပြည့်မ၊ ဟဲ့ မိန်းကလေး ... ထတော့၊ မိုးလင်းနေပြီ”

အမေ၏အသံကို နားထဲကကြားနေသည်။ သို့သော် ချမ်းအေးသည်၍အချိန်တွင် စောင်ခြုံထဲ ကွေးနေချင်သဖြင့် မကြားသယောင်ဆောင်နေလိုက်သည်။

“ဟဲ့ မိရာပြည့်၊ အိပ်ပုပ်က ဒီလောက် ကြီးရသလား။ ဘယ့်နှယ့်တော် ကလေးပီပီ ဖျတ်ဖျတ်လတ်လတ် မရှိဘူး။ ခက်တယ် ... ညည်းပုံနဲ့ ရှေ့ဆက် လူလုပ်ဖို့ခက်ဦးမယ်။ ဟဲ့ ... မိရာပြည့်”

ပါးစပ်နှင့်နှိုးနေရာ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်သဖြင့် အမေက တင်ပါးကိုဖျန်းခနဲရိုက်ချလိုက်သည်။ အမေ စနိုးစဉ်ကတည်းက

၁၉၆ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

နီးနေသော်လည်း အပျင်းကြောထူသဖြင့် အိပ်ချင်ယောင် ဆောင်
နေလိုက်သည်။ ကြာတော့ အမေက စိတ်ရှည်ဟန်မတူ။ တင်ပါးကို
ရိုက်ချလိုက်သည်။ ထိုအခါမှ နီးလေဟန်ဖြင့် ညည်းညူသံ ပြု
လိုက်သည်။

“အင်း...”

အပျင်းကြောရှည်ရှည်ဆွဲပြီး၊ ဘယ်ဘက်စောင်းပြီး
ကွေးနေရာမှ ညာဘက်ပြောင်းသည်။ လပ်သွားသောစောင်ကို
ပြင်ချလိုက်ပြီး၊ ပိုးတုံးလုံးကောင်နှယ် ငြိမ်လျက်၊ ကွေးလျက်၊ မလှုပ်
မယှက် နေလိုက်သည်။

“ရော်... ဒီကလေးမတော့ ခက်တယ်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်
ဘာမှန်း မသိဘူး။ ကိုယ့်အလုပ်ကို မသိဘူး။ ကိုယ်က ကျွန်။
သူများအိမ်မှာ အမှုလုပ်ရတဲ့ကျွန်။ ကျွန်က သခင်လိုဒိမ်ခံလို့
မရဘူးဆိုတာ မသိရောသလား... စောစောထပြီး လုပ်သင့်တာ
လုပ်ရမယ်မှန်းမသိဘူး။ ခက်တယ်၊ ဒီလိုနေပုံ၊ စားပုံနဲ့တော့ ခက်ဦး
မယ်၊ ဟဲ့ ရာပြည့်မ။ ထလေ... ထတော့လေ”

“အင်းပါ အမေရယ်...”

“ဟဲ့၊ အင်းပါ လုပ်မနေပါနဲ့။ မြစ်ဆိပ်သွားပြီး အိုးခွက်
ပန်းကန်တွေဆေးဖို့ရှိတယ်လေ။ တော်ကြာ အလုပ်မပြီးလို့ အရိုက်
အပုတ် ခံနေရမယ်”

“သိပါတယ် အမေရာ...”

“ဘာသိတာလဲ... ထ။ ခုချက်ချင်းထ”

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၁၃၇

ရာပြည့်မသည် အိပ်ချင်စိတ် ကဲလွန်နေသော်လည်း အမေပယောဂကြောင့် ဆက်အိပ်၍မရတော့။ စည်းစိမ်ခံ၍ မဖြစ်တော့။ အိပ်ရာက ထရတော့မည်။

ရာပြည့်မတာဝန်က တစ်အိမ်လုံးစားပြီး ပစ်ထားသည့် ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေ ဆေးကြောရမည်။

ဤတာဝန်ကို သူဌေးက ပေးထားသည်။ အနှာထပိဏ် သူဌေးအိမ်တွင် လုပ်ရသော အိမ်စေကျွန်များအဖို့ ဤအလုပ်က အသက်သာဆုံး။ ထိုသက်သာသည့် အလုပ်ကို သူပေးထားသည်။ ကျွန်တစ်ရာပြည့်သည့်နေ့တွင် မွေးလာသူ၊ အတိတ်ကောင်း၊ နိမိတ်ကောင်းသူလေးဟုဆို၍ သူဌေးက အထူးအခွင့်အရေး ပေးထားသည်။ သူဌေးက ပစားပေးသဖြင့်လည်း အားလုံးက ရာပြည့်မကို ခွင့်လွှတ်ကြပေသည်။

ရာပြည့်မသည် မှောင်နှင့်မည်းမည်းတွင် ပန်းကန် ခွက်ယောက်များကို တောင်းတစ်လုံးထဲစုထည့်လျက် မြစ်ဆိပ်ဆင်းခဲ့သည်။

အမှန်တော့ သည်အချိန်မျိုးတွင် အိပ်ရာထဲ၌ ဇိမ်ခံချင်သည်။ လဲလျောင်းလျက် စိတ်ကူးယဉ်နေချင်သည်။ သို့သော် စိတ်ကူးယဉ်ခွင့် မသာ။ တာဝန်က ရှိနေလေသည်။

“ဖျော ... ဖရူး ဖရူး”

မြတ်ပန်းရတနာပေ

၁၃၈   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

ရာပြည့်မ မြစ်ဆိပ်ဆင်းပြီး ပန်းကန်ဆေးရန်ကြံစဉ် မမျှော်
လင့်သော အသံကြားရ၍ တုန်လှုပ်သွားသည်။ ကြောက်စိတ်ဖြင့်
“ဗုဒ္ဓေါ” ဟုပင် တမိသည်။

“အား ...”

ရုတ်တရက်အော်လိုက်သည့်အသံကြောင့် ရာပြည့်မ ကမ်း
ပေါ်တက်ပြေးရန်ကြံမိသည်။ သို့သော် တွေးတောဆင်ခြင်စိတ်က
ချက်ချင်းဝင်လာသဖြင့် သေသေချာချာကြည့်လိုက်သည်။

ရာပြည့်မ ဦးဆုံးကြားရသည့်အသံက တစ်စုံတစ်ယောက်၏
ရိုက်ခတ်မှုကြောင့် ရေပြင်လှုပ်ရှားသွားသည့်အသံ။ ထိုအသံဖြစ်ပြီး
မရှေးမနှောင်းမှာပင် မည်းမည်းသဏ္ဌာန်ကြီး ပေါ်လာသည်။ ရေ
သရဲလား၊ ရေနဂါးလား၊ ငါးတစ်မျိုးမျိုးလားဟု တွေးနေစဉ်
အသံညစ်အော်လိုက်သံကြောင့် ရာပြည့်မ တုန်ယင်သွားသည်။

“ဟင် ... သောတ္တိယ ဆရာကြီးပါလား။”

ရာပြည့်မ နှုတ်က ရေရွတ်လိုက်သည်။

သောတ္တိယဟူသော ပုဂ္ဂိုလ်ကြီးကား သာဝတ္ထိမြို့က ထင်ရှား
သော ဗြဟ္မဏကြီး။ အမျိုးမြတ်ခြင်း၊ ဝေဒကျမ်း တတ်မြောက်ခြင်း၊
အကျင့်သိက္ခာ ပြည့်စုံခြင်းကြောင့် ထင်ရှားသည်။ ပညာရှိကြီး
ဟူ၍ လူအများ၏ဆည်းကပ်မှု ခံရသည်။

“ကျွန်မက ဘယ်သူများလဲလို့ လက်စသတ်တော့ ဆရာကြီး
ပဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲ ဆရာကြီးရယ်၊ ချမ်းချမ်းစီးစီးအချိန်မှာ
ရေချိုးနေရတယ်လို့”

“ဒါ နင့်အရာလား ... ငါ ဘာလုပ်လုပ်ပေါ့”

ကသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၁၇၇

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးနှင့်ပြောဆိုပြီး ကမ်းပေါ်ခုန်တက် သွားသည့် ပညာရှိကြီးကိုကြည့်လျက် ရာပြည့်မ ကြိတ်ရယ်လိုက်မိပေသည်။

“ဒီမှာဆရာကြီးရယ် ... ကျွန်မ မသိလို့ မေးစမ်းပါရစေ။ ဒီလောက်ချမ်းအေးတဲ့အခါကြီးမှာ ဆရာကြီးက ဘာကြောင့် နေရလာစိမ်တာလဲ”

“ဟေ ... ဒါတို့ ဗြဟ္မဏတွေရဲ့ ကျင့်ဝတ်လေ ... မကောင်းမှု ကုသိုလ်ကံတွေ ကင်းစင်အောင် ရေချိုး၊ ရေစိမ်ရတယ်။ ကိုယ်ပြုမိတဲ့ အပြစ်က ရေနဲ့ ဆေးကြောမှသန့်စင်တယ်လေ ... တို့ ဗြဟ္မဏ မှန်သမျှ ဒီအမှုပြုကြတယ် ...”

“ရှင် ...”

သောတ္တိယဆရာကြီးထံမှ စကားကြားရသော ရာပြည့်မ နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ်သွားသည်။ မျက်မှောင်ကြုတ်စဉ်းစားလိုက်သည်။ သူပေးသည့်အဖြေကို ခေါင်းနောက်အောင် စဉ်းစားနေသော ရာပြည့်မအားကြည့်လျက် ဆရာကြီးက သိုဝှက်သော အပြုံးဖြင့် ပြုံးလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒါစဉ်းစားစရာပဲ။ မကောင်းမှုတွေကို ရေနဲ့ဆေးလို့ အပြစ်ကင်းတယ်ဆိုရင် ရေထဲအမြဲနေတဲ့ ငါး၊ လိပ်၊ မကန်း၊ မိကျောင်းတွေဟာ သူတော်ကောင်းတွေပေါ့နော် ...”

“ဟေ ...”

၂၀၀ မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

သောတ္တိယသည် ရာပြည့်မ၏မှတ်ချက်ကြောင့် မျက်လုံး ပြူးသွားသည်။ အံ့ဩသည့်အမူအရာနှင့် ကြည့်သည်။

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဆရာကြီးတွေေးသလို တွေးရမယ် ဆိုရင် မကောင်းမှုဒုစရိုက်အမှုကျူးလွန်တဲ့ သူခိုး၊ ဓားပြ၊ သူပုန်၊ လူသတ်သမားတွေဟာ သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လာပြီး ရေထဲခုန်ချ လိုက်တာနဲ့ အပြစ်ကင်းပြီးနတ်ပြည်ရောက်ရောလား။”

“ဟေ ... နင် ... နင်၊ ခွတိုက်နေတာလား။”

“စိတ်မရှိပါနဲ့ ဆရာကြီးရယ်။ ကျွန်မ မြင်တာလေး ဆရာကြီး တင်ပြတာပါ။ ဆရာကြီး ခေါင်းအေးအေးနဲ့ စဉ်းစားပါ။ ဆရာကြီးဟာ မကောင်းမှုတွေကင်းစင်အောင် ရေနဲ့ဆေးကြော တယ်ဆိုရင် တစ်သက်လုံး လုပ်ခဲ့တဲ့ ကောင်းမှုတွေရော ပါမသွား ဘူးလား ...”

“အေ ...”

“တကယ်တော့ ဘာမှမသိတဲ့ရေက ကောင်းမှု မကောင်းမှု ကို ခွဲခြားသိပုံမလား။ အတူတူ ပါသွားမှာပေါ့။ ပမာပြောရရင် ကျွန်မ ဆေးကြောနေတဲ့ အိုးတွေခွက်တွေ ... ဒီကချေးညော်တွေ ဆေးချလိုက်တော့ ကျွန်မလက်က အမွှေးနံ့သာနဲ့ သနပ်ခါးတွေ ရောပါသွားတယ်။ ပါမှာပေါ့၊ ရေကိုး။”

ရာပြည့်မ၏ ချက်ကျကျစကားကြောင့် သောတ္တိယ ပုဏ္ဏား ကြီးတွေဝေသွားသည်။ ရာပြည့်မအနား ချဉ်းကပ်လျက် စေ့စေ့ ကြည့်သည်။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ၂၀၁

“နင်လေးက ငယ်ပေမဲ့ အလာကြီးပါလား...”

“ကျွန်မကို ဒီလောက်မချီးကျူးပါနဲ့ ဆရာကြီး။ ကျွန်မ အသိပညာဟာ ဆရာကြီးဖဝါးမှာကပ်နေတဲ့ ဖုန်မှုန့်လောက်ပဲ ရှိပါတယ်။ ကျွန်မတွေးတာက ရေဟာကောင်းမှု၊ မကောင်းမှု ခွဲခြား ဆုံးဖြတ်နိုင်ရိုးမှန်ရင် ကမ်းဘေးကအမှိုက်သရိုက်ပဲ သယ်ဆောင်သင့်တယ်။ ခုတော့ ကမ်းပါးမှာရှိတဲ့ စေတီပုထိုးတွေလည်း ဖျက်ဆီးပစ်တာ အထင်အရှားပဲ မို့လား။”

“အာပါးပါး ပညာရှိမလေး။ သင်ရှင်းပြလို့ ကျုပ်သဘောပေါက်ပြီ။ ကြည့်စမ်း၊ ဒီအတွေးကို အစက မတွေးမိဘူး။ သူတော်ကောင်းမလေးရယ်... ရုပ်ဝတ္ထုကအညစ်အကြေးကို ရေနဲ့ဆေးကစင်ကြယ်နိုင်ပေမဲ့ စိတ်အညစ်အကြေးကို ဘယ်လိုဆေးမလဲ။ ဒါလေးများ သိမလား။”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ ကျွန်မဉာဏ်နဲ့တော့ မသိပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားရှင် ညွှန်ပြထားတာတော့ ရှိပါတယ်...”

“ဟေ ... ဘုရားရှင်၊ ဂေါတမ ဗုဒ္ဓလား။”

“ဘုရားရှင်ဆိုရင် ဂေါတမဗုဒ္ဓကလွဲပြီး တခြားရှိ ဦးမလား ဆရာကြီးရယ် ... ဘုရားရှင်က မိန့်ဖူးပါတယ်။ အကြင်သူဟာ မိုက်မှားသည်ကို မိုက်မှန်းသိက ပညာရှိဖြစ်တယ်။ မိုက်မှားသည်ကို မိုက်မဲမှန်း မသိမှသာအကန်းအတိဖြစ်တဲ့ မိုက်မဲသူလို့ ဆိုသင့်တယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား ... မင်းလေးက ဘုရားစကားတောင် သိသကဲ့”

၂၀၂   မောင်ဆန္ဒ (လယ်ဝေး)

“ဘယ့်နှယ်ပြောပါလိမ့်ဆရာကြီးရယ်၊ ဘုရားရှင်ရဲ့ ဥပါသကာအိမ်မှာ မွေးတဲ့သူပဲ။ ကြားဖူးတာပေါ့”

“အလိုလေးလေး၊ အရတော်လိုက်တာ၊ မင်းလေးသာ သာသနာ့ဘောင်ဝင်ရင် ချက်ချင်းအသိဉာဏ်ရမှာပဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ရှင်၊ ဘုရားရှင်က မိန့်ပါသေးတယ်။ ဆင်းရဲမှုကို ကြောက်သူဟာ မကောင်းမှုကို မပြုအပ်၊ အကယ်၍ ပြုဆဲဖြစ်ရင် တောင်ကြားလျှိုမြောင်ထဲ ပြေးပုန်းလည်း လွတ်လမ်းမရှိတော့။ ဘုရား၊ တရား၊ သံဃာကိုဆည်းကပ်၊ သီလကို ဆောက်တည်ပါလို့ ကြားဖူးပါတယ် ...”

“အလိုလေးလေး၊ ကံထူးလိုက်ပါဘိ။ ကျုပ်ဒီနေ့ အိမ်က ထွက်လာမိတာ တကယ်ကံထူးတာပဲ။ ဟောဒီက သမီးငယ်နဲ့တွေ့ရလို့ ကိုးကွယ်ဆည်းကပ်အပ်တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်၊ လျှောက်လှမ်းရမယ့် အမှန်လမ်းကိုတွေ့ပြီ ...”

“ဒါဆို”

“ကျုပ် ခုချက်ချင်း ဇေတဝန်ကျောင်းသွားမယ်။ သရဇာတံတည်တဲ့ ဥပါသကာအဖြစ်ခံယူမယ်။ တကယ်လို့ ဘုရားရှင်က ခွင့်ပြုရင် ... ခွင့်ပြုတဲ့အချိန်ကျရင် သာသနာ့ဘောင်ဝင်မယ့်”

“သာဓုပါရှင်... သာဓုပါ”

သောတ္တိယပုဏ္ဏားကြီးသည် ရာပြည့်မကို နှုတ်ဆက်လျက် သွက်လက်သောခြေလှမ်းဖြင့် ဇေတဝန်ကျောင်းသို့ ရှေးရှုလျှောက်နေပေပြီ။

ကံသုံးပါးဆင်ခြင်ဖွယ် ဇာတ်ဝတ္ထုများ ◉ ၂၀၃

မကြာမီတွင် သာဝတ္ထိမြို့၌ အုတ်အော်သောင်းနင်းသတင်းကြီး ဖြစ်ပွားခဲ့သည်။ သပေါက်မလေးပုဏ္ဏိကာက ပဏ္ဏိတ်ကြီးသောတ္တိယကို တရားဟောသဖြင့် သာသနာ့ဘောင် ခိုဝင်သွားကြောင်း၊ မကြာမီ ရဟန္တာပုဂ္ဂိုလ်ကြီး ဖြစ်သွားကြောင်း ဖြစ်သည်။

သင်ခန်းစာ

အမြင်မှန်၊ အသိမှန်၊ အကျင့်မှန်လျှင် အကျိုးရှိ၏။

ကျမ်းကိုး

ထေရီ အပါဒါန်၊ ပုဏ္ဏိကာဝတ္ထု။